ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse | Meddelanden från fälten

Januari 1935. | Rom. 6: 5-6 | Årg. 2.

BIBELSTUDIUM.

SYNDAFALLET.

Församlingen och Kristus.

1 Mos. 3: 16 ; Ef. 5: 21 — 33.

»Till din man skall din åtrå vara och han skall råda över dig», med dessa ord påvisar Gud Evas framtida förhållande och ståndpunkt till Adam. Säkerligen är det tvenne karaktärsdrag som genom fallet kommit till synes i Evas person och vilka äro orsaken till dessa Herrens ord. Detta att hon ej helt litade på vad Adam sagt om Guds befallning angående Kunskapens träd, och att hon utan att samråda med honom gjorde en överenskommelse med den fallne Keruben, vilken blev så ödesdiger för dem båda.

Aposteln kallar kvinnan för det svagaste kärilet 1 Petr. 3: 7. Detta var även uppfattningen under gamla förbundets tid och mannen ansågs vara ett särskilt skydd för henne om hon helt anförtrodde sig åt honom.

Genom evangeliförkunnelsen förmildrades såväl denna uppfattning som ock kvinnans undergivenhet för mannen, och hon likställdes med honom 1 Kor. 7: 3 - 4. Ett underordnande i Kristi fruktan inför varandra blev därför högsta normen för makarnas förhållande till varandra Ef. 5:21. Dock står det ord Gud uttalade till Eva kvar med sin djupa innebörd, som en tydlig hänvisning till ett lyckligt familjeliv.

Men har detta ord en så stor betydelse för det enskilda familjelivet så har det i en ännu högre grad för såväl den enskilde troendes som församlingens förhållande till Kristus.

Där synden överflödar.

Lägg märke till att *det var den felande*, som var orsaken, icke allenast till sitt eget, utan även mannens och efterkommandes lidande. Och hon hänvisas till hängivenhet och underdånighet av den som fått lida för hennes skull. Huru gripande synes icke detta vara hos en över sina synder väckt människa, när den får sitt första möte med Kristus. Vilket vemod i ångesten, vilken smärta i hjärteropet, vilken längtan efter Kristus synes icke i ögonens frågande blickar. Under tårade ögon framskymtar denna trånad efter Kristus. Märkligt är att Evas tillgivenhet för Adam synes ha blivit en verklighet först efter fallet. Detta säger oss, att fallet förde med sig såväl lidande för varandra som dragning till och samhörighet med varandra. Här kan också besannas ordet: »Där synden överflödade, där överflödade nåden ännu mer».

Kristus-längtan.

När den enskilde troende kommit till en verklig insikt om sin egen svaghet och sitt stora beroende av Gud, och som då hänger sig med hela sin själs längtan åt Kristus, uppstår ett innerligt förhållande mellan Honom och själen vilket för till full förnöjsamhet och tillfredsställelse. Själen hänger sig då med all sin kärlek, hela sitt förtroende åt Kristus och båda bliva tillfredställda Ef. 2: 13 - 17.

Det som här sagts om den enskildes förhållande till Kristus kan i ännu högre grad sägas om församlingen. Huru härlig framträder ej den församling där alla medlemmarnas längtan uppenbarar sig i hängivenhet åt Kristus, i hågen och lusten att vara i hans sällskap. Den håg som uppenbarar sig i utgivande kärlek för Hans rikes utbredande och i hjälpsamhet mot varandra. Ingen ser då allenast på sitt eget bästa, utan lika mycket på andras. På denna väg föres församlingen in i full och hel gemenskap med Kristus och med varandra Ef. 2: 19 - 22. En förverkligad åtrå efter Kristus i församlingen är likaledes garantien för sammanhållningen i det kristna livet och i den evangeliska verksamheten 4: 15 - 16.

Lidanden som vi genom vår ohörsamhet och olydnad förorsakat Jesus utgöra inga hinder för en innerlig förening med Kristus, om blott Anden får verka fram kännedom av vår egen svaghet och åtrån efter Kristus. Han är ju försoningen för våra synder. Han tar emot vår syndabekännelse, vårt erkännande av svaghet, vår kärlekshyllning. Då vår längtan vänts bort från världen till Kristus, gläder det Honom, och allt det gamla har avskrivits och glömts. Ett innerligt förhållande till Kristus utjämnar alla misshälligheter medlemmar emellan och föder fram längtan efter att få vandra med varandra i Jesu efterföljd.

Underdånighet.

Evas felsteg förde henne fram till underdånighet under sin man. Han skulle råda över henne. Även våra felsteg hänvisar oss till underkastelse inför Kristus. Vi ha lärt oss förstå att vi behöva Kristus att råda och vaka över oss. Aldrig har någon därav blivit olycklig eller besviken. Aldrig någon har farit illa eller kommit ut på villovägar som låtit Kristus råda över sig. En församlings framgång och tillväxt blir på denna väg säkerställd. Får Kristus råda i församlingen och i dess verksamhet blir allting väl.

Herre, giv oss då nåd, att trots det vi varit borta ifrån Dig och trots brister som finnas i våra liv vi må få en innerlig helig åtrå efter Dig, en sådan, att vi bli villiga att låta Dig råda över oss så väl enskilt som i församlingen.

Det räckte icke.

En ung moralisk god och präktig man sade sig ej kunna bli bättre genom frälsning. När jag sökte visa honom att inför Kristi offergärning står alla som syndare, genmälde han, att han var lika god, ja bättre än många kristna. Någon sade mig efteråt, att denne unge man var en av de mest exemplariska unga män man kunde tänka sig och kunde mycket väl i den yttre vandeln likställas med många s. k. goda kristna. En afton under predikan syntes tårar i hans ögon. Han hade varit med nästan varje kväll och hade med allvar lyssnat till budskapet. Jag hade hälsat på honom utan att fråga hur han hade det. men denna kväll under eftermötet tillfrågade jag honom hur det var med honom, han sade att det inte var bra. Frågade då om han ville bli frälst, varpå han svarade: »Ja, det vill jag». Han steg upp ifrån

sin plats där han satt mitt i lokalen och inför ett par hundra människor följde han med fram till altarrunden och böjde knä. Han bad: »O, Gud, fräls min själ, och förlåt mig mina synder jag arme syndare». Så hade även denne moraliskt gode man blivit en syndare, och då först kunde han frälsas. Ett par kvällar senare frågade jag honom om det var någon skillnad på hans senare erfarenhet och förut. Han svarade: »Om det är! Jag kunde väl aldrig tänka mig att det vore möjligt att skillnaden kunde vara så stor att vara frälst eller ofrälst». Ja, blir en själ verkligt frälst blir skillnaden lika stor som ljus och mörker. Ja, lika stor som det är emellan Gud och Satan, de fallna änglarna och de heliga änglarna. Gud vare pris för en sådan härlig frälsning. Har du funnit den, bliv en tacksägelsesjäl. Har du icke funnit den, sök den, du kan finna den. Var ej nöjd med din moraliska godhet, därmed är ej vägen banad till himlen. Fly till korset och du blir härligt frälst. Du får ett stort plus till dina erfarenheter och en vidgad blick för evighetstingen. Prisa Gud, gamla och nyfrälsta själar. Lämna klagolåtslandet och gå in i Kanan. Den Helige Ande leder dit.

Dop i Helig Ande.

Överraskelse.

Vid en av de många härliga morgonbönestunder jag hade uti ett herdetjäll för några år sedan, där jag bodde, hände sig följande: Min värd och jag hade prisat Gud och värdens hustru höll just på därmed, då det knackade på dörren. Hon avslutade sin bön och gick att öppna. Även vi andra stego upp. En evangelistbroder, tillhörande Helgelseförbundet, stiger in. Han kommer av Andens tillskyndelse för att vara med om en bönestund. När han hörde att vi redan haft den, blev han missräknad. Jag sade då: »Vi böja oss än en gång inför Gud och då kan du systerriktande orden till min värds hustru fortsätta där du slutade». Hon gjorde det. Helig Ande var oss nära. Tacksägelse och lovprisning brusade fram ibland oss. Evangelistbrodern prisade Gud högt och med jubel. Jag går bort och böjer knä vid hans sida och lägger händerna på honom och välsignar honom. Samfällt prisa vi Gud. Då föll Anden. Guds mäktiga kraft uppenbarades och brodern vid min sida prisade Gud med jublande röst och på nya tungors ljud. Allt skedde så överraskande, så plötsligt. Vi stego åter upp då han sade: »Jag måste nu gå, ty jag skall resa om en kort stund. Jag ville endast vara med om detta innan jag reste, ty jag har väntat på det». Han gick nu ut på fältet beklädd med Helig Ande, och för att vittna om sin nyvunna erfarenhet. Allt hade skett på kortare tid än 15 min. Så gör Herren ibland när allt är klart från mottagarens sida, och Jesus därigenom kan bli förhärligad.

AFRIKA.

Forts.

Syster Ruth Hansson.

Måndagen den 7 maj. Måste nu i hast avsluta brevet. Det har åter varit en lång paus. Vanligen postar vi breven på söndagen, men då jag måste sända ett bud in till stan kan breven ändå komma i väg.

De tre mödrarna i B. B. mår nu rätt så bra. Den sist omtalade modern ha vi måst flytta ut, hon är mycket sjuk med flera komplikationer. Vi ha haft en så förfärlig svår söndag. Ett av våra missionärsbarn dog efter endast 30 timmars sjukdom.

En själavinnande församling blir den, där predikant

N:o 53.

Okänd. Arr. C. F. I:n

Kom morgonstjärna underbar. Jag hälsar dig med fröjd När du på
fästet strålar klar Då är jag evigt nöjd. Den sälla dagen då gårim, ej
natt skall vara mer. Brudgummen hämtar bruden sin, Och riket henne ger.

Ur Golgata Toner.
Textbok pris 60 öre. C. F. Israelsson, Råå.

När de lade honom på kvällen var han fullt frisk. På natten började han gråta och då modern gick för att se till honom var han så het. De sände genast bud efter mig. Jag fann att det var Cerebrol Malaria (hjärnhinnan blir inflammerad). Vi sände bud efter doktorn men det dröjde ju länge innan han kom, under tiden gjorde vi allt som kunde göras för att hämma inflamationen. När så till sist doktorn kom var det endast att bekräfta våra farhågor. Gossen dog följande morgon i de hemskaste convulsioner. Aldrig skall jag glömma hur det kändes då vi, en handfull missionärer, gingo med den lille till graven, det var som om mörkret slutit sig omkring oss.

Ibland undrar jag hur det är möjligt att kunna känna en så intensiv smärta, lidande och mörker, utan att å ena sidan bli hård och känslolös eller å andra, bli så känslig att man göres oduglig för det arbete som blivit en anförtrott.

Just nu ha vi över oss en epedemi av typhoidfeber. En av våra skolflickor dog i lördags och vi ha många isolerade av vilka en del äro mycket sjuka. Vi ha telegraferat till Johannesburg efter serum, men det dröjer ju många dagar innan vi kunna ha det här. Stackars vårt svarta folk, mitt hjärta värker för dem, ty vi hinna inte att repa oss från en epedimi förrän vi ha en annan över oss.

Som Ni ser behöva vi mycken förbön ty mörkret synes understundom ogenomträngligt. Ibland kommer det med sådan makt in på oss så att vi känna oss förlamade. Vi skulle hjälplöst misslyckas om vi icke förlitade oss på levande Gud, men han är med och bär över djupen.

Nu börjar det bli kyliga nätter. Hoppas att kölden bringar oss hälsa. Hur välgörande skulle det icke vara om vi fick en av Nordens kalla vintrar, så att en del av våra sjukdomsfrö kunde frysa ihjäl. Regntiden med dess hetta och fukt bringar alltid sjukdomar med sig. Om vårt folk hålla på att dö i den utsträckning som skett de sista månaderna gå vi mot ruin.

Att jag varit hemma i Sverige synes nu för mig såsom en dröm. Jag

och medlemmar arbeta under Andens ledning. Apg. 7: 26-35.

Syster Ruth Hansson, Afrika
35 år.

35 år fyller Syster Ruth Hansson, Afrika, den 24 februari. Hon är född i Siknäs, en mindre plats i närheten av Töre kyrkeby, som ligger emellan Råneå och Kalix i övre Norrland.

Vid tjugo års ålder kom hon ned till Lund för att å hospitalet därstädes genomgå sjukvårdskurs efter det hon tjänstgjort som sjukbiträde å lasarett i Norrland.

Något år senare kom hon, genom Andens ledning, till Råå för att fira sin semester, som skulle vara tre veckor. Under denna tid blev hon frälst och omedelbart efter fick hon genom ett profetiskt budskap meddelande om att Gud ville ta ut henne som sin tjänarinna. Någon tid därefter blev hon allvarligt sjuk. Därunder erhöll hon genom budskap i Anden uppmuntrande tillsägelse att icke vara orolig, utan vila stilla vid vad Gud sagt, ty till Afrikas folk skulle hon gå ut.

Under de svårigheter som senare syntes vilja resa sig som hinder för hennes utresa blevo dessa hennes erfarenheter till mycken hjälp och gudsförtröstan. Vid ett sådant tillfälle då hon fått meddelande om att taga sig en sjukvårdsplats, ty det fanns ej några ekonomiska utsikter att komma ut till Afrika, skrev hon till svar: »Det må se ut hur som helst, så tror jag likväl att jag en gång står på Afrikas jord».

Den 17 september, på dagen fyra år efter det hon blev frälst, seglade det ångfartyg, som hon var med på, in i Kapstadens hamn på Sydafrika. Gud gör som han vill när han finner lydiga redskap. Hennes verksamhet i Afrika har, som många känna till, varit till stor välsignelse.

Som hennes besök i Sverige 1932-1933 skaffade henne många vänner, lämnas denna lilla biografi och uppmanas I alla att på hennes högtidsdag följa henne med Edra böner, att helig andekraft må vila över henne till fortsatt missionsgärning i Herrens

---

är dock glad över att vara här och beder Gud att han själv skall leda mina steg så att Han blir upphöjd och får äran. Vad jag behöver och Afrika behöver är Gud.

Varen alla så hjärtligt hälsade från oss alla. Vi ha det gott i andligt avseende och detta uppehåller oss i tider som dessa. Det är vårt hopp att även vi i Afrika skola »lära känna Kristuslidandet, för att också vi med Honom må få smaka uppståndelsen».

Allas Eder genom Afrika förbundna

Ruth E. Hansson.

tjänst. Hennes adress är:
Sister Ruth Hansson, Old Umtali,
S. Rhodesia. S. Africa.

Sprid Afrikaboken!
Innehåller 240 trycksidor och 100 illustrationer. Insänd 5 kr. och boken erhålles utan kostnad. Behållningen tillfaller Afrikamissionen.
C. F. Israelsson, Råå.

Vittnesbörd.

»Kände mig innerligt förbunden med Syster Ruth, trots vår korta sammanvaro och hon bor alltfort i mitt hjärta. Jag är förvissad om att hon är till stor välsignelse för sin omgivning. Önskar jag kunde som hon, sprida Jesu väldoft omkring mig, men f. n. är jag visst oduglig till allt gott verk. Vet inte vad som vållar den modlöshet och otro som gripit mig, om inte det att jag frestas att se mer på omständigheterna än på Jesus; jo, det är så, just nu ser jag det klart! Många gånger har jag lytt rådet att tala reson med mig själv. »Varför är du så orolig i mig min själ, hoppas på Gud»! Men fastän jag vet att Herren är trofast, så är det som jag ej kan fatta det riktigt, inte kan gripa om löftena såsom jag önskade, inte hade någon segerkraft i bönen».

Svaret härå lyder:

Vi skola ej sysselsätta oss med oss själva eller omständigheterna, vad de kunna giva eller taga ifrån oss. Allt som möter, har Herren ställt under den lagen: »För den som *älskar Gud* skall allt samverka till det bästa». Räkna endast med Jesus, ej så mycket med det behagliga du önskar känna, ty då räknar du alltid fel. Räkna med hans utgivande kärlek, det är att gå in i hans kärlekslidande och erhålla en hundrafaldig vinst från Guds eget hjärta. Du blir då rik i honom, ej i dig själv, ej i omständigheterna eller i något annat.

Huru få ett rent hjärta?

Moody använde sig av en bild för att belysa denna sak, han sade:» Vad skolen i göra för att få ut ur Edra hjärtan högmod, världslikställighet, avundsjuka, med ett ord sagt det onda ur Edra hjärtan? Ty I förstån ju tydligt, att dessa ting måste ut ur hjärtat om I skolen bliva välbehagliga inför Gud». Så tog han ett tomt vattenglas och lyfte det upp och frågade: »På vad sätt skall jag kunna få luften ut ur detta glas? Kan jag ösa ut den med min hand? Aldrig, även om jag gjorde så i all evighet. Och likväl är det några av Eder, som handlar på liknande sätt med Edra hjärtan. I försöken att driva ut det onda ur Edra hjärtan genom egna ansträngningar och kamp och menar att Gud sedan skall fylla det med sig själv. Men se nu hur jag gör: Därpå fyllde han glaset ända till brädden med rent kristallklart vatten och sade: »Hur mycken luft är det nu i detta glas? Förstår I nu att vi icke kunna själva tömma eller rena våra hjärtan. Men överlämna dig till Gud, och han skall genom den Helige Andes kraft rena och fylla ditt hjärta. Detta är Guds väg, den enda vägen».

Missionsvännen.

RESEBREV.

Onsdagen och torsdagen den 6 - 7 maj besöktes Mönsterås. Även här var det 9 - 10 år sedan de senaste besöken. Det var till vår gemensamma stora glädje att åter få mötas trots de stora förändringar som skett inom

församlingen. En del hade gått hem till Gud däribland fru Engström som jag endast minns som en ung syster. Hon sjöng så innerligt att man riktigt kunde bli varm. Sången »Ensam Jesus kom från himlens tempelgårdar» fick jag av henne. Nu var hon borta men hade lämnat efter sig en flicka som var en fullkomlig kopia av sin mor, så att jag tyckte det var modern som ännu var kvar. Gud vare pris att både denna flicka och övriga barn vill tjäna fars och mors Gud. 19 afrikaböcker lågo osålda, men blevo utplacerade på sista mötet. Tack kära vänner! Mötena voro välbesökta och Anderika. Gud styrkte sitt vittne och gav seger i ordet. Ja, Gud hör bön.

Kalmarbesök.

Nästa plats var Kalmar där möten hölls fredag och lördag. Min bostad blev hos Syster Mayer där jag hade det bra. Besökte ett par hem där jag spisade middag. Vännerna i det ena hemmet voro bidragsgivare till syster Ruths underhåll. Mötena voro goda stunder inför Herrens ansikte, dock var ej besökarnas antal så stort, det sista mötet delvis beroende på ett av tvenne frikyrkoförsamlingar anordnat friluftsmöte strax i närheten av kyrkan. Även här var det 8-10 år sedan senaste besök. Då var det kraftiga väckelser som gingo över staden. En händelse från denna tid må nämnas; Jag hade nyss kommit till staden; och frågade den dåvarande pastorn om det fanns någon musikförening. Han svarade att så ej var fallet, det hade varit en förr men nu hade den legat nere sedan två år tillbaka. Han trodde ej att det var möjligt att åter få den upp. Jag nödgade dock pastorn att gå med och visa var musikanterna bodde. Tre timmar efter det jag kommit till stan' voro vi ute och sökte upp dem. Att börja med sade alla nej eller också tvekade de, men innan vi gingo hade jag deras löfte. Kom bl. a. till en skonåttlare som sade sig vara mycket nervös och vågade ej lova att vara med emedan han ej kunde sova om nätterna. Varje gång han varit på möten hade han blivit än mera orolig. Vi hade en bönestund då jag bad för denne broder och välsignade honom. Sedan sade han: »Jag skall väl komma med på övningen, men lova att vara med varje kväll det kan jag inte». Han kom med och även de övriga och vi fingo en god musikförening som hjälpte oss fram till härlig seger. Skonåttlaren var med varje kväll. Jag frågade honom hur detta kunde vara och hur det gick med sömnen. Han svarade: »Jag sover mycket bättre sedan jag börjat gå på mötena». Ja, Gud vare pris! det hjälper.

I Skruf med omnejd.

Reste på söndagsmorgonen kl. 6 till Emmaboda där möte hölls kl. 11 fm. Mötet gott och välbesökt. På kvällen kl. 6 hölls möte i Skruf vilket likaledes var välbesökt och Gud talade kraftigt genom sin Ande. För 28 år sedan var jag här med om en av de kraftigaste väckelser. Hela Juder socken tycktes skaka. Sorgligt var att tiden då ej kunde utsträckas längre än till två veckor. Den mesta frukten av den väckelsen fick Missionsföreningen i Skrufby, där ungdomsförening bildades och senare församling och därefter byggde de ett missionshus. Jag gladde mig över att finna många av dem bevarade och verksamma, så och inom vår församling. Under 14 dagar besökte jag platserna runt omkring och hade möten. I Skrufby hos missionsvännerna och Åkeby hos baptisterna hade jag två möten samt ett i Heddemåla och tvenne i Vide. I Heddemåla fann en hustru sin Frälsare under det att hennes man, en hemlig lärjunge, som lämnat sig åt Gud i hemmet, nu vid Golgata blev uppenbar. Han

bad och prisade Gud. Överallt voro rätt många församlade och Anden verksamt nära. Midsommarafton hade vi möte i Skruf. Gud talade kraftigt genom ordet och Anden. Efteråt hade vi ett litet familjärt möte med kaffe. Sedan ett härligt altarmöte som slutade kl. halv tolv med en sökande själ vid korset. Det var midsommar ibland oss. Past. Hydéhn kom cyklande de långa vägarna från Emmaboda till flera möten och deltog med glädje i dessa.

Midsommardagen var kretsens metodister och vänner, till ett antal av över 100 personer, samlade till möte i Mosshult, i lantbrukare Pettersons därför lämpliga trädgård. Br Petterson är broder till past. Widegård. Predikan, som inleddes med en god bönestund, hölls av past. Hydéhn och undertecknad. Kaffe serverades och därefter hölls ett välsignat vittnesbördsmöte då flera vittnade om Jesus. Mötet avslutades kl. 6. Några av de närvarande blevo sedan bjudna på supé hos familjen Petterson. Då vi skulle gå till tåget, en halv timmas väg, hade Gud ordnat med bilskjuts. Jag blev verkligen överraskad. När vi gått en tio min. och just skulle gå förbi en bil som stod på vägen, öppnade en ung man dörren till sin bil och sade: Nu går det an att få åka till stationen». Först trodde jag ej det var sannt men då han sade: »Var så god och stig in», förstod jag att det var verkligt, då sade jag: »Tack! Jag tror Gud ställer om både chaufför och bil till oss». Dagen var härlig efter det uppfriskande regnet som fallit. På måndagen lämnade jag Skruf och reste hem. Vid hemstationen mottogs jag av alla mina barn som hälsade far välkommen hem efter fem månaders bortovaro. Glädjande finna dem alla friska och glada.

Ett hjärtligt tack framföres till alla mina värdar och värdinnor m. fl. för all vänlighet och kärlek.

C. F. Israelsson.

RESTURER.

Med Andens bistånd kommer följande platser att besökas under vinterarbetet:

Mölndal 26 Jan. — 8 febr.
Åmål 9 — 23 febr.
Kumla 24 — 9 mars.

Hav mig i åtanke inför Gud tiden halv 9 — halv 10 på kvällarna. Tiden för vittnesbördet och nödgandet av själar att komma till Kristus.

REDOVISNING.

av inkomna medel för syster Ruth Hanssons i Afrika underhåll tiden den 27 juni 1934 — 13 januari 1935.

Andens maning 15. —. G. Brander 15. —. Onämnd 5. —. Elin 10. —. Onämnd g:n V. 6.50. Ellen L. 10. —. Vänner i Råå 100. —. Till tröst 10. —. Inre kallelse 15. —. Hilma H. 10. — Fransiska 20. —. A. N. 10. —. Postm. Magnusson 50. —. Förebedjare 10. —. Intresserad missionsvän 5. —. V & E. 10; —. Guds röst 15. —. G. Brander 10. —. Hermanna 25. —. Onämnd 20. —. Einar W. 7. 26. Fraktbidrag Kristineh. 10. —. H. Berggren 10. —. Elin 5.—. Greta L. 5. —. C-a. L-g. 100. —. Math. E. 10. —. Missionsvänner 50. —. Kollekt Landskrona 14. 87. Till Guds ära 20. —. V & E. 10. —. F & B 25. —. För Gud 100. —. Till Guds ära 5. —. Inre kallelse 15. —. Fraktbidrag Avesta 5. —. G. Brander 15. —. Eklund 5. —. M-a. L-g. 50. —. Magda 5. —. Hulda 5. -. Ella 5. -. Siri 5. -. Vänner 7. 50. Birger J. 5. -. Byh 10. -. G. W. A. 15. -. E. P. 25. -. S. J-n 15. -. E. C-g 20. -. Laag 4. 50. Onämnd 5. -.

Redov. för Afrikaböcker införes nästa nummer.

ANDLIGA FLÄKTAR

har till uppgift att hålla mina medarbetare i personlig kontakt med den del i arbetet i Guds rike, som blivit oss anförtrott i hemland och Afrika. Det vill söka väcka en ännu större hänförelse för det evangeliska arbetet såväl genom direkta meddelanden från fälten, som genom verklighetskildringar av gjorda erfarenhetsrön i väckelsearbetet av själars frälsning, dop i Helig Ande, hälbrägdagörelser m. m. En serie bibelstudium kommer fortsättningsvis att införas, hänvisande till Guds evighetsplan i Jesus Kristus, innesluten i händelserna nedtecknade på bibelns första blad.

Bladet utgår med ett nummer i månaden och kostar 10 öre lösnummer eller 1.20 pr år, sändes portofritt efter rekvisition hos utgivaren, önskligt är att minst 5 nummer finge sändas i månaden under en adress. Gör ett försök!

C. F. Israelsson, Råå.

Råå - Björks Boktryckeri - 1935

ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse | Meddelanden från fälten

Februari 1935. Rom. 6: 5-6 Årg. 2.

BIBELSTUDIUM.

SYNDAFALLET.

Adams dom.

1 Mos. 3: 17 — 19.

Guds tal till Adam var icke förbannelsens ord över honom, utan en hänvisning till var orsaken låg till hans fall och dess följder. Förbannelsen berörde den mark Adam skulle bruka och från vilken han skulle få sin näring. »Därför att du lyssnade till din hustrus ord», säger Gud till Adam. Han lät icke Guds ord vara det bestämmande för sin handling, och detta blev orsaken till att han gick med på Evas förslag och åt av den förbjudna frukten. Kvinnans inflytande över mannen har under alla tider varit stort, Esters bok 4: 15-16; 5: 1-3; Dom. 4: 4-9. På grund av det goda förhållande som ju helt naturligt varit rådande mellan Adam och Eva, då hon enligt Guds uttalande höll sig till mannen och skulle vara hans stora hjälp, 1 Mos. 2: 18-28 kan Adams handlingssätt lätt förklaras. Men motsatsen kan även verka åt samma håll 1 Kon. 21: 1 f. 25-26. Därför är en kvinnas uppgift i livet med avseende på sitt inflytande över mannen större än hon mången gång själv förstår.

Självnjutning.

Självviska bevekelsegrunder ligga både män och kvinnor nära, men då vi se på händelsen i Edens lustgård förstå vi att detta särskilt kom till synes hos Eva. Hon såg på trädet att »det var ljuvligt att se på och gott att äta av» 1 Mos. 3: 6. Det var självnjutningen som Ormen använde. Givetvis ville nu Eva att Adam skulle få del därav, när nu Gud enligt Ormens förmenande hade upphäft sitt förbud 3: 45. Den onde kommer ännu på liknande sätt. När det gäller att njuta, och tillfredställa den naturliga människan med denna världens ting, frestas hon ofta att tro att Gud upphäft vissa av sina befallningar. Det är av vikt även för kvinnan av i dag, och inte minst den gifta, att komma till insikt om det stora inflytande hon utövar på mannen, både till gott och ont. Även kristna kvinnor bör tänka därpå Titus 2: 3-5. En stor mission är given dem av Gud Vi se vilka väldiga insatser de gjort i missionsgärningen såväl i hemland som hednaland till Guds rikes framgång Apg. 18: 1-2, 24-26; Joh. 12: 3. Gud behöver oss alla i sin tjänst, därför prisa vi Honom.

Ödesdigert steg.

Ett ödesdigert steg togs av Adam då han handlade efter Evas ord. Gud

hade sagt sin mening om samma sak som Eva ordnade om. Adam hade prövningsmedlet i sin hand. På hans handlingssätt berodde det hela. Vilken väg skulle han gå? Evas eller Guds? Han valde Evas, och fallet skedde. Inga frestelser komma utan att Gud varnar för dem och tydligt visar på följderna av ohörsamhet mot Gud och eftergifter för frestelsen, Luk. 22: 31 - 34; Joh. 13: 21 - 30.

Följden av Adams fall blev förbannelsedom över den mark varifrån han skulle taga sin näring. Ständigt kom han i sitt arbete att påminnas därom. Under vedermöda, lidande och prövningar, skulle han arbeta fram sin föda ur marken. Och när törnena sårade honom och tistlarna sökte förstöra resultaten av hans ansträngningar, vittnade detta om hur djupt fallet gripit in i Adams livsgärning. Då han gick böjd mot marken och plockade dess örter, när svetten pressades fram under arbetet och han under denna åt sitt bröd, var detta en erinran om syndens egenskap att göra människan jordbunden och böjd. Den hade förmågan att pressa ut livsglädjen ur henne och förvandla henne till en utsliten kropp med en söndertrasad själ, för att sedan vända tillbaka till stoft och hopplöshet. Syndens följder äro svåra, ja, förödande i ett människoliv. Den sätter sin prägel på allt, Rom. 1: 28 - 32; 6: 20 - 21.

Det var min kungsväg.

Under nedresan från vinterns evangeliska möten, för en del år sedan, deltog jag med i ett missionsmöte på en plats i mellersta Sverige. Blev ombedd att leda söndagskvällens eftermöte. Vid uppmaningstalet innanför altarringen räckte jag ut min hand och pekade, utan något bestämt mål, på några unga män nere i lokalen. Många hade kommit fram till altarmöte, men det fanns plats för en till. När då handen uträcktes framställdes frågan: »Är det någon av er unga vänner som vill fylla denna plats. Den är säkert för någon av er. Kom och tag den nu. Det kan komma en dag då det ej finnes plats vid nådens tron». Strax därpå reste sig en ung man och lämnar sina kamrater nere i lokalen. Han kommer och böjer sig vid den erbjudna platsen och lämnar sig åt Gud. Han blev således den lycklige. Vi bådo och tackade Gud tillsammans för frälsningen. Då vi stigit upp från bönen sade jag till honom: «Min unge broder, det kan vara möjligt Jesus tar ut Er till sitt vittne». Han svarade: «Det tror jag mig ej duga till». Han påmindes då om att det som ej duger till någonting kan Gud göra något med.

Vi möttes nästa gång ett par år senare, vid ett konvent. En ung man frågade om jag kände igen honom. Det gjorde jag ej. Jag är N. N., som farbror bad för i X, och jag vill tala om att Gud bevarat mig, jag är ombud vid konventet och kommer kanske att gå in i predikantskolan sade han. Jag tackade Gud och välsignade denne unge man.

Vid nästa sammanträffande var han pastor i en av våra församlingar. Jag hade blivit inbjuden att hjälpa honom i arbetet. I sitt inledningstal sade han: «När jag blev frälst stod farbror I. och tog emot mig inom altarringen. Då gick jag min stora kungsväg. Vårt samarbete förde många själar till Kristus. Gud vare tack för varje vunnen själ som blivit en själavinnare för Gud.

Strax före besöket i X, höll jag en serie möten på annan plats där en del ungdomar avgjorde sig helt för Gud. Bland dessa var även en ung flicka som sedan under den nämnde unge mannens elevtid blev bekant med honom och senare blev hans hustru.

Det är märkligt att se huru Gud på

sitt särskilda sätt sammanlänkar händelser för att de skola tjäna vissa för människan förborgade syften. Min broders kungsväg har många sedan dess gått. Och om andra riktigt kunde förstå denna vägs betydelse skulle säkert ännu många flera gå den. Har du som läser detta ej gått den, så skynda dig och tag in din plats bland de frälstas led. Det kan eljest bli försent. Vägen bär till härlig frihet och underbara upplevelser i Jesu sällskap och Hans tjänst.

Bekännelse.

Några unga vänner från en annan församling besökte ett veckomöte. Under bönestunden bad den ena av dem med stor glädje till Gud. Vid ett samtal senare omtalade denna unga vän, att hon för några dagar sedan fått påminnelse av Gud att göra upp ett mellanhavande som hon hade med sin förra husmoder. Hon hade kämpat mycket med sig själv innan beslutet kunde fattas. Men så fick hon Herrens hjälp att övervinna Hon skrev ett brev till henne och bad om förlåtelse. Sedan brevet var avsänt kom en stor oro över henne vid tanken på, att hennes husmor skulle bliva hård mot henne. Det dröjde dock ej längre förrän hon fick svar på brevet. Det mest kärleksfulla hon kunnat önska sig. Följden blev att hon fick en särskild frimodighet i bönen och tacksägelsen fyllde hennes inre.

Fjorton års oro.

En fru kom en dag till bostaden där jag bodde. Med segerglädje i rösten omtalade hon vilken kamp hon haft under 14 år för en mycket obetydlig sak som ej var uppgjord. Hon hade sålt mjölk för en herrgård och vid ett tillfälle hade hon räknat fel på en krona. Hon tänkte att vid nästa uppgörelse ordna detta, men glömde det gång efter annan till dess hon ansåg sig ej kunna göra något åt det. Herrgårdsfrun kunde ju tro att hon velat behålla kronan. Men varje gång hon var sjuk kom den fram, och hon lovade, att om hon blott blev frisk skulle det ordnas. När hon så blev frisk fick saken vara. Men under de nu pågående mötena hade Anden åter påmint om saken och i Jesu namn hade hon fattat beslutet att tala med frun. Hon hade nu varit där. Då hon kom nära herrgårdsbyggnaden ville knäna svikta. Hon måste sluta upp med att tänka tills hon stod inför frun. Då hon gjort sin bekännelse grät frun och sade: »Om Ni kan oroa Er för en sådan bagatell vad har jag då inte att vara orolig över». Då jag ville betala tillbaka slanten sade hon: »Jag vill inte ha den». Jag sade det samma till henne. Men då sade hon: »Ge den då till missionen». Följden av denna uppgörelse, efter så många års lidande, blev en härlig vila i Jesus. Vi hade ett välsignat tacksägelsemöte på knä inför Gud.

När Anden blir bedrövad.

Man sjöng stämningsfulla sånger och kören var erkänd för såväl rytm som harmoni och samsjungning, men Andens smörjelse saknades. Förkunnelsen i väckelsemötena kunde ej godkännas och mötena voro för långa. Det var bättre att ordna med kafferep och klandra mötena och då gjorde det ej något om man kom hem senare än mötet i kyrkan. Vittnet klandrades för att han kallat evangelisten, då han hade vetskap om att han talade i tungor Väckelsen förhindrades när den var i annalkande och Anden drog bedrövad bort.

Till ett nitiskt själavinnande arbete hörer: En stilla

Missionärer på Rhodesiadistriktet, Afrika. Syster Ellen tredje från vänster. Syster Ruth sist till höger. Biskop Johnson nederst i mitten.

På resa i Afrika.

Gwawawa Juli 2. 1934.

Jag har verkligen fått erfara vad Jesus och hans lärjungar genomlevde, då de voro så upptagna att de inte ens hade tid att äta. Det är mycket som får träda i bakgrunden, bl. a. brevskrivningen, ty det är svårt att få tiden att räcka till.

Då jag kom hit i dag fick jag höra att en man skulle gå ner till Odgi, och så sände jag ett brev med honom ty jag hade ej tid att skriva innan jag lämnade Old Umtali.

I Maranga Land.

Jag är nu i Maranga Land. Lämnade O. U. den 23 juni. Min första station var Nyika, sedan Chirinda, d. v. s. de äro distrikt, och folket kommer samman från olika byar och stationer. Jag far härifrån till Musiringsfa, Matanda, Chikanga och Mt. Makomwe. Om allt går väl är jag hemma igen i slutet av juli.

Hela resplanen blev omlagd på grund av att vår konferens blev bestämd till den 7 juni. Vårt folk kunde likväl inte komma förrän den 11, så att vi började konferensen den 12. Under konf. kände jag mig så förfärligt trött. Trodde att det var därför att vi fingo vara uppe natt och dag under förberedelsen för konf. då denna kom så hastigt på. Alla konf. blevo ändrade på grund av Dr. Motts besök i Afrika.

Guds underbara hjälp.

Den dag konferensgästerna reste fick jag en hemsk öronvärk. Det kändes som om jag skulle mista förståndet. Det höll på hela dagen och natten. Syster Ruth vill ej jag skall nämna om detta. Under allt detta kände jag likväl att folket här uppe ej måtte vänta förgäves på mig, utan att jag åtminstone måste göra ett försök. Missionärerna ville inte att jag skulle resa och själv ville jag helst stanna hemma, ty värken hade tagit det mesta av min kraft. Dock beslöt jag mig för att försöka, och nu är jag mitt uppe i ett övermänskligt arbete.

frimodighetens ande i personligt arbete. 2 Kor. 5: 11.

De djupa ingreppen.

Ett djupt ingrepp gjorde fallet i änglavärlden då det skilde en tredjedel av änglarna från Gud och Hans tjänst. *Upb. 12: 3 - 4.*

Djupare var fallets ingripande i människovärlden, ty hela släktet skildes från Gud. *Rom. 5: 12, 14.*

Djupast blev ingreppet i Guds eget hjärta, då Gudasonen skildes ifrån Honom. *Matt. 27: 46.*

Men ännu djupare än fallets djupaste djup av mörker går Sonen ned, och betvingar Satan och döden och bringar fram liv och oförgänglighet i ljuset. *2 Tim. 1: 10.*

Än djupare synes Sonens ingripande i detta mörker vara, då en förlorad syndare genomstrålas av frälsningens härliga ljus. *1 Tim. 1: 12-17.*

Och djupast se vi detta Hans ingripande, i den otaliga härligt återlösta skara, som triumferande sjunga Lammets sång inför tronen. Människan är återförenad med Gud. *Upb. 7: 9-17.*

GUDS FOLK!

Är icke denna uppenbarelse underbar? Är den värd offret av själviska intressen, värd förenade ansatser för själars räddning? Upp allt Guds folk till enigt målmedvetet arbete under Andens ledning I utgivande kärlek, med frimodighet och ödmjukt sinne gån åstad och samlen själar för Honom som drog oss upp ur den djupa dyn. *Matt. 28: 18-20; Luk. 24: 45-49. Ps. 40: 3-4.*

Ibland besväras jag av värken i örat och i synnerhet då jag skall tala en längre tid. Jag känner mig eljest starkare och bättre på allt sätt.

Nöden här är helt enkelt överväldigande, ja, övermänsklig. Här i Gwawawa ha begravts 105 barn sedan februari. Det finns knappast en mor som inte mist ett eller två barn, och några ha förlorat alla, så nu äro föräldrarna ensamma igen. I sanning äro de lika »får utan herde». Deras nöd har gripit mitt hjärta och ibland vaknar jag om nätterna av denna känsla och måste då upp och böja mina knän i bön.

Lazarus.

Jag har Lazarus och en av de svarta systrarna Connie med mig, Lazarus är en verkligt härligt frälst broder. Han är mig till verkligt stor hjälp och glädje. Hans hjärta brinner av kärlek till Gud, och hans innerliga önskan är att kunna hjälpa sitt folk. Ingen möda, inget arbete, nej ingenting är för svårt för honom då han ser tillfället att få tjäna Gud och sitt folk.

Vi börjar vårt arbete kl. 7 fm. i sjukhuset - en liten gräshydda, jag har en likadan gräshydda för mig och Connie -. Vi arbetar där en

timma. Sedan samlas de svarta för undervisning i varjehanda, vilken inledes med en bönestund. Så hålla vi på till kl. 11,30 då vi ha middagsrast till kl. 1. Därefter undervisa vi igen till kl. 5. Så komma enskilda för samtal och så ha vi arbetet i sjukhuset m. m. vilket allt tar vår tid till kl. 7 då vi ha möte. Ja, hela dagen är en mötesdag, ty jag önskar att de svarta skola få se den gudomliga renheten och få längtan därefter innan de rätt kunna förstå och värdera kroppens renhet.

Patientantalet är stort, 60, 70, 90, 105 dagligen. De sitta här och vänta timma efter timma. Jag brukar dricka en kopp the med lite bröd på morgnarna och äter ej sedan förrän på kvällen när jag »skilt folket» ifrån mig. Trolldom, vidskepelse, hedendom, mörker, smuts, sjukdom och vanvård är här förfärlig, ja, någonting så hemskt att man ej ens kan förklara det. Man måste vara med och uppleva det.

Till fots.

I dag när vi körde hit måste vi lämna bilen under vägen, ty vi kunde inte tränga fram. Vi togo vilse om vägen och fingo gå fyra timmar i stället för två. Vi kommo till en by där de hade en stor »Ndora» fest med starka drycker. O, hur mitt hjärta kände smärta för dem! Där fanns kvinnor i långt framskridet havandeskap, som voro överlastade. De slogos och grälade, och jag tänkte: stackars barn, är det underligt att så många dö. Jag är glad att jag kom hit. Jag tror det var Guds vilja ty vägen har öppnat sig underbart. De svarta äro så villiga att lära, så ivriga att lyssna, det kan man förstå, då dessa vilda barn kunna sitta hela dagen och lyssna, och ändå vilja de höra mera. De allra flesta kunna naturligtvis ej ens hålla i en synål, så vi söka lära dem att taga de första stygnen. Naturligtvis få vi börja med att lära dem tvätta sig.

Forts.

* * *

Old Umtali den 16. 12. 1934.

Syster Ruth skriver:

Det var ej möjligt för mig att skriva brevet förra veckan. Syster Irene var borta och vi ha många febersjuka just nu. Det har regnat i fyra veckor och allt är så vått, och hettan i år är mycket svår. Jag har själv haft feber hela veckan, men har likväl icke legat till sängs, fastän jag nog hade behövt det. Men med de många sjuka vi ha, och därtill julbrådskan, vill ej tiden räcka till. Därför blir det denna gång endast några rader med meddelandet om att jag lever.

Klockan är nu 2,30 fm. Syster Irene har kommit för att avlösa mig. Jag skall nu gå till vila till kl. 9 då jag åter skall taga syster Irenes plats. Vi ha flera barn med mycket hög feber så att de yra. När de äro så sjuka kunna vi inte alls lämna dem. Det kan därför förstås huru välsignat det är att vi äro två. Jag har ej ord, som fullt ge uttryck för den glädje jag känner därför.

Vi äro nu också mitt uppe i julbrådskan. O, vilka paket och korgar! Har mottagit 3 postkort på paket, men har ej haft tid att resa in till Umtali att hämta dem.

Mottag mina varmaste hälsningar

Ruth.

Förnyad överlåtelse.

Ett par troende makar hade lämnat Gud och trots det att de tillhörde församlingen hade de likväl under lång tid varit borta från Herren, men under en väckelse fördes hustrun åter till Gud. Vid detta tillfälle överväldigades hon så av Guds kraft att

hon föll i armarna på en annan syster. Vid avresan från platsen överlämnades ett brev till mig med begäran om förbön för mannen. Men strax efter kom ett brev däri det sades att Gud gått före. När hustrun omtalade för mannen sin överlåtelse åt Gud, var även han villig göra det. Tre veckor senare besöktes åter platsen. Fick då veta att överlåtelsen från mannens sida ej varit så hel. En vecka efter hustruns avgörelse hade han visat sig häftig och orolig. Hustrun trodde att han skulle bli sjuk. Men sedan han rasat ut blev han lugn och gick med till några möten. Vid ett av dessa kom han i sällskap med sin hustru fram till förbön och invigde sitt liv på nytt åt Gud och blev härligt frälst.

En dag då besök gjordes i hemmet kallade husfadern barnen tillsammans. Gick sedan efter sin hustru, som var i ett angränsande rum. Tog henne under armen och trädde fram inför sina barn och säger: »Våra barn, mamma och jag ha beslutat under Farbror I-n möten att börja ett nytt liv. Vi ha under en följd av år varit borta från Gud och under denna tid ha vi ej varit mot er som vi bort vara. Kan ni nu förlåta oss detta»? Detta blev för mycket för den äldste, 28-årige sonen. Han reser sig hastigt upp och skyndar fram till fadern, slår armarna kring hans hals och gråter högljutt och ber även han om förlåtelse. Modern går till sonhustrun och lägger sina armar kring henne och gråter. Själv grät jag som om det gällt mig och tackade Gud för det som skedde. Vi föllo alla på knä och flera av barnen, ja alla, bådo och gräto. Barnen togo med sig från denna stund oförgätliga intryck. De ha alla blivit frälsta och en av dem är ett Herrens vittne.

Vi ha en underbar Frälsare, som som hörer bön och svarar därpå. Ofta lägges hinder i vägen därför genom missförhållanden barn och föräldrar emellan. När sådant blir undanröjt är bönesvaret nära.

Hälbrägdagörelse.

Det var under några pingstmöten då syster Ellen Björklund från Afrika var med, som dessa voro underbart välsignade och Guds hälbrägdagörande kraft på ett mäktigt sätt förnams. Efter det offentliga mötet på pingstdagens fm. voro en del vänner samlade till förbön för sjuka. En gammal man som var förlamad i sin ena sida, blev då föremål för förbön. Efter det vi stigit upp från bönen, leddes han flera gånger fram och åter på golvet under det vi tackcde och prisade Gud. Att börja med ville ej fötterna säkert bära honom, men efterhand stärktes de. Till sist kunde han själv gå fastän mycket stapplande, men Gud styrkte honom vidare och sedan gick han den 2 km. långa vägen hem, prisande Gud. På kvällens möte blev syster Ellen under sitt vittnesbörd så överväldigad av Guds kraft, att hon knappast kunde tala. Samtidigt blev en broder med sin hustru så fyllda av Guds kraft att de sade sig knappast kunna stå på sina fötter, sådant hade de ej förut upplevat. Ja underbar är vår Frälsare, han utför ännu underbara ting. O,må vi ännu mera tro honom därom. Han ger den trötte kraft och den svage styrka Jes. 40: 29.

Hjärtefrid.

Utanför en kyrka i en av Sveriges städer stod efter ett kvällsmöte tvenne unga damer och väntade på sin forne principal. De hade under mötet träffats av ordet och av Anden hänvisats till ett ouppgjort förhållande emellan dem och denne. De beslöto sig för att allt skulle bli klart innan de gingo hem. Detta skedde, och allt blev gott och frid och glädje följde därpå.

BAROMETER
å försålda Afrikaböcker.

Ankarsrum	- -
Alingsås	40
Arvika	3
Aarhus	46
Arboga	- -
Avesta	10
Brooklyn	5
Bergenforsen	- -
Boden	20
Bollnäs	- -
Bjärnum Hässleby	7
Bomhus	- -
Borlänge	65
Bäckefors	5
Boxholm	- -
Bengtsfors	10
Björneborg	- -
Borås	20
Buttle	- -
Bälinge	10
Delary	- -
Djursholm	10
Degerfors	20
Eriksdal	- -
Eksjö	- -
Emmaboda	10
Eskilstuna	- -
Falun	20
Falerum	- -
Falköping	- -
Filipstad	- -
Fagersta	20
Gevle, Matteus	50
Gevle, S:t Petri	43
Glava	- -
Grums	- -
Göteb. Matt.	10
Göteb. Efraim	30
„ Emanuel	10
„ S:t Jak.	24
„ S:t Peter	- -
„ Tabor	14
Grängesberg	- -
Hudiksvall	16
Härnösand	15
Hultsfred	10
Huskvarna	20
Hälsingborg	13
Höganäs	- -
Hallsberg	12
Helsingör	9
Halmstad	- -
Hallstahamm.	10
Heby	13
Helsingfors	10
Iggesund	- -
Jönköping	7
Karlholm	- -
Kiruna	- -
Kärreberga	7
Korsnäs	10
Kalmar	4
Karlshamn	50
Karlskrona, Rödeby	20
Klagshamn	- -
Karlanda	- -
Karlskoga, Bofors	10
Karlstad	10
Kristinehamn	10
Kumla, Stene	3
Kungsbacka	- -
Klintehamn	62
Kolsva, Odensvi	3

Forts. i nästa nummer.

VÄRDEFULLA BÖCKER.

Boken "För Jesus och Afrika", varav behållningen skulle söka möjliggöra ett underhåll till en medhjälpare åt Syster Ruth Hansson i Afrika, är en gripande skildring om en missionärs livsgärning. Kostar 5 kronor.

För dem som önska vägledning från bibelordet fram till Pingstens erfarenhet, finnes tvenne böcker, "På Andelivets Område med Helig Ande inför Golgata", och "I Lammets fotspår över Golgata". Den senare utkommit i ny reviderad utökad upplaga. Kostar 1. 75 och 1. -. Alla böckerna sändas portofritt.

Sångboken "Golgata Toner" innehållande 125 gamla och nya sånger, de flesta lämpliga för strängmusikföreningar kan även erhållas för 60 öre. Melodistämmor med ackord till en del av dessa sånger kommer i fortsättningen att inflyta i "Andliga Fläktar".

C. F. Israelsson, Råå.

Huru gripas av nöd för själars frälsning? Tänk på Jesu bönekamp för dig i Getsemane.

Luk. 22: 41 - 46.

REDOVISNING.

Inkommit genom redovisade Afrikaböcker från den 29 juni 1934 till den 16 januari 1935.

V. Olsson 15. —. C. Andersson 5. —. O. Boström 40. —. A. Rydberg 15. —. E. Jönsson 20. —. Anna Bengts. 10. —. Anna Hörl. & Mia 50. —. C. I-n 25. —. dito 15. —. E. Eriksson 25. —. Klingberg 5. —. V. Olsson 15. —. Hulda Joh. 10. —. Rigmor 15. —. C. I-n 50. —. Kristine 5. —. Hallström 15. —. Meyer 10. —. Eldh 60. —. Alma L. 15. —. Anna Hörl. 15. —. Siri 50. —. Ingvarsson 15. —. Erik N. 20. —. Ida M. 12. —. C. I-n 25. —. Gerhard I. 50. —. V. Olsson 5. —. Junge 10. —. Wanqvist 40.—. Holmgren 56. —. Alma L. 85. —. Adelma 50.— = Kr. 878. — och 175 böcker.

Ett varmt tack medföljer till mina många trogna medarbetar i missionsgärningen. De goda resultaten är min glädje i detta arbete och Eder tillfälliga belöning, en större väntar högre upp. Vi fortsätta med ännu större frimodighet i utspridandet av Afrikaboken **"För Jesus och Afrika".**

Råå den 17 jan. 1935.

C. F. Israelsson.

Råå - Björks Boktryckeri - 1935 513. 35. 1200.

ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse | Meddelanden från fälten

Mars 1935. | Rom. 6: 5-6 | Årg. 2.

BIBELSTUDIUM.

SYNDAFALLET.

Den andre Adam.

1 Kor. 15: 45 — 49.

Kristus kom och genom honom kom den andre Adam in i släktet och ikläddes kött och blod. Han föddes på denna väg in i fallet. Hebr. 2: 14-17. Han trampade denna förbannelsens mark, upplevde all dess vedermöda, v. 18, men genom sin gudakraft förvandlade han förbannelsen till välsignelse för alla dem som mottaga Honom, Luk. 24: 50 - 51; Apg. 3: 25 - 26. Marken med sina örter, arbetet med sin möda, svetten med sin pressning välsignade han, Hebr. 6: 7 - 8, så att allt skulle kunna bliva till glädje för människan. Han kom att för evigheten frigöra skapelsen ifrån förgängelsens träldom, vilken den blev underkastad för syndens skull, Rom. 8: 19-22.

Förräderikyssen av Judas blev för Jesus som frukten av Eva. Därpå följde vedermödan Jes. 53: 11, lidande under arbetet att förskaffa bröd v. 10; Joh. 4: 34; Matt. 26: 42; Joh. 6: 5. Och under detta sitt arbete *svettades Han blod*, Luk. 27: 41 - 45.

Lidandets-vägen.

Vi se honom vandra fram på förbannelsens mark tills vägen leder in i tortyrkammaren. Där är det *som törnena samlar sig till en törnekrona* som skulle stinga hans huvud 27: 28-29. *Men därmed ryckte han upp förbannelsens rot* och *avlägsnade den tryckande lidandets känsla som vilade över den fallna människans arbete.* När han steg upp på förbannelsens trä Gal. 3: 13, trädde han kunskapens träds föreskrifter in på livet och *tog domen på sig* Jes. 53: 4 - 6. Han gick in i denna med orden: »Gud, min Gud, varför har du övergivit mig». Matt. 27: 46. Domen »döden dö» 1 Mos. 2: 17, eller skilsmässan från Gud förverkligades här, Upb. 20: 11 - 15; 21: 7 - 8. Han fördes bort till stoftets plats, graven, Joh. 19: 40 - 48.

Välsignelseskörd.

Nu var försoningen gjord och fallet avskrivet, Kol. 1: 19 - 20. Vedermödor, lidanden, svett och förödmjukelse under arbete och verksamhet förvandlades av Jesus vår dyrbare Frälsare till ljuvlighet. Hans efterföljare får skörda de härligaste välsignelser av fallet genom Jesu offergärning, 21 - 23. Ära vare Gud och Lammet, Halleluja. Törne och tistlar behöva ej mera såra, skada eller hindra oss. Du själ som klagar, knotar och för vilken intet är till lags, du som är missnöjd med allt och alla, du syndare som vandrar bland törnen

och såras av dess stygn och vandrar fram på den brännheta förbannelsens mark, tag i tro emot Jesus, som förvandlar allt till välsignelse för dig och du kommer att leva på en ny jord, med en ny himmel över dig, 2 Kor. 5: 17 - 21. Du Guds återlösta barn, välsigna vår dyrbare Frälsare, Ef. 1: 3 - 14.

O, du välsignade Kristus! Vi böja oss inför dig, givande dig lov och pris till Faderns ära, att du förvandlade mörkret till ljus, förbannelsen till välsignelse, och att vi få vandra på en jord där dina välsignande fotspår synas och där intet av fallets följder behöver skada oss. Amen.

Bönesvar.

En predikande broder hade under sin studietid ofta ont om medel. Sina skor fick han slita till dess det knappast fanns något av sulorna kvar. En regnig dag hade han varit ute och gått och såg vid hemkomsten att icke endast strumporna voro blöta utan att de även voro leriga. Han sade då till sin kamrat: »Jag måste be Gud att han ger mig ett par nya skor, ty så här får det icke vara». Kamraten smålog, och undrade om Gud brydde sig om hans söndriga skor. Han svarade: »Då jag var barn i mitt hem brukade jag gå till far och be om skor, detta kan jag inte nu göra. Skulle då inte Gud, vilkens barn jag är, och i vars hand jag lagt mitt liv, ge mig ett par skor när jag ber honom därom och då han ser, att dessa äro så utslitna». När de sedan hade sin bönestund tillsammans talade han med Gud om saken på ett sådant sätt, att kamraten senare sade: »Det lät allt för roligt att höra dig bedja Gud om att få ett par skor». Dagen efter gick han ned på gården och skar ut ett par sulor ur en gammal korkmatta och lade dem i skorna. Senare på dagen frågade kamraten honom om han fått några skor. Han svarade »Nej», men tillade »de komma». Så kom nästa dag, med samma fråga och tvivelaktiga leende, och svaret blev: »De komma skall du få se». Så kom posten tredje dagen. I det första brevet han öppnade låg en krona. Då sade han till kamraten: «Nu har jag till ett par klackar». Så öppnade han det andra brevet, däri låg en femkrona och brevskrivaren skrev att han kanske behövde det till någon kopp kaffe. Nu hade han fått till halvsulorna. Så kom det tredje brevet från en familj som omtalade att de känt en viss oro vid tanken på honom så att de ej kunde sova lugnt, och säkert stod han i penningbehov varför de ville sända honom inneliggande 25 kr. och om han behövde mera, så skulle han säga dem det. Nu sade han med ett segerleende till kamraten med det tvivelaktiga leendet: »Nu har jag till ett par nya skor och icke allenast detta, utan nu bjuder jag dig på kaffe därför, att du icke trodde att man kunde be Gud om ett par nya skor». Han svarade: »Jag tror att även jag vill gå denna väg, ty nu ser jag att Gud även på detta sätt har omsorg om sina barn». Ja, han är vår Fader i sanning och verklighet och när vi vilja tjäna honom i ande och sanning skola vi få erfara hans faderliga omsorg om oss i både smått och stort.

Ära, tack och pris till vår Fader för detta.

Jeg maa skamme mig.

Vid några möten i Danmark medverkade med sång och musik några ungdomar från Folkekirken. De hade ej förut varit i någon metodistkyrkas lokal. I den lilla musikföreningen de tillhörde fanns även ett par vänner, som tillhörde Metodistkyrkan. Dessa hade lyckats att få ungdomarna med

att spela och sjunga. Guds kraft uppenbarades till frälsning för många. En efter en fördes fram till altarrunden och avgjorde sig för Gud. En troende flicka tillhörande nämnda ungdomsskara såg misstänksamt på detta sätt att avgöra sig för Gud. En afton kom en man fram. Strax därpå kommer denna flicka och ställer sig vid sidan av honom, och båda böja sig ned vid altarringen och bedja. Efter en stund stiga de upp och mannen sätter sig på den främsta bänken. Flickan ställer sig framför folket och avlägger följande bekännelse: »Jeg maa skamme mig, jeg maa skamme mig. Jeg som ikke troede at noen kunde bli frelst paa den maate. Daa jeg saa at menisker knälede ned vid alteringen sagde jeg til mig selv: »Aldri skal du göre dette, men saa naar far kom da kunde jeg ikke lavaere at fölge ham. Jeg kom at tenke paa vor mange ganger vi taler om mor, men ikke om far. Kan du tilgive oss börn at vi ikke har talet om dig»? När hon sade detta vände hon sig till sin far och grät, och för oss som hörde det, var det gripande. Kvällen därpå kom en broder, till henne, på mötet och sade det samma.

I ett annat möte blev jag hänvisad till en yngre syster till denna flicka. Hon sade sig ej den aftonen kunna avgöra sig för Gud. Jag kallade på systern och bad henne följa sin syster till altarringen. De gingo båda dit och denna unga vän blev härligt frälst. Ett besök i detta hem där modern låg sjuk, medförde förbönens härliga välsignelse. Hon steg senare upp från sin sjukbädd. Några dagar därefter var sång- och musikföreningen från Råå inbjuden till deras hem då vi blevo gott förplägade. Vi hade en verklig andlig uppbyggelsestund.

Ja, prisad vare Herrens underbara frälsning att vid korset utjämnas alla partiskrankor. Till detta måste alla komma om vi skola förenas till ett i Kristus.

Stanna kvar på eftermötet.

De flesta av Guds folk höllo på att avlägsna sig från eftermötet. Det blev sagt: »Stanna kvar vänner, det är möjligt att någon därmed kan vinnas för Gud. På detta sätt kunna vi också verka för Jesus». Tre damer höll just på att resa sig från bänken och gå. Den ena av dem, en äldre dam, hade just hunnit ur bänken då hon och sällskapet, på grund av uppmaningen, åter satte sig. Vid samtal med den äldre damen visade det sig att hon ej var en avgjord kristen. Hon nödgades att söka Herren och efter en liten stund böjde hon sig inför Honom och blev frälst. Så snart vi stigit upp från bönen kom en ung dam, som varit i hennes sällskap och slog sina armar kring hennes hals och grät. Vid tillfrågan vem hon var, hänvisade hon till sin moder, som satt på bänken, och till henne som vi bedit för att det var deras värdinna. Hon hörde till de rika i denna värld, men när det gäller frälsningen så är det lika för alla. Visserligen anse en del, att det är för mer då en rik kommer än en fattig, men den uppfattningen och rangskillnaden må Gud frälsa oss ifrån. Vi äro lika högt aktade i Herrens ögon.

Det är av stor vikt för Guds folk att vid väckelsemöten ordna så att det ej blir för stor manspillan. Så vitt det är möjligt stanna efter på eftermötena och var med i anden bedjande. Många troende har genom att de i skaror lämna eftermötet, sugit oomvända sökande själar med sig ut från mötena. De som stannar endast av nyfikenhet eller för att se om något skall ske gagnar ej Guds rike så mycket, dock är det bättre att stanna, så att andra inte drages med i suget ut från lokalen. Om du är trött vid sådana tillfällen kan du få tjäna Herren med din trötthet. Så fick Jesus när han satte sig trött ned vid Jakobs brunn. Då blev det väckelse i en samaritisk by.

Själar vinnas för Gud och hans rike när Anden

N:o 78.

C. F. I. n — C. F. Israelsson.

O, giv en tanke åt det mörka land. Där svarta skaror ledsi
fruktans band. I hedendom och uppå brännhet jord. De hungra, törsta
efter livets ord. KÖR: Sänd ut ditt bröd, långt över hav. Du får igen det
som du gav. Båd' morgon, afton såden så. Du skall en dag då skörda få.

Ur Golgata Toner.
Textbok pris 60 öre. C. F. Israelsson, Råå.

AFRIKA.

Fortsättning av förra brevet i senare nummer.

Syster Ruth Hansson.

Old Umtali 13. 1. 1935.

Föresatte mig att icke låta en dag gå mera förrän jag skrivit detta brev. Det har inte varit lusten att skriva, som gjort att det dröjt, men det fattas tid. Men jag hade inte väl börjat förrän en moder kom in. Detta var i går och först i dag på morgonen kl. 6 blev hon förlöst. Sov sedan 2 timmar och därefter till kyrkan. Vidare var jag med om flera möten och nu är det återigen sena kvällen. Jag tänkte, att när vi blevo två jag skulle få bättre tid och ej behöva jäkta med arbetet. Men dagarna vill likväl inte räcka till, ty mycket arbete väntar vart man vänder sig. Dock är jag glad att få ge ut, att få nötas, ty med det följer mycken glädje och välsignelse.

Just nu ha vi tio dagars möten med lärare och evangelister från de olika distrikten. Gud välsignar oss. I förra årets rapport till Guvernementet, som vi just ha sänt dem, visade det sig att *vi hade haft över 23,000 patienter och över 35,000 behandlingar hade givits.* Då vi sågo siffrorna tänkte vi, hur är detta möjligt. Men detta bevisar huru många tillfällen som gives oss att tjäna. För allt tacka vi Gud, som giver oss segern genom vår Herre Jesus Kristus. Ibland känner jag mig så utsliten, men har också fått erfara dyrbar kraft just i de svagaste ögonblicken. Gud är trofast, även om det ibland synes som han slog. Min själ hoppas på Honom, ja, Honom allena.

Vi ha det regnigt nu, särskilt i förra veckan regnade det mycket. Förra söndagen hade jag möte i kyrkan. Gud välsignade mig rikligen och av den synliga frukten syntes det att även andra blivit det. Att börja

blir utgjuten i troendes hjärtan. 1 Petri 1: 12 ; Ef. 2: 10-12.

med kände jag mig lite blyg, ty hela finanskommittén jämte distriktföreståndarna samt många lärare, pastorer och evangelister voro bland mina åhörare. Men sedan Gud öppnat mina ögon för budskapet försvann all fruktan och kraften från Guds ord strömmade in i min själ.

Pastor Greeley på åsneritt.
Syster Ruths språklärare.

Det hade bestämts att jag skulle resa ned till Kapstaden och sköta vår sjuke biskop. Fru Johnson skrev både till mig och distriktföreståndaren och bad att om det var möjligt för arbetet i O. U. att jag kunde undvaras om jag fick komma till dem. Detta var just före jul, men så blev han något bättre och jag fick meddelande att invänta vidare underrättelser. Men så blev han sämre igen, och åter fick jag order att resa, men omedelbart efter kom telegram att doktorn sagt det vore bäst för honom att företaga en sjöresa. Blir nu sjöresan av så fara de till U. S. A. Sjukdomen har tagit mycket hårt på honom. Han har ju endast ett år igen till sin pension, men han vill helst dö i Afrika och vila där.

Finanskommittén har åter haft en svår tid. O, vilka problem! Nöd och lidande. Men Gud förmår och vi börjar mer än någonsin förut triumfera över svårigheterna. Ut ur dem leder Han oss med utsträckt arm. Vi äro glada att ha Murphrees tillbaka. De äro fulla av Helig Ande och kraft. Just nu kom Syster Irene in och med strålande ögon berättade huru Gud mött med henne. Ja, han fröjdar våra hjärtan mitt i ödemarken. Då Jesus kommer nära får den mänskliga gestalten på jorden, fast den är av jorden, ett förklarat yttre.

Det var arbetsamma månader då Farbror I. var i Aarhus. Men Herren frälste oss ur nöden. Vi kände att Ni bad för oss. Huru har jag inte önskat att jag finge vila ut hos syster Kristine i Aarhus.

Forts.

Brev från Syster Ruths medhjälpare.

Fritt översatt från Engelskan.

Old Umtati Mission jan. 11. 1935.

Jag blev storligen överraskad i dag då syster Ruth omtalade att en gåva tillsänts mig av en av våra svenska vänner. Sänd henne mitt hjärtliga tack och säg att jag beder till Gud att han må välsigna henne och hennes kärleksgåva. Jag vet att vi, fastän okända för varandra, likväl äro ett i Jesus Kristus, som har älskat oss och givit sig själv ut för oss.

Jag vill också härmed tacka Er och genom Er de många vänner, som visat oss så stor vänlighet, men mest

tör deras böner. Vi känna att Edert folk beder för oss och Edra böner i Sverige är till verklig välsignelse här. Om jag skulle försöka nämna de många gånger Gud välsignat och hjälpt oss, hade detta tagit för lång tid.

Vara hjärtan röras till glädje när vi beständigt se nyttan av det som Ni kallar för »gammalt linne». Huru kan Ni känna glädje i att giva oss dessa saker att sätta på våra smutsiga, nakna infödda. Vi förstår att det är Mästarens kärlek som framträder i utsändandet av så mycket tygsaker som vi behöva.

Vi tänker mycket ofta på Er och beder att Gud må rikligen välsigna Er efter den välsignelse som Ni varit för vårt folk och dess nöd.

Vi äro mycket glada för vårt lilla hem och vi tackar Gud för att han fört oss tillsamman. Vi äro nästan rädda för att vi bliva själviska. Vi älskar arbetet, och det ger oss mycken glädje i hjälpandet av dessa vilka äro sjuka till både kroppar och själar.

Upphör icke att bedja för oss. Upphör icke att bära oss fram inför den Allsmäktiges tron. Vi kan ej göra något utan honom, men genom Honom är allt möjligt.

Vår önskan för detta nya år är att så kunna tjäna Jesus, att Han må bli uppenbar genom oss. Han är dyrbar för oss och vi äro glada att Han leder oss framåt.

Med många goda önskningar till alla våra vänner.

Eder i Mästarens tjänst

Irene Gungin.

Mölndalsbesök.

De fjorton dagars möten som hållits här, 26 jan. - 8 febr., voro välsignelserika. Guds Ande verkade genom ordet till frälsning och uppbyggelse. Guds folk tog emot ordet med glädje. En kväll gingo trenne juniorflickor upp på bönerummet och gräto och bådo. Pastor Lindberg fick en vink därom och skyndade efter och bad för dem. Gud välsigne dessa, och de många andra rara juniorerna. De vilja tjäna Gud. Några äldre sökte och fann sin frälsnings Gud Många gingo från mötena sökta av Herren. Somliga av dem sade sig först ha en del att reda upp innan de kunde bli frälsta. Ja, nog kan människor krångla till det för sig.

Musikföreningen deltog med liv och lust i mötena. Bönestunderna innan mötena på bönerummet voro, de gånger jag hade glädjen vara med, välsignelserika. Sådana stunder äro till stor hjälp för deltagarna och särskilt för predikanten i sitt ansvarsfulla arbete. Mötena voro talrikt besökta och några gånger med fullsatt lokal. Vid flera tillfällen voro bröder från Teol. Skolan, Överås med och deltog. Brr. Helge Israelsson, Karlsson, Lindkvist och Jakobson. I ett möte sjöng syster Olausson från Göteborg en sång. Middagsmåltiderna i hemmen voro verkliga högtidsstunder. Soliga anleten mötte oss och bönerna voro varma och trosfriska. Många hustrur ha sina män ofrälsta, men då den andliga elden kommit männen så nära, måste de en dag falla till Jesu fötter. Håll ut kära systrar, Gud svarar på bön.

En kväll hölls barnmöte då gruppledaren inom Juniorför. ledde detta och Farbror Israelsson beordrades vid sina särskilda punkter utföra sin del i programmet. Det var riktigt glädjande att se med vilket intresse de utförde sina åliggande. Under talet och sången voro både yngre och äldre djupt gripna. Ett 75-tal voro närvarande.

En kväll var Statskyrkopastor Norborg och Landsekreteraren Kristoffersen från Norge och höll konsert. Stunden god och talet lärorikt. Genom Oxfordrörelsen hade de väckts till nytt liv. Halvdelen av inkomsten

tillföll de arbetslösa som fick cirka 80 kr.

Jag hade den stora glädjen att bo hos en familj som gick fram till Nattvardsbordet nyårsdagen och invigde sig åt Herren. Jag tackar Gud för dessa vänner, för deras omsorg och uppmuntran som kom mig till del under dessa dagar. Jag fann ett verkligt hem. Våra samtals- och bönestunder voro till gemensam uppmuntran. De hade för ett halvår sedan fått bära sitt enda barn, en tolv års flicka, till graven. Men hon gick hem till Barnavännen. Såsom ersättning för henne blev Jesus kärare och dyrbarare och himlen mera efterlängtad. Det blev också mera av tid för arbetet i Herrens vingård, vilken de även med glädje offrade. Guds vägar äro underliga, men evighetstankar och evighetsmål lyser fram på dem.

Broder Lindberg har stor omsorg om sin hjord och lever in i arbetet med hela sin själs intresse. Hans arbete har krönts med välsignelse, och som en bidragande orsak äro säkerligen de bedjande förbönssjälarna som gång efter annan samlas i bönerummet, men även hans hustru som sprider ljus och glädje omkring sig. Gud välsigne Eder alla kära vänner. Låt mig bli ihågkommen i Edra förböner någon gång.

C. F. I-n.

Åmålsbesök.

En serie möten hölls här tiden 9-24 februari. Allvarligt givande kom Anden med budskapet till oss, stundom varnande som åskans dunder, stundom smekande som vårvinden. Samarbetet emellan församlingsherden och medhjälparen var dyrbar och harmonisk. Just sådan den bör vara. Gud mötte sitt folk, och gav dem genom ordet impulser till ett mera för Gud helt hängivet liv. Därom gav en ofrälst man vittnesbörd då han återgav något av ett samtal som han haft med en troende kamrat. Mötena verkade så att man nästan var rädd att gå på dem. En underbar förnimmelse av Herrens närhet förspordes och flera voro djupt berörda av ordet och Anden. Redan vid början av mötena fick jag en förnimmelse av att be past. Magnusson i Kumla om tillåtelse att få stanna över sista lördagen och söndagen här, vilket han sade jag fick göra som Gud ledde det. Varför, visste jag ej då, när intet märkligt inträffat under mötena. Det var dock dessa tvenne dagar som gjorde att beslutet mognade i en mans hjärta att söka Herren Söndagens möten ingav vissheten att någon skulle komma till Herren och på kvällens möte steg han upp, lade rocken av sig och gick fram i sällskap med past. Elmblad och invigde sitt liv åt Herren. Detta skedde vid halv tolv tiden. Alla de som voro kvar kommo fram och vi spelade och sjöngo: »Det blir fröjd bland himlens änglar». Och det blev det också, även bland oss församlade och i hustruns hjärta. Hon kom till Herren vid förra besöket och hade nu haft honom som böneämne och fick nu bönesvaret. Pris ske Herrens namn.

Antalet besökare voro, i förhållande till den otjänliga väderleken, ganska bra. En snöstorm, då väldiga snömassor föllo ned, utgjorde ett par kvällar synliga hinder. Andra voro, den svåra isgatan eller regnskuran, som efter några dagar sög till sig allt vad snö eller is ville säga. Ja, det var en märklig tid även i naturens värld.

Jag hade min bostad i kyrkans rum. Vännerna hade där gjort det så trevligt och inbjudande för min. Jag kunde ju där ordna med papper och skrivgöromål som jag ville. Om dagarna var jag borta och spisade middagar och pastorns fick tänka på mig med mellanmåltiderna, de flesta gångerna,

allt gjordes av kärlek till Jesus och därför gick det lätt. Det blev samtal och bönestunder vid besöken i hemmen.

Gud vare tack för vännerna som vanns under pastor Wallners medarbetarskap. De stå troget i arbetet för Herren och äro till stor glädje för församlingen. Past. Elmblad arbetar i full harmoni med församlingen och de vänta i tro på skördens tid.

Den nya kyrkan, som skall ersätta den gamla håller snart på att bliva en verklighet. Meningen är att den skulle bli färdig till hösten. Herrens Ande vile även över detta arbete, och må den få invigas under segerns jubeltoner, på grund av segrar som då vinnas för Guds rike.

Resturer för C. F. Israelsson

i Afrika-Bokens intresse.

Nässjö 9 - 10 april. Jönköping 11 - 12. Huskvarna 13 - 16. Finspong 29. Lotorp 30. Lindesberg 1 - 3 maj. Arboga 4 - 5 fm. Västerås 5 em. 7, 8. Hallstahammar 6. Motala 9. Ödeshög - Hästholmen 10. Boxholm 11 - 12 fm. Tranås 12 em. 13. Eksjö 14 - 15. Vetlanda 15 - 16.

Om det önskas kan en missionsafton hållas och kollekt upptagas för missionen och insändas till Pastor Arvidson, Stockholm.

Kan något bidrag lämnas till reskostnaderna, dock icke nödvändigt, så är jag tacksam. Om ankomsttiden sändes senare meddelande.

Förutom ovanstående platser besökes för seriemöten Kumla - Stene 25 febr. - 12 mars. Skruv 14 - 25. Karlshamn 26 - 8 april, Loftahammar 17 - 28.

BAROMETER

å försålda Afrikaböcker.

Kopparb. Bångh.	10	Lotorp	3
Kungsör	10	Lund	22
Köping	- -	Lanna	- -
Leksand	7	Lidköping	44
Luleå	- -	Lindome	- -
Landskrona	10	Lindesberg	70
Linköping	- -	Ludvika	- -
Loftahammar	20	Limhamn	- -
Malmberget	- -	Stockh. Marcus	7
Mora, Sollerön	10	„ Trefald.	- -
Malmö	- -	„ Örby	- -
Motala	- -	„ S:t Paul	- -
Mönsterås	- -	Kungsholmen	3
Märsta	5	Midsommarkr.	- -
Mörkö	- -	Surahammar	- -
Munkfors	18	Södertälje	15
Mölndal	10	Torsång	- -
Norrköp. Betel	37	Tranås	30
Norrköp. Salem	60	Trollhättan 1.	7
Nässjö	- -	Trollhättan 2.	10
Nykroppa	- -	Uppsala	38
Norberg	4	Valbo, Forsb.	10
Nyköping	4	Vivstavarv	- -
Orsa	- -	Valdemarsvik	10
Oslo	60	Vetlanda	3
Oskarshamn	13	Virserum	- -
Rönneshytta	3	Västervik	10
Råå	108	Växjö	- -
Roma Kloster	10	Vara	10
Rotebro	- -	Vallda	- -
San Diego	20	Vittsjö	6
Sandviken	10	Varberg	- -
Skutskär Fleräng	13	Vänersborg	- -
San Francisko	3	Visby	13
Sund	- -	Västerås	171
Siknäs	10	Åmål	10
Sommen	10	Åtorp	- -
Sundsvall	- -	Östersund	10
Skruv	12	Ödeshög	- -
Strömstad	4	Örebro	36
Svartå	- -	Östergarn	- -
Säffle	10	Öregrund	25
Sala	- -		
Slite, Lärbro	10		
Stockh. S:t Peter	83		

Ett 20-tal böcker ha givits bort, betalning härför mottagits av missionsintresserade.

En del av de platser med tomma linjer (- -) äro i arbete att sprida boken och inkomma redovisningarna efter hand.

Skulle i denna barometer ha insmugit sig något fel, som av bokbetalare uppdagas så var vänlig meddela detta. Rättelse sker då senare.

På en del platser hör till mina medhjälpare vänner, som stå utom församlingen.

Hjälp mig vänner att få ut ännu ett antal Afrikaböcker. Ett tusen ex. ligger ännu på lager och väntar på order. Vi skola säkert alla storligen glädjas med varandra när de alla kommit ut och ett grundkapital blivit lagt för ännu en missionär i Afrika.

Gud välsigne Eder alla.

Råå den 16 jan. 1935.

C. F. Israelsson.

Komminister Arvid Kjellbergs bok "Kristet samarbete", Föredrag vid öppnandet av alliansveckan i Råå 1935, finnes att tillgå hos utgivaren, adress Råå, till 35 öre exemplar.

Råå - Björks Boktryckeri - 1935 567. 35. 200.

ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse | Meddelanden från fälten

April 1935. | Rom. 6: 5-6 | Årg. 2.

BIBELSTUDIUM.

UPPSTÅNDELSEN.

Ett kraftens bevis.

Apg. 17: 30 — 34.

Såväl Kristi död på Golgata, som Hans uppståndelse, äro tvenne handlingar vilka blevo evigt förenade med varandra. Dessa voro väldiga kraftinsatser i befrielsearbetet för de i syndens bojor fångna människosjälarna. Aldrig har ondskans andemakter stått inför en sådan förödande tillintetgörelse av sin makt som då. Visserligen sökte Satan, genom sina medarbetare i människogestalt, komma denna sanning inpå livet. Han försökte med lögner, falskhet och bedrägliga handlingar förringa betydelsen av detta, då han förstod att den icke kunde bringas ur världen; »Men akta dig och kom icke med din hand vid det, ty då kommer du avgrundsande att få känna vredeseldens lågor svepa omkring dig».

Men just detta, att raseriet framträder hos människornas ledare mot förkunnelsen om Kristi uppståndelse, är ett kraftigt bevis på dess verklighet. Hade Kristus endast dött, hade tron på Honom som Guds Son ej gagnat oss, och synden hade, trots allt som blivit gjort för dess bortskaffande, ändå stått kvar. Men då uppståndelsen kom som en följd av Hans död ställdes syndaren och dess upphovsman, befrielsen och befriaren, rättfärdigheten och domaren i evighetens ljus.

Bättring påbjudes nu. Budskapet om frälsning erbjudes att mottagas. Rättfärdiggörelse genom tron kan erhållas. Prövningen av dessa tings förverkligande sker på den av Gud fastställda dagen och genom den uppståndne Kristus. Tvivlar du därpå? Söker du kanske lugna ditt samvete med dina ursäkter, dina goda avsikter och egna beräkningar, så märk: de bliva ett förfärande bevis mot dig och ditt livs handlingar inför Kristus; och du har blivit bedragen. Uppståndelsebeviset är det kraftiga argumentet från Gud att han fastställt en dag på vilken världen skall dömas. Apg. 17:31.

Rättfärdigheten varmed Gud skall döma världen, döma dig och mig, kan översättas med orden; huru har du ställt dig till Jesu offerdöd? Har du gjort bättring inför Jesu lidande? Har du mottagit rening från synden och den rättfärdiggörelse som erbjudes genom tron på Hans försoningsdöd? Om så är, kan du med frimodighet glädja dig över Kristi uppståndelse och prisa honom för det fastställda dagsmötet inför den vita tronen.

Somliga drevo gäck med förkun-

nelsen om uppståndelsen. Satan har förblindat stora skaror av människor. Hör du till dessa? Det kommer ändå. Du kommer att stå där på den av Gud fastställda dagen, inför Honom som dog och uppstod. Då skall du se den som du med dina synder, ursäkter, avsikter och beräkningar stang och sårade. Joh. 19: 37.

Men du Guds kära barn! Din lott är en annan. Prisa Herren för uppståndelsen och den *fastställda dagen* då Gud skall döma efter Kristi rättfärdighets mått. Du har gjort bättring, du har blivit renad från synden, du är frälst och rättfärdiggjord av tron och har frid med Gud genom Jesus Kristus. För dig finnes ingen fördömelse. Du har uppstått med Kristus. Rom. 8: 1 ; 1 Tes. 4: 14.

Jonas i valfiskens buk.

Bibelns berättelse om Jonas och valfisken har ofta förlöjligats. En engelsk vetenskapsman, dr Ambrose John Wilson, har kommit till den uppfattningen, att det visst inte är otänkbart, att den bibliska berättelsen grundas på en faktisk händelse.

Vad man haft att anföra mot berättelsen, är som bekant, att i havet inte finns ett djur så stort att en människa kan rymmas i dess inre. Jo, valarna, men deras svalg är så litet att en människa inte kan slinka igenom detsamma. Dr Wilson, som är expert på valar, förklarar, att det visserligen finns en hel rad olika valar med mycket trångt svalg men att det även finns andra arter av släktet med vidare och — vilket är viktigare — mycket tänjbara svalg. Spermavalen t. ex. lever på ett slags bläckfiskar, som ofta äro betydligt större än en människa. Man har också i en spermaval funnit skelettet av en nära fem meter lång haj. Det är alltså intet tvivel om att en dylik val kunnat svälja Jonas hel och hållen. En annan fråga är om en människa kan leva inuti en val. Dr Wilson besvarar denna fråga jakande. Han framhåller att valen måste sluka stora mängder av luft för att kunna flyta. En människa i dess mage behövde således inte sakna luft. Att denna luft inte blev av det angenämare slaget, är självklart men dödande behöver den inte vara. Temperaturen där inne torde inte överstiga 72 à 73 grader, en kollosal hetta, som dock inte är omedelbart dödande.

Dr Wilson hänvisar också till en händelse som inträffade så sent som 1891 och som undersökts av bl. a. sir Francis Fox och en fransk kommitté av vetenskapsmän samt beskrivits i Journal des Debats i Paris. Ett valfångarfartyg »Star of de East», opererade vid Falklandsöarna. Två båtar sändes ut för att torpedera en stor val. Den ena båten träffades av ett slag från valens stjärt, och krossades, varvid en båtsman Bartley försvann. Valen dödades emellertid och på däcket styckades den. Arbetet därmed pågick hela dagen och en del av den följande natten. Nästa morgon skulle man ta itu med en del av valens inälvor, bl. a. magen. Denna föreföll sjömännen något underlig, och när man öppnade densamma, fann man Bartley. Han levde, men hans skinn hade blivit alldeles vitt, vilken vithet bestod under hela hans levnad. I fjorton dagar var han fullt vansinnig men sedan blev han åter normal. Ett annat liknande fall har också vetenskapligt undersökts.

Med detta resonnemang finner dr Wilson, att berättelsen om Jonas i valfiskens buk mycket väl kan ha ägt rum.

Svenska Morgonbladet.

Dop i Helig Ande.

En broder skriver: »Det är härligt få verka för Jesus i väntan på Hans tillkommelse, vilken jag tror snart är

inne. Detta är min tröst, 1 Tes. 4: 16 - 18. Min bön är att en väckelse, en ny pingst enligt Apg. 1: 8 må komma, och vi få uppleva den i våra församlingar, ty utan kraft från Honom förmå vi ej mycket. Men med denna kan Herren använda oss till rik välsignelse i sin stora vingård.

Jag bad och kämpade i fem år efter ett dop i Helig Ande, och kan du tro, att när jag så gott som förlorat hoppet att Jesus skulle möta mig med denna välsignelse så kom den Helige Ande över mig en kväll när jag låg på knä inför hans ansikte. Han tog min tunga och lät den tala obegripliga ord, men Han gav också uttydning på det Han talade till mig i anden. Vad en sådan upplevelse betyder vet endast den som upplevt den. Min önskan är att för varje dag förnyas i min ande».

Vittnesbörd.

»Tack för julhälsningarna! De ha ofta blivit en påminnelse om missionen i Afrika, där de ligga på mitt lilla skrivbord. Då har en bön från hjärtat stigit upp till Gud, i tro på att icke en suck går Hans öra förbi, för dessa vittnen som arbetar och kämpar mot hedendomens mörker och som mer än en gång fälla modet. Gud förmår göra deras mörker ljust och föra sitt eget verk framåt. Det är seger i Frälsarens led! Halleluja!

Men annars när det gäller förböner för missionen i hednavärlden, känner jag verkligen försummelsen stor. Man har så många omkring sig att bedja för, för att inte tala om sig själv, som Gud får ha ett så oändligt tålamod och besvär med. Ibland är man nästan rädd att han skall tröttna och lämna en åt sitt öde. Det vore ju det förskräckligaste av allt. Det är väl att »nåden väger mera än all min uselhet», och att Han inte söker efter något gott hos mig, för Han vet att det ingenting finns, utan allena det som kommer ifrån honom. Vad det blir förfärligt mörkt både inom och utom en, när Jesus döljer sig ett ögonblick, men när man så får blickarna åter på Honom igen blir allt förvandlat. Ära ske Hans namn!

Svaret följer.

Mörker som kommer i en troendes liv har sin orsak i de moln som uppstå genom växlingarnas inflytande på anden i oss. Många av dem som omgiva oss äro lika dessa som fara omkring i sina bilar och på motorcyklar endast därför att det är trevligt att njuta, utan att fråga efter allt det damm de kasta över sina medmänniskor och den livsfara de utsätta andra för. Bäst är då draga sig undan från den allmänna vallfärdsvägen i stilla stunder inför Herren, varigenom vi göras imuna eller oemottagliga för människornas inflytelser, och stanna då i ljuset inför Herrens ansikte. Skulle då någon fläck kommit på vår klädnad, någon orenhet avsatt sig i vårt liv, sorg fördunklat ljuset, hänvisas vi till reningskällan, där avtvås all orenlighet. När så skett bryter ljuset fram ännu klarare och sedan kunna vi vandra i ljuset, såsom han själv är ljuset, ty Jesu Hans Sons blod har renat oss från all synd».

Ande-uppenbarelse.

I den Belgiska orten Bearing väcker ett egendomligt uppenbarelsefenomen stor uppståndelse bland befolkningen.

För någon tid sedan sågo fem ungdomar en kvinnogestalt sväva i luften ovanför en järnvägsviadukt och senare har uppenbarelsen iaktagits av tusentals personer, däribland ett flertal vetenskapsmän från olika platser, vilka rest dit för att undersöka fenomenet. På julafton hade särskilt mycket folk samlats till platsen och tillströmningen har blivit så stor, att

Vi predika en korsfäst Kristus. 1 Kor. 1: 23.

AFRIKA.

Forts.

Syster Ruth Hansson.

En sak som på sista tiden har varit mig till glädje är den väg Gud på ett särskilt sätt hjälpt mig över många svårigheter. I bibelklassen, i mötena, i predikningarna har Han öppnat mina ögon för sanningarna i bibeln, så att förberedelserna ha varit välsignade förbindelser med himmelska värden. Det har förkortat tiden och lättat ansvaret och jag har känt mig så lugn och trygg. Syster Irene sade vid ett sådant tillfälle: »Nu vet jag att du är buren av Gud». Varje liten stilla stund jag hade då, lyste Guds ljus in i min själ, och det fyllde mig med jubel och tillförsikt.

Det har småduggat paket nu en lång tid. Sju tror jag det är. Jag har fått en massa julbrev, böcker och tidningar och jag erfar dagligen hur ömt vännerna tänka på mig. Gud löne dem. Glädjen och tacksamheten här ute blir stor över den minsta gåva. En kung kan inte känna sig rikare än vad jag gör då jag får dela ut, dela ut. O, vad det ger mig mycken glädje.

Gott sällskap.

Syster Irene och jag har det så gott och har jag i den mån jag kunnat delat med mig åt henne av gåvorna. Handukarna som kom från ---, tyckte och tror jag voro likt hennes goda omtänksamma hjärta, gav jag åt Irene. Jag vill även att hon skall få mycken glädje. Ibland känner jag mig så ensam, ty alla de andra äro av olika nationalitet. Det går an när jag är upptagen med arbetet ty då glömmer jag det. Det känns mest i ensamma stunder, men då tänker jag på Jesus, hur ensam Han var och då fylles mitt hjärta med stor glädje. Kanske jag i någon liten mån får vara delaktig i Jesu lidande. Då blir det stort, verkligt stort.

Guldgruvan.

Om vi få en låda till sommaren skola vi bli mycket glada. Vi hålla ännu på att sy och göra i ordning kläder av det som kom förra året. Det är i sanning en guldgruva. Syster Irene och jag har redan börjat tänka på en särskild hälsning till vännerna för nästa jul. Vi måste börja i god tid om det skall förverkligas. Så snart jag kan skall jag besvara breven, min sekretär har alla facken fulla.

Stor familj.

Hur skulle jag kunna ha en familj för mig själv? De gamla och de unga komma till mig som om jag vore en uråldrig mormor. Innerligt tackar jag Gud för dessa mina andliga barn som jag fått, och det är min glädje att se dem växa. Herren är mycket god emot oss och bekänner sig till vårt arbete. Våra flickor äro oss också till mycken glädje. De äro verkliga missionärer. Jag hinner ej nu berätta om julen, men den var underbart härlig. En försmak av

---

området måste avspärras för obehöriga.

Uppenbarelsen beskrives som en kvinnogestalt, snarlik avbildningarna av Jungfru Maria, med en strålande gloria kring hjässan och fötterna gömda i ett moln. Hela gestalten omgives av ett blåaktigt sken.

Den belgiske biskopen Heylen anser det icke uteslutet, att det rör sig om en andeuppenbarelse, som kan ha något att betyda. Och anser, att fenomenet ej är otroligare än den bekanta stigmatiseringen i Konnersreuth

Sydsv. Snällp. jan. 1933.

Försoningens hemlighet. 2 Kor. 5:13-21.

Överskrift:
Jesus, Konungen
Joh. 19: 19.

Förhärdelse Luk. 23: 39. Förtappelse Judas 13: 15.

LAGEN

Rom. 3: 19-20.
Förbannelse.
Gal. 3: 10.

Kristus: Guds kraft, visdom. 1 Kor. 1: 24.

Hjärtat.
Svärdet
Joh. 19: 34

EVANGELIUM

Mark. 16: 15-18
Kraft. Frälsning.
Rom. 1: 16.

Förkrosselse Luk. 23: 40-41. Paradiset Luk. 23: 42-43.

Fil. 3: 18.
FIENDER:

Synd	1 Joh. 1: 8-12.
Sorg	Joh. 4: 9.
Nöd	Rom. 2: 9.
Skuld	Matt. 18: 23-25.
Kval	1 Tim. 6: 9-10.
Otro	2 Kor. 4: 4.
Blygsel	Luk. 9: 26.
Feghet	Upp. 21: 8.
Förargelse	1 Kor. 1: 33.
Dårskap	1 Kor. 1: 18.
Laglöshet	2 Tess. 2: 6-12.
Dom	Rom. 2: 3-5.
Förgås	2 Petr. 3: 7.

Den gamla människan Rom. 6: 6.

KORSETS SEGER: Ormens huvud krossat 1 Mos. 3: 15. 1 Joh. 3: 8. Liv och oförgänglighet 2 Tim. 1: 10. 1 Joh. 3: 2.

Joh. 15: 12-17.
VÄNNER:

Renhet	1 Joh. 1: 7.
Glädje	Matt. 5: 12.
Nåd	2 Kor. 8: 9.
Friköpt	Gal. 3: 13-14.
Samvetsro	1 Tim. 1: 5.
Dyrbar tro	2 Petr. 1: 1.
Bekännelse	Rom. 10: 9-10.
Frimodighet	1 Joh. 4: 16.
Hänförelse	1 Tess. 1: 6-10.
Visdom	1 Kor. 2: 6-7.
Laglydnad	Rom. 8: 2-4.
Ingen fördömelse	Rom. 8: 1.
Eviga arvet	Hebr. 9: 15.

Den nya människan 2 Kor. 5: 17.

Världen korsfäst Gal. 6: 14. Den himmelska världen Ef. 2: 6.

himlen själv.

Jag måste nu i all hast sluta. Det regnar förfärligt. Varma hälsningar.

I Kristus förbundna *Ruth.*

Hälbrägdagörelse.

Stillhet inför Herren.

Många sjuka blevo genom förbön och händers påläggning helade. Bland dessa var det en yngre fru som en längre tid lidit av gallsten. Varje morgon vaknade hon vid en viss tid med olidliga smärtor. Uppmaning hade blivit gjord till dem som önskade förbön, att söka vinna stillhet i bön inför Gud, så att de kunde bli vissa om Guds vilja. Icke därför att Gud icke vill hjälpa, utan för att få bort undran ur hjärtat om Gud vill eller icke vill. En undran som alltid för med sig tvivel och ovisshet, och är ett hinder för kroppens tillförande

av hälsokraften från Gud. En sådan stillhet inför Herren ger en välsignelserik förberedelse.

Frågan om hon varit inför Herren och vunnit denna stillhet, besvarades med att hon sade sig ha varit inför Herren med saken under en hel vecka och kommit till övertygelsen att Jesus ville hela henne. Vi gingo inför Herren med hennes sjukdom. Hans underbara kraft tillströmmade henne och under tro med tacksägelse steg hon upp från bönen. Gud välsignade henne både kroppsligen och andligen.

Några dagar senare omtalade hon, att varje morgon, vid den tid då hon förut hade sina smärtor, prisade och tackade hon Gud för att han helat henne från sin sjukdom.

Om allt Guds folk förstode vilken välsignelse och vilka andliga värden det ligger i att vinna stillhet inför Gud, skulle säkerligen böneplatsen bli mera kär, dyrbar och använd. Resultatet därav skulle bli överväldigande för både kropp och själ och även världen.

Kumla-besök.

Mötena i Kumla, 25 febr. - 12 mars, voro från början till slut en förnimmelse av Guds närvaro. De voro även välbesökta. Musikföreningen deltog med liv och lust och de ville gärna ha gamle farbror I. med till hjälp. Musikövningarna började ibland med välsignade bönestunder vid altarrunden. Hungriga och törstiga själar tillgodogjorde sig ordets kraft. Detta är goda tecken för en församlings andliga tillväxt i Kristus.

Herrens vittne, br Magnusson, har stor omsorg om sin församlings tillväxt i Herren. Kanske inte alla förstår det, men det kan man inte vänta.

En broder, helgelseförbundare, och en herr Kettesen, ställde sina bilar till förfogande och skjutsade till och från Stene.

De oomvända som kommo till mötena voro djupt gripna av ordet, men höllo sig sedan borta av rädsla. Herren vet var de äro och en dag äro de segerbyte för Herren.

Vid middagarna i hemmen hade vi goda samtals- och bönestunder. En kväll sjöng »Lilla Brita» en sång som hon accompangerade själv till orgel.

Sista söndagskvällsmötet var särskilt dyrbart. Jag blev driven av Anden att välsigna de vänner som tillhörde musikföreningen. Jag sade dem det, och uppmanade dem att komma fram. Villigt och med längtande hjärtan skyndade de fram till altarrunden. Även en ung fru, som i hemmet lämnat sig åt Gud, ville ha välsignelsen. Under det jag personligen bad för en var av dem, och lade händerna på dem, förnams Jesu särskilda närvaro. Snyftningar, tacksägelser och tårar omväxlade med vartannat. Säkert fröjdade sig Jesus över sin lilla skara. Var och en tackade Herren med några ord. Somliga bad om att ha olja i lampan när han kommer, andra att bliva själavinnare och andra att bliva döpta i Helig Ande, och åter andra att få nåd att leva Jesus mycket nära. Underbar var stunden inför Herrens ansikte, och ingen var trött fastän mötet varat i tre timmar. Detta kan man ju ej bli när Herren välsignar sin arvedel.

Mötena i Stene voro även välsignade. Det sista kraftigast. Man märkte att de ofrälsta voro kraftigt berörda av ordet. Mötena voro även här väl besökta.

I syster Elin Johanssons hem, där jag hade min bostad, fann jag en lugn tillflyktsort. Vi hade dyrbara bönestunder till vilka vännerna även sökte sig för att få del av dess välsignelseflöden.

Gud välsigne Eder alla mina kära vänner! Bed för mig!

Eder broder *C. F. I-n.*

Mamma, vi skall hjälpa dig.

En kväll talade jag med en man som satt vid sidan av sin troende hustru. Han hade varit frälst för 15 år sedan men gått bort från Gud. Han önskade komma tillbaka, men trodde ej han kunde bli bevarad, ty det var så mycket som ville hålla honom kvar i världen. Jag framhöll allvaret i att söka Herren nu, men han gick.

Dagen efter hade mamma talat med sina flickor om pappa och möjligheten att få honom med flera gånger på mötena. Flickorna, som voro 12 och 14 år gamla, sade då: »Mamma, vi skall hjälpa dig att ställa i ordning här hemma blott du kan få pappa med på mötet». Och det gick. Den kvällen blev pappa frälst.

Ja, Herren kan använda även de små som sina redskap. Det gör han ofta när han ej kan få använda de stora

Skruv-besök.

På resan till Skruv mötte Helfrid Holm och en väninna till henne från Landskrona, som voro ombud vid konventet i Nässjö, vid stationen där, så att vi fick hälsa.

I Växjö hade jag ett gott möte på kvällen, vilket resulterade i löften av flera att köpa Afrikaboken och broder Westman lovade göra sitt bästa för den. Dagen efter var jag på besök i ett hem där värdinnan omtalade att en syster och broder till henne hade lämnat sig åt Gud under väckelsen 1906 i Skruv. Hon mindes ännu de härliga brev, som hon fick från dem då de blivit frälsta. Hon hade nu för kort tid sedan fått glädjen se sina fyra barn frälsta, därav tvenne ynglingar på 20 år, vilka kommo hem då jag var där. De voro glada i sin Gud. En systerdotter, som satt vid bordet lam och förkrymt, var egentliga målet för besöket. Hur mycket ha vi egentligen icke att lära inför sådana prövade vänner. Sjukdomen hade börjat för 16 år sedan, eller vid 9 års ålder. Hon var frälst och lycklig i Gud. Jag sjöng flera sånger för henne till zittran, som jag hade med. Läste något Guds ord ur hennes bibel, vilken hade många understrukna bibelord. Bibeln och bibelstudiet »på Andelivets Område» låg framför henne på bordet. Bönestunden, då vi alla bådo och tackade Gud, var dyrbar och skön.

Värdinnan tog fem »Fläktar» och vill försöka få ut ytterligare fem, och beställde en afrikabok. Gud välsigne denna kära familj.

Mötena i Skruv 14 - 26 mars, blevo tecknade av Andens kraft. Guds folk från olika läger fingo del därav. Ordet blev ransakande, men det kom också med sötma för själen. En del oomvända voro berörda av Anden men höllo sig sedan borta. Den unga vän, som lämnade sig åt Gud i somras hade fått nåd att övervinna sommarens frestelser. Ja Gud välsigne de nyfrälsta med mycken kraft till uthållighet. Somliga ha ej några omvända i sin släkt och vänkrets, varför de äro ständigt föremål för deras anfall. Guds makt är dock större än fiendens. Evangelist Ädelfelt hade jag även nöjet samarbeta med under ett par möten. Vi hade ej träffats på 28 år. Och det var just här på samma plats. Missionsmöte hölls söndagen och Marie Beb.-d. Mycket folk samlades. Andens närvaro förnams. Pastor Strandberg kom till förstärkning, och voro vi nu tre vittnen som hjälptes åt. Dyrbara sanningar fördes fram, som blev till rik välsignelse. Ett förnyelsens altarmöte, som leddes av past. Hydéhn avslutade missionsmötet.

På grund av en mindre förändring i resplanen kom jag att stanna över Marie beb.-dag och tisdagen. Mitt

N:o 9.

C. F. I-n. C. F. Israelsson.

A D Es

Dig ett liv är givet. Leva här på jord. Förrätt du skall danas

A D Es

säger Herrens ord. Till Guds väsens avbild, ödmjuk såsom han. Lyd-

A kör: A

nadsvägen vandra. Då du segra kan. Ett liv, ja, endast ett

Es A

liv. Lev det för Gud. Ditt liv så dyrbart nu giv ut på hans bud.

D Es A

Skilj dig från världen. Fly undan fördärven. Gå, rädda själar för Gud.

Ur Golgata Toner.

Införes åter på begäran.

Textbok pris 60 öre. C. F. Israelsson, Råå.

hem hade jag även denna gång hos syster Magnusson där jag trivdes utmärkt, och våra bönestunder tillsammans voro högtider för oss och vännerna, som voro i tillfälle att vara med.

Sista mötet blev ett lovprisningsmöte, då Gudsordet om den översvinneliga kraften i lerkärlet blev till verkande kraft. Budskap i tungor fördes fram och uttydningen blev en anmaning från Herren att i lydnad och tro gå fram och intaga löftesmarkerna. Efteråt hade vännerna anordnat en kärleksmåltid. Sedan höll vi på att med sång till zittrans toner höja lov och pris till Gud, som varade till midnatt. Ja, saligt är det folk som förstår att jubla.

C. I-n.

OBSERVERA.

Med anledning av Syster Irenes brev i marsnumret meddelas tidningens läsare att fraktgods kommer att sändas någon gång i augusti med saker till Syster Ruths arbete i Afrika. Så vill jag uppmana samla tillhopa varjehanda ting av både gamla och nya klädningar och stuvbitar. Allt kan användas, dock bör det gamla tvättas och rengöras. Babykläder äro mycket välkomna. För barn passa också blyertsar, pennor, pennstift, små speglar, notesböcker, papper m. m. Skulle någon gåva vara avsedd för någon särskild, så ock för Syster Ruth eller Irene så skriv detta på sakerna jämte en hälsning på några rader. Inga långa brev bör sändas med.

Det är ju lämpligt att med dessa saker sända sådant, som man vill missionärerna skall ha till nästa jul.

Skulle någon vilja giva ett bidrag till frakten så tages detta emot med tacksamhet. Glöm ej denna sändning.

Sakerna kunna sändas när som helst under min adress. För frakt- o. ilgods, adress Raus. För postpaket, Råå. *C. F. Israelsson.*

Råå - Björks Boktryckeri - 1935 583. 35. 1400.

ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse | Meddelanden från fälten

Rom. 6: 5-6

Maj 1935. Årg. 2.

BIBELSTUDIUM.

DEN HIMMELSKA VÄRLDEN.

Ef. 2: 6 — 19.

När Aposteln talar om den himmelska världen, tänker han på en erfarenhet, som både han och dem han skrev till, upplevat i sitt sällskap med Jesus. Det var ett nytt, ett andligt liv de kommit in i, genom att gå in i Jesu korsdöd med sin gamla människa. De hade gått med honom in i klippgraven, upplevat den nya människans uppståndelse, varit med på trosvandringen och skördat dess välsignelse och slutligen, följt med Jesus och varit vittne till hans himmelsfärd.

Vi finna flera drag hos lärjungarna som tyda på att de upplevat något särskilt med Jesus på Oljeberget. I stället för sorg, som borde varit det naturliga vid skilsmässan blevo de uppfyllda med stor glädje. I stället för klagovisor över vad framtiden skulle bära i sitt sköte, lovade och prisade de Gud. Och i stället för att med hopplöshet gå tillbaka till sina gamla näringar, gingo de med tro och förtröstan till övre salen för att där mottaga löftet under bön. Ja, något särskilt hade skett med dem; de voro försatta med Jesus i den himmelska världen. De hade blivit helt skilda från jordebestyren. De hade genom en från jorden lyftande kraft blivit innerligare förenade med Jesus. Man kan förstå att alla deras intressen, viljan, lusten och hågen gick upp i Hans, som nu synligt lämnat dem. De hade fått Hans himmelska sinnelag och blivit ställda i ett högre Gudsförhållande än tillförne.

De hade upplevat himmelsfärden med Jesus, de voro ej skilda från Honom. Varje själ som följer Jesus till Golgata och upplever Hans försoningsverk, och Hans uppståndelsekraft, kommer också med på en liknande himmelsfärd, som lärjungarna, och bliva delaktiga av den himmelska världens andliga välsignelser.

Gud vare pris för denna Hans avsikt med oss; ett himmelskt liv i människosjälar. Ett liv som skulle lysa likt himlaljus för dem som träla i jordegruset. Lysa så, att de få dem att lyfta sina blickar uppåt, ja, förnimma sig dragna uppåt, till dess de bli förenade med Jesus i en liknande himmelsfärd

Ju mer hågen och lusten växer samman med Jesus, ju mer kommer Hans nuvarande himmelska gestalt att uppenbara sig i oss. Det finns himmelska och jordiska kroppar. De jordiska ha sin lust och håg till denna världen och bliva förenade med dess ting. Såsom himlafarna själar bli vi

välsignade med den himmelska världens andliga välsignelser. Dessa äro bl. a. den lyskraft som utstålar från Jesus, som en förhärligad Frälsare. Den segerkraft han utvecklar i andevärlden över ondskans andemakter i himlarymderna Ef. 6: 12. Vi bli ej skonade för Satans anfall, nej, vi komma honom tvärtom närmare in på livet, men med Jesus föras dessa fram som fångar i Hans segertåg, Kol. 2: 13 - 15. Genom Hans seger besegras ondskans makter. Halleluja!

Genom sådana himlafarna själar skall ondskans makter förstå, att församlingen är byggd på uppenbarelseklippan och kunna ej övervinnas, Matt. 16: 18. De skola förnimma att församlingen blivit utrustad med visdom och kraft. Detta skall bliva kunnigt inför furstar och väldigheter i den himmelska världen.

Jag tackar Dig min Frälsare att Du gav oss en sådan frälsning, vilken även beredde oss möjlighet att, redan under jordelivets vandring, kunna bliva försatta med Dig i den himmelska världen.

O, du Guds folk, gå med Honom till Golgata och fortsätt tills du får följa honom på Hans segerrika himmelsfärd, och bliva delaktig av den himmelska världens andliga välsignelser. Då kan du lysa de vilsna, som vandra i mörker. Då kan du triumfera över ondskans andemakter, ty de äro besegrade. Vårt framtids mål blir då; med Kristus i den himmelska världen.

Gudlöshet.

»Från Hammaren och Skäran till Korset» heter en i dagarna utkommen självbekännelse av en f. d. kommunist, som från sin forna åskådning förts över till kristendomen. Författaren sätter ut både sitt borgerliga namn, K. A. Andersson, och det varunder han gick bland sina forna kamrater, »Röde Peppar». Boken är en själs dokument, som mindre tar fasta på de yttre omständigheterna än på inflytelser, som forma hans åskådning och så småningom för dem in på helt nya banor.

Boken har sitt intresse inte minst för att där blottas en del ruskiga interiörer från den antireligiösa propaganda som från kommunistiskt håll målmedvetet bedrives bland barn och ungdom. Några stickprov kunna vara av intresse.

Det är ett möte för »pionjärer» i ett litet norrländskt gruvsamhälle och på affischen hälsas alla barn välkomna. Bokens hjälte, den kommunistiske journalisten Sten Bang, skall hålla tal. Han står under porträtten av Lenin, Rosa Luxemburg och Karl Liebeknecht. Och så bryter det löst:

"Unga klasskamrater, pionjärer, det är en upplevelse för mig att få tala till er. Över mitt huvud hänger tre tavlor, och ni känner dem. Det är tre, som har kämpat och dött för arbetarklassens sak. Och vi skola följa dem. Ni unga ha livet framför er, på er beror det, om vi skall nå fram till målet: Ett Sovjet-Sverige, alltså till det system, där det inte finns någon herre och ingen slav. Men för att nå dit, måste vi sätta in all vår kraft på att slå sönder religionens inflytande. Religionen har inget berättigande. Den är det kapitalistiska systemets svurne bundsförvant."

Så blir det diskussion, och en tös begär ordet: "Fröken i söndagsskolan påstod en gång, att om man bad till Gud, så gav hán det man bad om. Min far var sjuk, han hade fått ett stenblock över sig under arbetet i gruvan och fördes hem, av sina kamrater, svårt skadad. Vi äro många syskon hemma, så vi ledo nöd, när inte far kunde förtjäna pengar. Jag kommer så väl ihåg, att det inte fanns en matbit i huset den söndagen då fröken påstod, att man fick det man bad om. När jag kom hem, bad jag till frökens Gud, att han skulle ge mor mat, så vi slapp att hungra. Men det kom aldrig nån mat. Inte kan jag tro på nån gud."

Och Sten Bang infaller: »Ja, där ser Ni. Det finns bara i de reilgiösa fanatikernas fantasi».

Vid ett stort möte på Folkets hus i samma samhälle lyfter en pojke upp en bibel inför auditoriet:

"Här ser ni en läsarnas bibel, genomdränkt av fotogen". "Och här ser ni", säger en flicka, "en tavla, föreställande läsarnas gudason, även denna tavla är dränkt i fotogen." Pojken sätter eld på bibeln och säger: *"Ur dessa flammar skall ljuset en gång stiga fram, vägledande alla till kommunismens lyckoland.* Runt hela världen skall kampen mot religionen spridas, *giftet skall undanskaffas* och ej mer förpesta de unga uppväxande släktena."

Sydsv. Snällp. mars 1935.

Huru hemskt att höra sådant från ledare av svenska barn och svensk ungdom, och ännu mera hemskt att höra dessa hädiska inlärda satser från barnaläppar. Lögn och bedrägeri tecknar sådana ledares väg och samma ondskefulla eld som sprutar ur deras egna läppar spruta de in i oskyldiga barnahjärtan. Det talas om ett lyckoland. Ett land där tusantals barn lidit den fruktansvärdaste nöd. Där skaror av dessa vandrat från stad till stad i trasor ropande efter bröd. Det land där skaror av föräldrar slitits från barnen utan annan orsak än den, att de trodde på en Gud och icke ville böja sig för hånets och gudlöshetens gudinna. »Ingen herre och ingen slav», detta är den svartaste lögn, som uttalats av en person som själv visar sig i sin herreskepnad. Finnes ett system som i världen bättre visar detta än just det omnämnda. Ingen tankefrihet, ingen yttrandefrihet utom när det gäller gudsbespottelse och hån mot den kristna religionen.

Har dessa skränande gudshatare gjort något att förbättra Sverige? Tyder inte allt deras arbete på hat, maktlystnad och förstörd ekonomi. Är det icke de kristna som oftast träda räddande emellan i nödens tider. Men denna deras hjälp hata dessa. Varför? Jo, därför att de vilja dela med dem som möjligen kunnat spara ihop av sitt arbete till en liten koja och ett enkelt hem, då de andra ödslat sin arbetsförtjänst - som understundom varit betydligt större - på nöjen och tidsfördriv. Ger icke det omnämnda lyckolandet skräckande exempel därpå.

O, Gud, skona vårt lyckliga Sverige, våra kära svenska barn för denna förödande olycka, som skulle göra dem alla till moraliska och andliga ruiner. Vi ha en Gud som ser allt. Han hör och besvarar bön. Ära vare Hans namn. Må vårt svenska folk vakna i tid och inse den förfärande fara, som genom detta mullvadsarbete hotar vårt land. Allt Guds folk och föräldrar, insen ansvaret I haven mot barnen! Upprätten bönealtare uti Edra hem, så att barnen må få med sig ut i livet minnet av ett bönens föräldrahem! Vägled barnen till Jesus! Låt dem få bedja vid familjealtaret! Understöd söndagsskolverksamheten! Sänd barnen dit och väck deras intresse för denna och för kristligt ungdomsarbete! Barnens frälsning är vårt lands enda räddning.

Solförmörkelsen.

»Fhlegon, en hednisk historieskrivare som levde i början av andra seklet, berättar att i fjärde året av 202-dra Olympiaden, 33 år e. Kristus, inträffade i främre Asien den största av alla förut kända solförmörkelser. Och blev det sådant mörker vid sjätte timman på dagen att även stjärnorna syntes på himlen och varade under 3 timmar och på samma gång inträffade även jordbävning, så att största delen av staden Ninca i Bethynien förstördes, Matt. 27: 45 - 51.

Men enligt anställd astronomisk beräkning har under året 33 e. Kristus, ingen solförmörkelse av det vanliga slaget inträffat. Det var således en märklig övernaturlig tilldragelse som som här ägde rum, ett underverk vid Jesu död».

Praktisk bibeltolk.

Huru bliva brinnande i anden för Guds verk?

N:o 25.

Okänd — Bearb. C. F. I-n.

Herren, din Konung, din Fader och Gud, Han kallar så vänligt på dig
Som vandrar långt borta i främmande land, I armod i hunger och kval.
Kom hem, så slipper du lida nöd. Du får hos din Fader må väl. Ty Han
haver ej någon lust till din död. Ack hör, Han vill frälsa din själ. Kom hem!
Kom hem! Kom hem! Min son och min dotter kom hem! Hör nu
från Fadern en röst....., som så vänligt dig bjuder: Kom hem!
Ack, vem kan väl neka Hans hjärtliga bön: Min son och min dotter kom hem!

Ur Golgata Toner.
Textbok pris 60 öre. C. F. Israelsson, Råå.

AFRIKA.

Syster Ruth Hansson.

Forts. från februari

Brevet har haft många pauser. Har sökt stjäla undan tid för att få det färdigt. Mannen som skulle ta brevet med sig går ej förrän i morgon bittida varför jag nu i lugn kan avsluta det. Jag kommer just från vårt första möte här. Kl. är 9 em. Det känns i benen att jag gått. I dag på morgonen hade vi avslutningsmöte i Nyika. Där är det som Beatrice arbetar. Hon och hennes man hjälpte mig där, i synnerhet med de sjuka. På varje plats får läraren och pastorn hjälpa till. Jag skriver ned behandlingen av de sjuka, sedan få de andra utföra den, ty eljest skulle jag inte

Sätt dig ned och lyssna till Jesu röst. Luk. 10: 38 - 42.

kunna hinna med. I dag har vi ordnat med att var och en får sin plats och sitt arbete. Redan i dag på kvällen var kyrkan fullsatt. Inte vet jag hur vi skola få plats då alla komma.

Friskt vatten.

Har just haft min aftonmåltid. Ris och ägg med en kopp te. Jag är så hungrig då jag kommer in på kvällarna. Vi ha så dåligt vatten, det smakar så illa. När jag endast tänker på friskt vatten vattnas det i munnen.

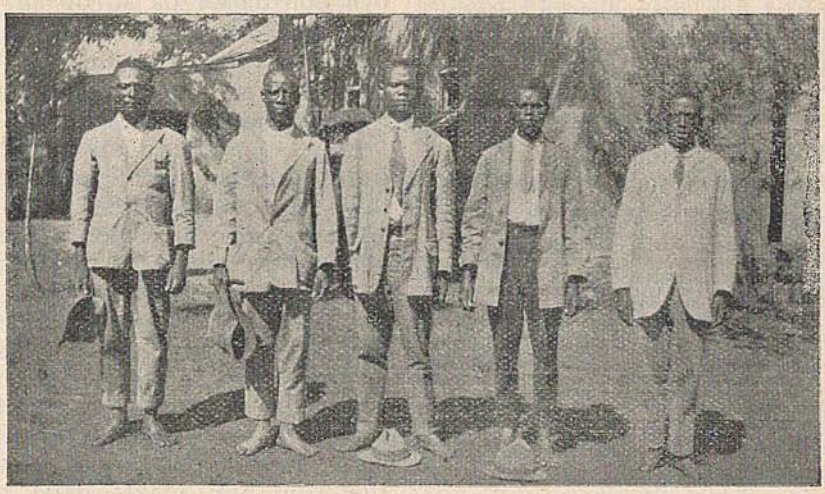

Fem av de sju infödda evangelister, som arbeta på "Norska fyrtornet" i Rhodesia, Afrika.

När vi gå taga vi så lite bagage med oss som möjligt, ty det är besvärligt att först lasta bilen, och sedan bärare. I stället för apelsiner har jag tagit med mig citroner, ty de äro syrligare och släcker törsten bättre. Primitivt, ja, ingen anar hur primitivt här är, och hur primitivt jag lever dessa dagar. Nätterna äro svårast, ty jordgolvet är så hårt och kallt och kylan besvärar mitt svaga öra. Dagarna äro varma, soliga och sköna, så att man kan ej önska sig bättre.

Connie snarkar förfärligt, hon var så trött när vi kommo hit. Jag är verkligen glad över att jag kan promenera utan att bli alltför trött. Detta är en stor Guds gåva.

Festsalen.

Gud är verkligen underbar, och ju större Han får bli för hjärtat desto ljuvligare blir Han. Han har verkligen mättat mig med sitt goda och jag prisar Honom att han är nog för mig i arbetet, ensamheten och mödan, därför fyller Han alla behov. I lördags afton då jag kom in smutsig, trött och lite vemodig genom allt armod jag sett, fyllde Han gräshyddan med sin närhet så att denna blev lik en festsal. Gud har också underbart välsignat oss varje dag och på kvällarna ha vi haft goda väckelsemöten då många kommit fram självmant för förbön. Det gör mitt hjärta så oändligt saligt då Gud uppenbarar sin makt till syndares frälsning. Då man ser hedendomens hemska makt synes det nästan hopplöst. Men när vi så gång på gång uppleva Guds underbara kraft, ja, då blir det gudomligt att även jag får vara med.

En sekreterare.

Tack för namn och adresser på bidragsgivare. Jag skall sända dem brev vid tillfälle. Hur jag önskade att ha en sekreterare. Jag kunde skriva böcker då jag är ute bland folket, om jag blott hade tid. Man förvånar sig när somliga säga att »missionsarbetet ej ger något stoff till berättelser eller romantiska skildringar.» Jag tycker att varje dag ger mig levande berättelser under det vi rör oss bland människor med alla möjliga behov. Jag lever mitt ibland de svarta dagligen, känner deras nöd och armod och deras stora efterblivenhet. Det är min åstundan att kunna glömma mig själv och ge ut mig för dessa arma barn. Då jag tänker på att mitt liv är så kort och nöden så stor omkring mig tycker jag att jag måste arbeta med dubbel kraft. Att jag är lycklig förstås nog, och att jag ej för något som en värld kunde bjuda på, vill göra utbyte. Den sista tiden har jag haft en sådan underbar stilla frid, så att jag överraskat mig själv igen och igen med att säga högt: »O, vad jag är lycklig!» Jag har lärt mig mer än tillförne att se på Jesus och taga dagen, tillfällena och svårigheterna från Honom och det sprider över allt arbete ett ljus av den allra högsta härlighet.

Känslor.

Besöket i Sverige är nu som en dröm. Inte var den alltid som jag tänkt mig den, men har Guds vilja fått ske är det ju bäst. Ofta känner jag mig som en hemlös fågel, men så erinras jag om Jesu ord: »Fåglar hava nästen - men Människosonen har intet att luta sitt huvud till», och »tjänaren är icke förmer än sin Herre». Då mister svårigheterna sin udd och Jesus allena blir kvar. Tack för förbön! Jag behöver det. Jag tror att många beder för mig ty jag känner mig buren och lyftad, detta ger mig stor styrka. *Ruth.*

Människosonens tecken.

En underbar syn.

Strax innan Lilly Strand, dotter till en lantbrukare i mellersta Småland, fyllt 15 år, får hon uppleva en underbar gripande uppenbarelse. Helt litet hade hon och hennes familj besökt frikyrkliga möten. Modern hade besökt några sådana en tid förut jag kom till denna plats, och då lämnat sig åt Gud. Men barnen voro många och hennes arbete tungt, så att hennes tid var mest upptagen därmed och det andliga livet fick ej sin näring och höll därför på att dö ut. Dock glömde ej Gud denna familj.

Äldsta dottern hade några dagar före systerns syn lämnat sig åt Gud i baptistkapellet.

Lilly, som var yngsta dottern, brukade hjälpa sin mor i köket och ladugården. Men vid detta tillfälle, den 13 febr. 1935, hade hon stannat inne när föräldrarna gingo ut till ladugården kl. 7 em. Hon tar sin bibel och öppnar den. Då faller hennes ögon på 1 Kor. 14 kap. om Andens nådegåvor. Då hon kommer till 14 versen stannar hon, och tänker för sig själv. »O, vad dessa måste vara lyckliga, som fått gåvan att tala i tungor». Just som hon tänkte detta blir det plötsligt mörkt omkring henne, hon tror sig vara blind. Därunder hör hon ett dån, som förvandlas till en stilla susning. Strax efter faller liksom fjäll ifrån hennes ögon. Hon ser Kristus klart och tydligt som korsfäst. Korsets nedre ända vilar på golvet cirka en och en halv meter från henne. Hon ser Jesus iklädd en mantel som hålles samman med ett gyllne bälte. Hans huvud är omgivet av en ljus gloria. Hans ögon äro övernatúrligt vackra och milda. Hon ser tydligt hur blodet sipprar fram ur såren på Hans händer och fötter. En ström av blod synes också rinna ned från Hans sidosår. Han såg sig omkring i rummet liksom undrande,

och Hans blick stannade så särskilt på klockan. Flickan gick utan fruktan fram till Honom och rörde vid Hans sida. Då inträffade något, som hon tyckte var så märkligt, Han tog sin hand från korset och lade den på hennes huvud och sade tydligt med sakta ljuvlig röst: »Glädje i detta hus». Därpå synes Han förvandlas till en duva, som sakta höjer sig mot taket och försvinner.

Synen var så levande och verklig att då den var borta, trodde hon det var blod på golvet, varför hon gick bort, där korset stått, för att se efter om det fanns blod. Synen är märklig därför att flickan ej förut varit omvänd till Gud, och likväl ledes hon till att stanna inne och får ingivelse att läsa i bibeln.

Hon blir mäktigt gripen av synen. När föräldrarna komma in finna de flickan badande i tårar. De fråga varför hon gråter, då hon svarar: »Jag har sett Jesus.» Hon talar sedan om för dem och likaså för tvenne syskon, som senare kommo in, vad hon sett och hört. Fadern trodde strax på det hon sade. Det blev ingen sömn den natten utan de tillbragte denna under bibelläsning och bön, och alla hemmavarande lämnade sig åt Gud.

En broder till Lilly, som arbetade 8 kilometer från hemmet, förnam under sitt arbete att något särskilt hänt i hemmet. När han kom hem på lördagskvällen och satt sin cykel ifrån sig, blev han överväldigad av en gripande känsla. Han kunde ej, som han förr brukade göra, gå till nöjesplatsen, utan även han måste lämna sig åt Gud.

En syster, som var hos släktingar en mil från hemmet fick höra talas om det som skett och även hon lämnade sig åt Gud. En annan som hade plats i Blekinge, greps av en liknande känsla som den förra och förstod att något märkvärdigt hade skett. När hon ringer och frågar vad det är, får hon veta att de alla lämnat sig åt Gud. Då hennes matmor ser hennes förgråtna ögon och frågar vad det är, omtalar hon att de alla i hemmet blivit frälsta. Denna dotter kom hem till hemmet just som jag hade möte där. När hon träder in började hon strax gråta, och så avgjorde även hon sig för Jesus. Då modern på detta möte avlägger sitt vittnesbörd, att både hon och hela hennes hus blivit frälsta, finnes det ej något öga som är torrt bland de församlade.

Det blev ytterligare syndabekännelse, och bön om förlåtelse, och sedan slutade vi detta möte med att sjunga: »Jag giver det allt åt Jesus». När man får höra och se sådant som detta blir man ytterligare styrkt och får nytt mod till fortsatt kamp för själars räddning ur djävulens våld.

A. Andersson. A. Ädelfeldt.

Människosonens tecken visar sig ofta och flera skola komma. Snart få vi se Honom komma med skyarna. »Honom som älskat oss och löst oss åt Gud med sitt blod». Varen redo Guds folk. Sök frälsning förlorade själar.

C. I-n.

Karlshamns-besöket.

Från Skruv kom jag oväntat till mitt hem i Råå den 27 mars, för att fira min och min hustrus 40-åriga bröllopsdag och min svärmors 95-årsdag. Överraskningen, men också trevnaden, blev stor å ömse sidor. Inte minst för kära svärmor, som syntes få nytt liv. Hon reste sig hastigt från sin stol när hon såg mig och kunde ej få fram sina ord av välkommen så fort som hon önskade det. Det blev två goda familjedagar, med tacksamhet till Gud för långvarig trofasthet emot oss.

Reste den 30 mars till Karlshamn. Past. Nygren hämtade mig i sin bil vid stationen och körde mig till vännerna Östergrens, där jag fick mitt hem under vistelsen i Karlshamn. En stor glädje var det att få möta deras dotter, som vid tidigare besök invigt sitt liv åt Herren. Vi hade sköna bönestunder i familjekretsen.

Mötena voro anderika. Ordet fann mottagliga hjärtan. Ofta såg man att åhörarna voro gripna av ordets sanning. Även ett par vänner invigde sina liv åt Herren. Åhörarnas antal ökades efter hand. Många vänner, från övriga troende grupper, voro med för att få del av den dubbla strömmens välsignelser. Sista söndagens och måndagens möten voro underbara. Jag vill tro att det predikade gudsordet blev till lyftning och hjälp i det fortsatta församlingsarbetet. Huru viktigt det är, att Guds folk mest av allt ser på Jesu intressen och liksom Han, därunder lär att böja sig. Visserligen är detta en svår konst, men ej olärbar. Pris ske Gud!

Utan egentligen någon direkt uppmaning till offer för missionen, gjorde Anden också denna sak levande och varm för en del vänner. De överraskade mig med orden: »Ett tackoffer åt Herren» eller »Giv detta åt syster Ruth till hennes underhåll». Tack kära vänner. Flera utom församlingen stående voro med bland dessa. Även afrikaboken fick en ökad omsättning, i det tvenne utomstående vänner, som förut sålt boken, togo vardera 10 ex. Med dessa 20 ex. skulle Karlshamn vara uppe i 100 ex. Tänk om varje plats i förhållande till Karlshamns storlek gick in för en liknande spridning. Det finns ju mindre platser som proportionellt har sålt flera, men det förra skulle vara på många platser önskvärt. Tack vänner för ett gott missionshandtag. Besöken i hemmen för middagar och kväll voro även utav andlig betydelse. Stora möjligheter finnes att föra församlingsarbetet framåt. Enighet ger styrka och denna bör förmedlas å båda sidor. Att få nåd att lämna allt som stör enigheten i arbetet bringar en stor glädje till offergivaren.

Vilja vi ha den dubbla strömmens välsignelser måste offret först göras. Broder Nygrens och mitt samarbete var det allra bästa.

Gud välsigne Eder alla!

Brodern *C. F. Israelsson.*

OBSERVERA.

Med anledning av Syster Irenes brev i marsnumret meddelas tidningens läsare att fraktgods kommer att sändas någon gång i augusti med saker till Syster Ruths arbete i Afrika. Så vill jag uppmana samla tillhopa varjehanda ting av både gamla och nya klädningar och stuvbitar. Allt kan användas, dock bör det gamla tvättas och rengöras. Babykläder äro mycket välkomna. För barn passa också blyertsar, pennor, pennstift, små speglar, notesböcker, papper m. m. Skulle någon gåva vara avsedd för någon särskild, så ock för Syster Ruth eller Irene så skriv detta på sakerna jämte en hälsning på några rader. Inga långa brev bör sändas med.

Det är ju lämpligt att med dessa saker sända sådant, som man vill missionärerna skall ha till nästa jul.

Skulle någon vilja giva ett bidrag till frakten så tages detta emot med tacksamhet. Glöm ej denna sändning.

Sakerna kunna sändas när som helst under min adress. För frakt- o. ilgods, adress Raus. För postpaket, Råå. *C. F. Israelsson.*

Pastor Nylunds hotell, Hemgården Nässjö

Rekommenderas.

Stilla, propert, varmt och billigt.

Troende vänner hänvänd Eder dit vid behov.

C. F. I-n.

Råå - Björks Boktryckeri - 1935 607. 35. 1400.

ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse | Meddelanden från fälten

Juni 1935. | Rom. 6: 5-6 | Årg. 2.

BIBELSTUDIUM.

DÅ BLIR DET PINGST.

Budskap från himlen.
Kraft i vittnaregärningen.
Vittnesbörd i budskapet.

Då pingstens dag var inne och Anden föll över väntande trossjälar, hade denna underbara upplevelse förberetts genom mycken bön åtföljd av glädje och lovsång. Syftet med denna, den första kristna församlingens första uppenbarelse från himlen, sedan Jesus satt sig på Faderns högra sida, var flerfaldig; *Budskap från himlen, Kraft i vittnaregärningen, Vittnesbörd i budskapet.* Av dessa, genom Anden meddelade orsaker till Pingst i församlingen kunna vi förstå huru oändligt stort och värdefullt samt betydelsefullt det var att denna erfarenhet blev ett verkligt faktum.

Bud från himlen.

Jesus hade satt sig på Faderns högra sida, Apg. 2: 33 - 34. Innan dess hade han givit löftet om Helig Andekraft, 1: 4 - 8. Så kom budet »dån från himlen», 2: 2. Förebud ger Herren alltid till sina väntande barn. Ofta förstå de ej dessa, varför upplevelsen blir en enda stor överraskning.

Men Anden själv är också sändebudet från himlen, Joh. 14: 26. Han, liksom änglarna på Jakobsstegen, kommer med bud från Gud. Anden far upp och far ned med sina uppdrag från Gud. Han kommer även med ordet från Jesus och är så förmedlaren av de himmelska sanningarna, till den enskilde troende och församlingen, 16: 13 - 14. Den som har öra han höre vad Anden säger till församlingen, Upb. 2: 29. Men för att Jesus skall kunna sända Anden med budskap till sitt folk måste han ha individer som han kan låta Anden falla över. Visserligen är det många som anse att de ha ett sådant budskap fastän de äro utan denna erfarenhet. Men kraftverkan därav blir därefter och ofta blir det ett självtaget budskap som blivit en produkt av hjärnans arbete och kan ej föda själarna. Ett budskap från Jesus, förmedlat genom Anden, kan också bäras fram inför döva öron. »Med hörande öron höra de icke» säger Jesus. Församlingen, Guds folk, behöver Andens smörjelse för att höra det Jesus vill säga till den. O, huru många budskap är det icke, som ej äro nedsända av Jesus genom Helig Ande, och därför försvinna i det tomma intet. Och huru många församlingar, Guds folk, ha ej slutit sitt öra till för Andens verkliga budskap och därför blivit förhårdnade marker där själviska

krafter få verka, och blivit öknar som ej förmå framalstra andlig fruktbarhet och fägring.

Kraft i vittnaregärningen.

Det himmelska frälsande budskapet föddes fram genom Jesu offerdöd. Han var även den förste förkunnaren därav, Joh. 24: 44-48. Budskapet kräver således kraft ifrån samma kraftkälla, som frambringaren av budskapet. Huru ofta glömmes icke detta av kristna ledare. Ofta arbetas det så som om budskapets framgång var beroende av världsvisdom, och blir det ingen eller ringa framgång, så anser man att det bör vara mera teologiska studier och flera organisationer, kommittéer m. m. Karaktärer med sedligt, kristligt och värdigt framträdande är nödvändigt, men det är också nödvändigt att dessa bliva återgivare av budskapet i Helig Ande och kraft. Den världsliga kunskapen kan ha sin betydelse, men med den erövrar man icke världen för Kristus. Man har hänvisat till Paulus och andra lärda män inom Kristi kyrka, som burit fram budskapet under Andens överbevisande kraft. Vi måste dock stanna här inför det faktum att det var just då den Helige Ande kom över dem, som Jesus kunde använda dem. Utan denna kraft voro de utan betydelse för budskapets segerfärd genom världen. Den undervisning som bibelordet ger om detta finna vi i följande: »Om samma ting har nu en förkunnelse kommit till eder genom de män som i Helig Ande, nedsänd från himlen, hava för eder predikat evangelium, 1 Petri 1: 12. Vad var detta för män? Läs Apg. 4: 13; 10: 38 - 41.

Vittnesbördet i förkunnelsen.

Dop i Helig Ande, verklig upplevelse av pingsten ger vittnesbörd från Gud åt evangeli budskap. D. v. s. budskapet får sitt vittnesbörd, i de hjärtan som lyssna, antingen till frälsning eller till dom, till frigörelse eller bundenhet. Tecken och under, kraftgärningar och utdelandet av Helig Ande skall likaledes ge vittnesbörd åt budskapet, att det är ett budskap från Gud till tvivlande, lidande, sökande, längtande och väntande själar. Dessa skola då ledas in i Andens kraft och Jesus blir därigenom förhärligad. Komme snart den tid då en pingst i likhet med den första, som kom till den nyfödda församlingen, må stråla i all sin härlighet över allt Guds folk.

Frälst på dödsbädden.

»Medan syster Ruth var hos oss fick hon vara till välsignelse för en sjuk. Det var en ung man vilken hade lungsjukdom som vi besökte. Han lämnade sig inte då åt Gud, men det skedde en stor förändring med honom. Sedan vi gått hade han gråtit mycket och sagt till sin mor: »Mamma, varför kunde jag inte ha lämnat mig åt Gud nu?» Han bad sin mamma att hon skulle be till Gud. Nu är han bärgad för evigt. Hans mor sände bud till mig att han var så lycklig, och att han varit så glad över att vi varit där. Han hade frågat sin mamma om hon såg ljuset som omgav honom. Han hade sagt flera gånger: »O, så ljust! O, så ljust!»

O, att Gud finge komma med sin kraft ibland oss. Det är svårt att se hur de troende söka motarbeta Guds verk. Det ser ut att dröja innan det blir annorlunda. Bed till Gud för oss att en andeutgjutelse må komma över oss.»

Har ej råd därtill.

En dam som på en plats lyssnat till syster Ruths föredrag, sade till en väninna när de kommo ut från kyr-

kan: »Om jag hade mycket pengar så skulle jag offrat dem för denna mission». Väninnan, som hade afrikaböcker att sälja, sade då: »Du kan få köpa en bok av mig för 5 kronor, behållningen tillfaller Afrikamissionen». Hon svarade: »Nej, nej, det har jag visst inte råd till». Ett par dagar senare kom hon till väninnans affär för att handla, och bad henne räkna tillsammans rabattmärkena hon erhållit för inköpta varor och tillade låt mig så få betala mellanskillnaden å priset på afrikaboken, så att jag kan bli kvitt tanken på den, ty jag har ej fått vara i fred för den, inte ens i sömnen». Hon fick så boken.

Så brukar Gud ibland att handla när man talat om sitt eget goda hjärta och sin stora givmildhet men saknar dem i verkligheten. Gud vakar över våra ord och ser våra inre bevekelsegrunder därtill, men Han tillgodoser också omkostnaderna för sitt härliga verk. Det är härligt att gå Guds ärenden och sedan få se hur Han leder in i förberedda gärningar, där man får skåda Hans under.

Hjärteerfarenheter.

»I går råkade jag min väninna. Hon var så tacksam till Gud att han helat henne till både kropp och själ.

Själv är jag riktigt stark nu. Både det onda i halsen, och den reumatiska värken som jag haft i 12 år är alldeles borta. Jag är ovärdig all Guds nåd mot mig. Må jag ständigt kunna tacka honom därför».

* * *

Det är nog sant att vårt känsloliv tager lätt intryck och jag önskar innerligt att Gud må föra mig fram till verklig vila och stillhet i sig, så att jag må kunna tacka honom under allt. Men med Guds hjälp går det framåt i Lammets fotspår. Gud hjälper och välsignar underbart. Ära ske hans namn! Känner mig så ovärdig all hans nåd men är tacksam för att han fört mig in i sin gemenskap. Tack käre Gud därför! För varje dag förnimmes hans underbara närhet. I dag på morgonen då jag hade en stund med Herren innan plikten kallade, förnam jag Jesus så underbart nära. Jag kände hur han tömde mig på det egna och liksom ledde mig in i sina fotspår, som han satt på vägen mot Golgata för min skull. Aldrig har korset varit så dyrbart för mig, som det just då blev. Jag tyckte mig bliva begravd med Jesus i hans lidandes dop. Han stod mig så nära och skänkte mig kraft. I Hans kraft får jag gå segrande fram. Han lovat hjälpa när frestelserna komma. Men jag känner behovet av att ständigt vara på min vakt mot fienden. Han söker på allt sätt komma åt mig, men Herren är trofast och han sviker aldrig sina löften. Jag vill tacka och prisa honom ständigt. Han vill säkert även döpa mig i Helig Ande när han ser att jag kan mottaga det. Vill söka vara stilla och vänta tills Anden faller».

Små plock.

Var vänlig sänd mig ytterligare 5 ex. av »Andliga Fläktar», alltså 30 i stället för 25 ex. När kommer nästa nummer? Det är nog Guds ärenden i alla fall.

* * *

Tidningen är mycket efterlängtad. Den talar ett rent språk i frågor om andedop och Guds kraft att bota sjuka. I denna tid behövs så väl andlig uppmuntran, så jag tror att denna tidning har en stor mission att fylla. Kan omtala att en person har sedan han läst tidningen och boken lämnat 50 öre i veckan till missionen.

Vill du uppleva en verklig pingsterfarenhet?

N:o 12.

C. F. Israelsson — Bearb. C. F. I-n.

Dunkelt glimma ljusen genom snåren. Skuggor draga fram i själens skumvrå. Sorgen följer synden uti spåren, Kval och vemod sedan däruppå. Smäktande av törst nu väntas döden Sedan själen njutit världens fröjd. Synden bringat henne in i nöden, Och samvetets röst gjort sinnet böjd.

Kör:

Hjälp finns hos Herren, om synden ock än är stor. Du kan bli frigjord från Herren han häller sitt löfte om nåd och kraft Hjärtat rentvager. Och kvalen som uti dig bor. Sorgen kan svinna och tvivlen i från dig bort bort driver sorgernas natt. Döper i Anden beseglar dig helt såsom gå. Endast du vill hos din God söka ro. Evigt Hans löften bestå. sin, sedan o, själ, kan du jubla i God. Golgata seger är din.

Ur Golgata Toner.
Textbok pris 60 öre. C. F. Israelsson, Råå.

AFRIKA.

Mt. Makomwe, 1934.

Jag är nu i Mt. Makomwe, som är kungens by. Han är mycket intresserad och glad över att jag kom hit. Han säger varje dag: »Om du kommer hit och stannar hos oss skola vi alla tjäna dig». Jag svarar att vi ej kommit för att betjänas utan för att tjäna och hjälpa dem. Men nog skulle det vara underbart om Gud öppnade vägen så att vi kunde ordna ett varaktigt arbete här. Folket hungrar. De sitta dag efter dag lyssnande med återhållen andedräkt, och en del följa mig från plats till plats för att få höra mera. När infödingarna få höra att vi skola passera i närheten av en by

Det skall ske om du som lärjungarna bidar i tro.

ÄR DU GRIPEN AV JESUS?

Kan du se Hans knäböjda gestalt, då Han tvår lärjungarnas fötter, och särskilt Judas, utan att bli gripen av Hans kärlek? Joh. 13: 1-11.

Kan du se hur bedrövad Han är vid sin sista måltid med lärjungarna, när Han säger: "En av eder skall förråda mig", utan att bli gripen av Hans lidande? Joh. 13: 21-30.

Kan du se Hans Getsemanekamp inför sovande lärjungar; höra Hans ångest och se Hans blodsvett utan att bli gripen av Hans lydnad? Hebr. 5: 7-9.

Kan du se hur Han tager emot sin fallne lärjunges förräderikyss, och höra Hans tilltalsord: "Min vän", utan att bli gripen av Hans mildhet? Matt. 26: 47-50.

Kan du se Honom stå övergiven av alla inför sina vedersakare och ej säga ett ord till försvar, utan att gripas av Hans tystnad? Mark. 14: 55-61.

Kan du se hur Han hånas, begabbas, slages och törnekrönes; den synliga lönen för att Han gått omkring och hjälpt alla, utan att bli gripen av Hans tålamod? Matt. 27: 27-31.

Kan du se Honom utmattad digna under korsets tyngd, Han som eljest bar kraftkällan inom sig, utan att gripas av Hans ödmjukhet? Fil. 2: 5-8.

Kan du se Honom spikas på förbannelsens träd, och höra Hans bön för bödlarna, utan att gripas av Hans förlåtande sinnelag? Luk. 23: 33-34.

Kan du se hur Hans kläder delas och lott kastas om Hans mantel, utan att gripas av Hans fattigdom? 2 Kor. 8: 9.

Allt detta gjorde Han för dig och mig. Allt för att vinna dig och mig. Du är inte gripen av Jesus om du endast visar dig intresserad av Honom, eller begeistrad, eller kommer in i vissa religiösa stämningar. Du är gripen, om du går in i Hans lidande, Hans kärlek, lydnad, mildhet, tystnad, ödmjukhet, förlåtande sinnelag och fattigdom. Genom denna gripenhet gör du allt för att vinna andra för Honom.

---

komma de alla ut för att se oss. Folket äro mycket vilda på en del platser och hedendomens mörkaste seder praktiseras. De gå nakna med undantag av en gördel om höften, och äro fulla av de rysligaste sår. Ja, nog får man lära sig att blunda för mycket eljest skulle matlusten tagas ifrån en. Att undervisa dem är som att arbeta på stenbunden mark, men ivriga äro de.

Avbränt land.

I andligt hänseende är det som att bevattna avbränt land. De dricka och önska ständigt mer. I går kväll kom kung Marange fram till altaret. Han liknar en reslig monark, men är till sitt väsen mild och ödmjuk. Tänk om Gud fick helt hand om honom. Han har fyra hustrur, men använder aldrig spiritus, och helt säkert har han i sitt hjärta längtan efter Gud.

I Musiringafa hade vi mycket folk. Nöden är obeskrivlig där. Jag skall lämna bilen här medan jag går till de två sista platserna. Jag har slitit mycket ont med den på grund av de sandiga vägarna. Vi äro alla vid gott mod och glada att få vara med i arbetet. På alla platser vilja folket att vi skola stanna kvar hos dem. De vilja bygga oss hus och ge oss mat om vi endast vilja komma tillbaka till dem. Ja, nog vore det underbart om så kunde ske. Det är nu över ett hundra som dagligen komma för behandling. Men innan vi ge dem medicin måste vi se till att de bli ordentligt tvättade.

God hjälp.

De infödda lärarna ha varit oss till stor hjälp och välsignelse. I dag, lördag, har Lazarus hand om männen och jag mödrarna för att samtala mera enskilt med dem. Det skulle säkerligen vara intressant att se och höra huru jag söker medla frid emellan dem. Mary Slessor satt som domare då hon levde och var missionär och detta uppdrag synes verkligen gå hand i hand med missionsarbetet. Ibland stannar jag med arbetet i klassen och uppmanar någon att bedja, särskilt då det förekommer stridigheter, vilket ofta händer.

Lazarus sada häromdagen. »Mbuva, aldrig har jag vetat att det finnes så mycket i bibeln, som talar om vår kropp, som jag fått höra dessa dagar». Man måste visa dem den renhet som bibeln talar om.

En hård väg.

Den ena av konungens hustrur har förlorat alla sina barn. Fyra av dem under det gångna året. Nu har han lovat sända henne till oss. På grund av att kvinnan köpes behandlas hon ofta mycket brutalt. Den svarta kvinnans väg är i sanning en hård väg, ibland ryser jag vid blotta tanken därpå.

I morgon söndag har jag fyra möten. Lazarus hade mötet i går kväll så jag fick stanna hemma och förbereda mig. Kyrkan är liten, den rymmer ej mer än 80 - 85 personer. Gudstjänsterna brukar besökas av 2 à 300. Alla barnen och yngre ungdom samla vi särskilt men likväl sitter folket packat utanför fönster och gluggar och stå i kö utanför dörren. Det kan nog förstås hur inspirerande det är att se alla dessa behövande. Ibland känner jag mig gränslöst lycklig över att få vara i detta arbete.

Som jag omnämnde i mitt förra brev så försöka vi lära kvinnorna att sy. Det är ömkansvärt att se huru ivrigt de försöka lära sig hålla nålen. En del ha det mycket svårt, andra åter kunna göra det bättre, och det går steg för steg framåt. Deras glädje är mycket stor när de se ett plagg färdigt.

Kvinnor med majs.

I dag morse sände jag en hel hop kvinnor med var sin korg med majs till en svart man, som har fått rättighet att utbyta majs mot tyg. Här finnes en underlig lag, som säger att ingen svart har rättighet att sälja majs till någon annan än »majskontrollen». Där få de endast 3 shilling pr säck, då denna förening tar 10-15 shilling. Detta gör det svårt för de svarta, ty det lilla de kunna sälja har inget värde. Mitt hjärta känner stor smärta för dem, ty de ha verkligen svårt att tro att något skall lyckas för dem. Men kanske detta är Guds väg med dem. Möjligen skola de på den vägen växa sig starka i sin förtröstan på Gud. Lagen medgiver dock att man får byta ut majs mot tyg varför jag sände dessa kvinnor åstad och de komma tillbaka i kväll.

På måndag börjar syklassen här. Att börja med hade jag svårt att klippa till utan mönster, men nu går det rätt bra. Genom att jag själv klipper till klädningarna för barn få de två i stället för en. Mödrarna ha så dålig beräkning och klippa bort för mycket tyg.

Forts.

Dop i Helig Ande.

Hjärtfel helas.

Under en serie möten uppenbarade Gud sin underbara kraft till både dop i Helig Ande och hälbrägdagörelse. Bland dem som begärde förbön var en ung flicka vars moder under dessa möten blev både frälst och hälbrägdagjord. Under förbönen och hand-

påläggningen kom Guds väldiga kraft över henne så att hon föll ned mot golvet och i armarna på en yngre troende syster. Somliga blevo rädda och undrade vad som skulle göras. De trodde att den andliga kraftens påfrestning varit förstor för hennes svaga hjärta. De uppmanades till lugn och att vara stilla i bön inför Herren, ty Gud utför själv sitt verk med henne. Efter en liten stund, under vilken hon legat och i tysthet prisat Gud, fördes hon till en bänk varpå hon satte sig, med huvudet lutande mot den syster som legat vid hennes sida. Strax därpå väller jubeltonerna mäktigt fram och tacksägelsen kommer som en väldig ström av kraft från henne, och omedelbart efter prisar hon Gud på nya tungomål med budskap i Anden. Anden hade fallit över denna unga själ. Hennes ansikte strålade som en ängels ansikte och jubeltonerna voro underbara.

Men hur blev det med hjärtfelet? Några dagar efter denna sin erfarenhet gick hon och lät sig undersökas av läkare, som intygade att hon var fullkomligt fri från sitt hjärtfel och förundrade han sig att detta kunnat gå utan medicin, men han måste konstatera faktum.

Tre år därefter låg hon på lasarettet för varbildning i sitt ena öra för vilket hon blivit opererad. Vid besöket där sade hon, att om det varit någon, som hon kunnat anförtrott denna sak åt och kunnat hjälpt henne i tro, hade hon nog ej behövt gått denna väg. Hon var dock nu på bättringsvägen. Till svar på hur det var med hjärtfelet sade hon, att hon varit fri från det i två år, men när så denna svaghet tillstötte och tron sviktade kom det tillbaka, men hon trodde att Gud skulle ännu en gång hjälpa henne med det. Vi hade en bönestund tillsammans.

Denna syster blev åter frisk, och då hon i tro åter började prisa Gud för den en gång erhållna hjälpen började hjärtat fungera som vanligt.

Ja, Jesus är underbar i sin ledning med oss. Huru underbart är det icke när den Helige Ande får utföra sitt verk i en själ, då återstrålar den Jesu Kristi härlighet. O, må denna härlighet få uppenbara sig i alla församlingar och bland allt Guds folk.

BLIXTVISITER.

Från Karshamn gick färden den 9 april till Nässjö. Pastor Nylund överraskade mig med att möta vid tåget. Han har övertagit ett nykterhetshotell, vilket synes även kunna ha sin mission i Herrens tjänst. Bodde där utan kostnad de tvenne dagar jag var där. Mötena goda och fick utplacerat en del afrikaböcker. Syster Söderblom tog ytterligare 10 st. att sprida, och även »Andliga Fläktar». En utom förs. stående broder sade sig under mötet ha känt en kraftig inre maning att taga 10 böcker för spridning, och dessa fick han. Gud vare pris! Han sköter själv sitt verk då han får villiga händer och hjärtan.

Jönköping besöktes därefter. Jag fick min bostad hos pastor Lellky, som välvilligt ställde sitt rum till mitt förfogande. Tack broder för din uppoffring. Han övertog ett par böcker och ett häfte för mottagande av likvid för utlämnade böcker. Systrarna Lundberg togo även 10 böcker och gav mig därjämte mat under besöket. Tack! Syster Westerlund har snart sålt 10 böcker. De trenne möten som hölls voro välsignade och dyrbara.

Pastor Hult hämtade mig sedan till Huskvarna. Det var kärt att åter få möta med vännerna och Vinells, som varit mina goda medarbetare i missionsgärningen. Vi fingo dela med varandra dyrbara andliga välsignelser och en del afrikaböcker blevo även

utplacerade. Vännerna Hults ha det f. n. prövosamt i det att syster Hult håller på att bli blind på sitt ena öga. Låt oss ha henne i åtanke inför Gud. Ett gott möte hölls i Tennhults missionshus där ett par böcker blev utplacerade och kollekten fick jag för afrikamissionen.

Sedan företogs resan till Loftahammar. Br Hult körde mig till Jönköping. I Gamleby mötte Gösta Johansson från Lilla Askö med bil. Jag fick gästa deras fridfulla hem, men de fick det jobbigt att varje kväll köra mig den en mil långa vägen till kapellet. Men de gjorde det utan knot och klagan. Profetkammaren hos dem, varifrån man kan se ut över skärgården, och där många Herrens tjänare bott och haft sina enskilda bönestunder, försatte mig in i tonernas och poesiens värld. Gud gav mig flera sånger, som jag tror i sinom tid bli ett andligt säde att så ut. Mötena voro talrikt besökta, vilket visade sig särskilt under påskhelgen då vi ibland hade upp till 150 personer, däribland många unga präktiga män. En stor förändring har skett med dessa under senare år fastän det fanns flera oroselement. Br Johansson tog ytterligare 10 afrikaböcker. Tack kära vänner för allt.

C. F. I-n.

En hustrus tro.

I en av Englands städer finnes ett litet vackert kapell, som är byggt av en fritänkare, om vilkens omvändelse meddelas följande: Denne fritänkare hade en bedjande hustru, men han ville aldrig lyssna på henne, då hon talade om andliga ting. Tillät icke att hon fick bjuda pastorn att äta middag hos dem. Kunde icke ens fördraga att se på bibeln. Och han förbjöd strängeligen både henne och andra att tala med honom om religionen.

Då hustrun nu insåg, att hon ej kunde inverka på mannen med sitt tal, fattade hon det beslutet, att hon varje dag skulle bedja till Gud om hans frälsning. Med honom talade hon icke, men dagligen vid nämnda timme talade hon till Gud om sin man.

Hon fortfor att göra så i tolv månader, men ännu märktes ingen förändring hos honom. Dock upphörde hon icke att bedja. Efter månaders bön började hon vackla i sin tro och sade nu: »Skall jag upphöra»? Snart besvarade hon denna fråga med »nej» och tillade: »Min bön kan bliva hörd när jag är död». När hon kommit till denna tro, såg det ut, som om Gud hade fått henne dit han ville, och nu var bönhörelsens tid snart inne.

Mannen kom hem till middag som vanligt. Hans hustru väntade honom i matrummet; men han kom icke. Sedan hon väntat en lång stund sökte hon honom i alla rummen, men förgäves. Slutligen kom hon på den tanken att söka honom i det lilla rum, där hon brukade bedja så ofta. Där fann hon honom bedjande i knäböjd ställning på samma plats, där hon i aderton månader bedit för honom och anropat Gud om hans synders förlåtelse. Gå du och gör likaså.

Hemmets Vän.

TÄNK PÅ

"Observera" i april- och majnumren angående sändningen till Syster Ruth Hansson, Afrika.

VÄRDEFULLA BÖCKER.

För dem som önska vägledning från bibelordet fram till Pingstens erfarenhet, finnes tvenne böcker, "På Andelivets Område med Helig Ande inför Golgata", och "I Lammets fotspår över Golgata". Den senare utkommit i ny reviderad utökad upplaga. Kostar 1. 75 och 1. -. Båda böckerna sändas portofritt.

C. F. Israelsson, Råå.

Björks Boktryckeri - Råå 1935 630. 35. 1300.

ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse | Meddelanden från fälten

Rom. 6: 5-6

Juli 1935. Årg. 2.

BIBELSTUDIUM.

SYNDAFALLET.

Modersnamnet.

1 Mos. 2: 18—23 ; 3: 6, 20.

»Och mannen gav sin hustru namnet Eva» 1 Mos. 3: 20. Åt Adam hade Gud givet uppdraget att giva namn åt alla levande varelser på jorden 2: 13. Träd, blommor och ogräs syntes Gud vara förbehållet att själv giva namn 2: 9: 3: 18. Stjärnorna nämner han själv vid namn, Ps. 147: 4; Jes. 40: 26. Innan fallet skett hade Adam givit sin hustru namnet Maninna. Detta var en erinran om att hon utgått ur mannen. Efter fallet fick hon ett nytt namn av Adam, Eva, vilket påminde henne om den uppgift fallet fört med sig.

Märkligt är att ge akt på planen i givandet. Först gav Adam namn åt djuren, sedan gav Gud kvinnan åt Adam. Han gav sedan sin hustru hennes första namn. Hon gav så frukten åt Adam och han gav åt sin hustru hennes nya namn, Eva. Därefter gav Gud åt dem båda kläder av skinn, 3: 20 - 21.

Observation.

Av Guds uttalande, när han ser hur Adam går tillväga då han giver djuren sina namn, förstår man att Gud giver akt på hur Adam söker efter ett namn som kan bli honom till hjälp. Han liksom trevar sig fram men kan ej finna det som tillfredställer. Troligen blev det på grund härav lättare för Adam att underordna sig Guds vilja och ingå i det lidande som möjligen kunde följa med kvinnans uttagande av honom. Genom Evas första namn förstå vi att Adam hade medveten kännedom att hon blivit tagen ut ifrån honom. Detta förstod även Eva. Vad var då naturligare än då hon erbjöds något dela med sig åt Adam. Liksom Adam hade givit av sig själv till Eva så ville hon ge något av det hon fått till honom. När därför frestelsen till njutning hade införlivats med hennes natur ville hon ge detta till Adam. Så gav hon honom frukten av kunskapens träd.

Församlingens uppgift.

Sedan rättegången inför Gud var slut kände Adam att han ville ge sin hustru ett nytt namn, vilket skulle innebära den ansvarsfulla uppgift som hon som moder skulle fylla för kommande släkter. Hon fick namnet Eva. *Det synes härav som om fallet bringat fram möjligheten till moderskap.*

Gud visar sin stora omsorg om dem i det han giver dem kläder av skinn.

Den uppgift som kan tänkas vara Jesu första i evighetens värld, sedan han gått ut ur Faderns sköte, var troligen den att nämna alla i evighetens värld levande varelser vid namn. Men Gud såg att där Jesus gick bland Keruber, Serafer och Ärkeänglar, eller bland dessa många djurs namn som himlen visar sig äga, *kunde ej Hans trånande ande finna det namn han sökte.* Därför lät Gud jordens tyngande sömn falla på honom för att Gud på denna lidandets väg skulle föra fram Lammets hustru, Upb. 21: 9 - 11.

Bära frukt.

Och då Jesus genom Judas, förrädarens representantskap i församlingen och den fallna mänskligheten, mottog den förbjudna frukten i förräderikyssen, synes möjligheten uppenbara sig i ett återlösningsverk som skulle göra församlingen fruktbärande. Men omsorgen för deras klädedräkt skulle Gud själv sörja för. Prisat vare Herrens namn därför.

Evanamnets betydelse förekommer ofta i Jesu uttalanden om församlingens uppgift. Vi finna detta drag i Hans tal om vinträdet och grenarna. Grenen skall bära frukt genom stammens kraft. Därtill var församlingen utvald, Joh. 15: 4 - 5, 16.

Ett nytt namn säger Jesus, skall Han giva åt den som vinner seger. Den som bär bättringens frukt och därefter går till anfall mot fienden. Segern bringar fram frukt i en ökad skara av frigjorda själar för Guds rike. *Detta är den sanna uppenbarelsen av en sund utveckling av församlingens livsverksamhet.*

Uppmuntran.

Troligen var Adams största uppmuntran efter fallet Evas längtan efter honom och barnens tillkomst i familjen. Visserligen var detta förenat med ansvar och prövningar, vilka dock uppvägdes av känslan att äga varandra.

Så är det också med Kristus och församlingen. När den senare bevaras i en verklig längtan efter Honom, att vara i Hans närhet och gå in i Hans intressen i att vinna själar för Honom så att skaran förökas, då blir det glädje i himlen, Faderns och Jesu hjärta, så att änglarna måste deltaga i den, Luk. 15: 7, 10. O, Jesus må du finna dessa orsaker till glädje i din församling och bland allt ditt folk i denna tid.

Ulven i fårakläder.

Det är hemskt, men dock en verklighet vad Sydsv. Snällp. skriver: »Ett samtal kan anföras mellan kommunisten Sten Bang och en hans kristne vän, för vilken han blottar kommunistiska arbetsmetoder. Det finns intet tvivel om att inte skildringen bär äkthetens prägel. På vännens rättframma fråga, hur kommunisterna bära sig åt för att skada de kristnas verksamhet, ger Bang följande svar:

»I ett krig är ju allt tillåtet som du vet. Spioneri och kontraspioneri utföres på båda sidor. När det gäller att komma de kristna in på livet, gå vi in för att möta dem på deras egen mark. Jag menar inom de olika samfundens församlingar. Det är inte direkt partikamrater som arbeta, utan bulvaner, sympatisörer. De skenbart »frälsa sig», låta döpa sig om det är ett samfund som fordrar det. När de väl ha blivit medlemmar i en församling, börjar deras arbete för gudlöshetpropagandans räkning. De ställa till kiv och tvedräkt inom församlingen. De spionera på den enskilde församlingsmedlemmens vardagsliv för att sedan delgiva kamraterna sina erfarenheter, vilka dessa i sin tur använda i sin propaganda mot de religiösa. I enstaka fall låta de uttaga sig till evangelister för att på så sätt slå sönder den ena församlingen efter den andra, och när det sedan visar sig vilken andas barn de äro, träda de fram i offentlighetens ljus och sprida ut sitt gift».

Vännen frågar om detta verkligen kan vara sannt, och Bang svarar: »Jag har ingen anledning att narras inför dig».

Inför detta hemska ulvarbete, kunna vi ej annat än tacka Gud för att Han genom sin Ande givit oss en andlig väktare mot detta Satans spioneri.

Det är av vikt att församlingarna få verkligt andliga ledare och att nådegåvorna komma till sin rätt i församlingen. Att andebeprövningens gåva blir verksam ibland oss, till att avslöja Satans intrigspel och bedrägeri. Jesus och apostlarna hade på känn denna Satans verksamhet. Jesus talar om »falska profeter, som skulle komma i fåraklader och vara glupande ulvar», Matt. 7: 15. Och »ulvar som skulle förskingra hjorden,» Joh. 10: 12. Paulus talar om Satan och hans apostlar som förskapar sig till ljusets änglar, 2 Kor. 11: 13 - 15. Och om ulvar som skola komma in i församlingen och icke skona hjorden, Apg. 20: 29 - 30.

Må vi därför vara på vår vakt, ty vi veta nogsamt vad Satan har i sinnet. Anden uppenbarar det. När han, Satan, söker att utså tvedräkt och kiv i församlingen, tänken på ulvens ord, och med kärlekens milda röst och ett ödmjukt sinnelag tillintetgöra detta, ty då skall ej Satan få tillfälle att triumfera över oss. Lägg bort all ondska, allt svek och skrymteri, all vrede och allt partisinne.

C. F. I-n.

Gud väntade - trots löftesbrott.

Under en serie möten samtalade jag med några ungdomar, och bland dem ett par systrar, flera kvällar. De voro kraftigt berörda av Anden, ordet och samtalen, och de syntes närma sig Guds rike för varje kväll. En kväll förelade Anden dem mera allvarligt, än tillförne nödvändigheten, att avgöra sig just då för Jesus. Den ena svarade: »Jag skall göra det i morgon». Jag varnade dem för att uppskjuta, men de gingo hem.

Kvällen därpå, eller sista mötet, kommo de åter. Men ännu voro de ovilliga. Jag erinrade då om löftet till Herren, men de höllo fast vid att de icke kunde. När de kommo ut ur kyrkan blevo de båda sjuka och måste föras bakvägen in i lilla salen. där de blevo lagda på en bänk. Jag var upptagen med en annan bedrövad själ och kunde därför icke göra något för dem. De andra sökte hjälpa dem. De repade sig åter och gingo hem. Jag frågade vännerna om de hade bedit till Gud för dem, men det hade de inte tänkt på. Sade då till dem att detta hade varit för dem det bästa medlet.

Något år därefter kom ett brev från den unga vän som givit Herren löftet. Hon erinrar mig om vem hon var, och antog jag mindes henne. Hon säger, att hon aldrig, sedan den tiden, haft någon ro, och att jag varit den förste, som genom Guds nåd väckt behovet hos henne efter frälsning. Hon hade för kort tid sedan lämnat sig åt Gud. Därefter blev hon mycket sjuk och var nära döden, men hade genom förbön och Guds underbara kraft blivit återförd till livet och härligt hulpen av Gud.

Hon ville meddela detta för att säga mig, att det icke var förgäves, det arbete som blev nedlagt på henne genom de ihärdiga samtalen. Dessa voro näst Guds kärlek orsaken till att hon blev frälst

Gud, jag giver dig lovet och äran för den större uthållighet du har med själarna än vi har. Ja, du har ju givit din Son i kärlek till syndaren.

Ett par år därefter träffades vi, hon var frälst och bevarad. Gud vare pris, att arbetet i Herren icke är fåfängt, även om vi icke får se frukt med det samma. Vi gå i tro på evangeli och korsets underbara kraft. Det skall ske, Halleluja!

Sprid "Afrikaboken"

Att vinna själar för Jesus och Guds-riket

N:o 43.

C. F. I. n. C. F. Israelsson

D A D A

Je-sus dig älskar, O, såg hur du kan för-kasta en kärlek

D A

så ren och sann. För dina synder han utgivit sig, Kämpat

D A

i ångest och lidit för dig. KÖR Je-sus dig äl-skar. Härligt dig

D G A D A D

trälsar, Underbart helar och renar från synd, Halleluja!

Ur Golgata Toner.
Textbok pris 60 öre. C. F. Israelsson, Råå.

AFRIKA.

Syster Ruth Hansson.

Matanga 1934.

Vi gräto.

Jag är nu i Matanga. Detta är sista platsen. Går sedan tillbaka till Mt. M. och tar bilen och kör till Old Umtali. Här är ett resligt folk och de se starkare ut än på andra platser, men o, vilken hedendom! På vägen hit körde vi genom en by där folket var samlade till Ndoro-dans. Ndoro är deras starkaste dryck. Män, kvinnor och barn voro hemskt druckna. När de fingo se mig kommo de genast emot mig. De flesta av dem hade hört att jag var i deras land och då ville de se mig på nära håll. Jag kunde knappast tillbakahålla tårarna. De voro mycket hövliga och hälsade mig på deras vanliga artiga sätt. En del föllo på knä. Några bland dem voro svårt sjuka och nästan blinda, och andra mycket gamla. Små barn sprungo omkring en rusig mor. Kvinnorna sågo hemska ut i sitt druckna tillstånd. Men alla voro de angelägna att få se oss. De pratade som druckna brukar göra och bråkade. Några frågade om jag skulle stanna för att lära dem om Jesus. Jag tyckte mig se den onde själv storskratta ibland eländet. Afrika är i sanning mörkt. Trolldoktorerna voro där och utförde alla sina trollkonster. Huvudmannen för dem var klädd i en kohud och såg hemsk ut. De hade trummor och bleckaskar som de slogo på. Vi gräto alla då vi kommit bort från dem. Vi hade sett mörka Afrika. Hur mycket lidande följer ej på en sådan vecka i sus och dus; ty de hålla vanligen på en vecka med det.

må vara ditt högsta mål på denna jord. Joh. 3: 16 ; Rom. 9: 1-3.

Trogen vakt.

Här i Matanga ha vi mycket folk. Jag blev avbruten i Mt. M. då jag sist skrev. En till synes vit man kom och sade sig vara hungrig och törstig. Jag gav honom mat och såg då att han var av halvkast. Han sade sig vara en kristen och önskade stanna över söndagen och vara med på gudstjänsterna. Han sade sig veta att alla i Maranga land talade om mig. Då fick jag mina ögon upp för faran och snaran och sade honom att det finnes andra missionärer som utföra bättre arbete än jag, så detta tror jag ej på. Jag hänvisade honom till Lazarus och den infödde pastorn om han ville något. Han blev mörk i sin uppsyn, bockade sig och gick. Jag kände mig mycket illa tillmods, men anbefallde Connie och mig i Guds hand. Jag såg mycket väl att denne man ej kommit för att höra Guds ord utan för annat. Connie var rädd, ty han hade med sig ett stort gevär. Men jag sov tryggt hela natten. Nästa morgon rördes jag av att höra att Lazarus legat hela natten utanför hyddan för att vakta så att ej något ont hände mig. Denna natt var kall och blåsig men detta aktade han föga, ty han ville skydda mig. Lazarus talade om för mig en hel del om denne man, vilket gjorde att han ansåg det klokast att göra som han gjorde ifall jag hade behövt hjälp. Han kom ändock till mötena och fick höra evangelium och det var ju gott, men sedan har jag ej sett honom. Han skall vara någon slags inspektor för kreaturssjukdomar, särskilt för last-coastfeber vilken dödar kreatur i stor myckenhet.

Har just skrivit ett brev till O. U. och en del anteckningar och även gjort en del förberedelser och nu är kl. 11,30, således snart midnatt, och jag måste i hast avsluta brevet. Det finns inget postkontor närmare än Old Umtali. Ja, jag är i sanning i hjärtat av Afrika, såväl geografiskt som andligen. Dess mörker känner och förstår jag.

Glädje i hyddan.

Det blev åter ett långt uppehåll. Jag blev längre ute än jag tänkt. Kom hem först i förra veckan. O, vad det är underbart att vara hemma igen! Stugan har återigen för mig blivit den kungliga borgen. Jag gläder mig över all den godhet som strålar fram ur alla de minnen som föremålen, vilka pryda min stuga, vittna om. Syster Irene blev mycket glad över att ha mig hemma igen. Hon hade allt så väl ordnat. Hon har haft mycket att göra under min bortovaro. Missionärerna i övrigt voro även glada över min hemkomst och voro ivriga att få höra om resan. De hade dagligen tänkt på mig.

O, hur skönt var det inte att få ett varmt bad, ja, jag låg riktigt i blöt, ty jag var så smutsig. Vi satte oss fast med bilen i sanden två gånger och jag såg ut som en riktig lergubbe. Och vattnet sedan. O, vad det smakade gott. Jag drack det ena glaset efter det andra. Syster Irene hade även middag färdig och det smakade så gott. Det blir dåligt med maten när man är ute, ty röken och flugor tränga in över allt.

Lagerarbete.

Jag fick höra att det var sjukligt i Mashami, varför jag for direkt dit istället för hem. Där var det samma nöd, samma behov, samma elände, men jag är så glad att jag tog mig tid även för dem.

Nu har mycket arbete lagt sig på lager och det blir nu att driva på så det blir gjort. Men jag vet att många hjärtan i Botcha land tacka, med mig, Gud, för besöket. Jag har lovat att

åter besöka dem, ty deras nöd är min nöd. Missionärerna tyckte att jag varit lika länge borta, som om jag varit i Sverige. Själv tycker jag dagarna gått så fort, ty de blevo slut innan jag önskat det. Men hjärtat känner sig glatt då man får mottaga kärlek från dem som stå vid ens sida i arbetet, ja, det är stort och dyrbart.

Just nu sitter jag uppe i B. B. och skriver. Det kom en moder hit på morgonen kl. 2. Allt är väl och jag är lycklig över att få vara med i arbetet. Men lyckligast över att Jesus själv fröjdar mitt hjärta.

Varm hälsning till Eder alla.

Ruth.

Går ej till apoteket.

Hälbrägdagörelse.

Tvenne troende vänner mötas på gatan. Den ena av dem är på väg till apoteket för att köpa medicin som doktorn ordinerat för henne att använda till dess det blev plats på sjukhuset. Väninnan omtalade huru Gud uppenbarade sin hälbrägdagörande kraft på middagsmötena i kyrkan, och frågade om hon inte skulle gå dit för förbön. Hon svarade att det ville hon gärna. »Men då går jag ej till apoteket,» sade hon. Hon vände om och gick hem igen och gick senare till omnämnda möte. När tiden kom för bönestunden omtalade väninnan den andras närvaro och hennes önskan att få förbön. Hon kom fram och böjde sig vid den första bänken. Vid tillfrågan vad det var för sjukdom hon hade, svarade hon att dessa voro flera; njurlidande, leversjukdom, underlivslidande m. fl. Hon såg förfärligt lidande ut, och var helt gul i ansiktet. Hon sade sig tro på Jesus, som den vilken kunde göra henne frisk. Under bön och händers påläggning bars hon fram inför tronen. Först i stilla tyst bön och tacksägelse, varunder förbindelsen med kraftkällan blev klar. Den sjuka systerns lov och pris till Herren ökades så att alla drogs med. *En väldig kraftström förnams, som förde hälsa och kraft till kropp och själ. Gud gav vittnesbörd till henne om sin vilja, genom budskap i Anden, att Han ej sviker någon som förtröstar på Honom.* Vid uppstigandet från bönen var hennes ansikte förvandlat. Det strålade ljus och levnadslust ur ögonen och hennes hy hade blivit röd och klar. På frågan: »Syster, Ni har ju röda rosor på kinderna», svarades: »Jag känner mig fullkomligt frisk och kraft genomströmmar min kropp».

Tre veckor därefter vittnade hon om att hon varit fullkomligt frisk och hade återgått till sitt arbete som hon ej kunnat utföra under flera månader. Några år därefter fick hon hembud. Hon hade fått sin tid förlängd genom denna härliga upplevelse. Ja, Herren är underbar i nåd och kraft. Pris ske Hans dyrbara namn!

BLIXTVISITER.

Sista söndagsnatten på Lilla Askö gick jag till vila 2,30 och reste mig 5. Kl. 6 förde Br Johansson mig med sin motorbåt till Skeppsbron, därifrån tog jag bussen kl. 7 till Valdemarsvik dit jag anlände kl. 9. Besökte br Ahlström och en av mina medhjälpare, syster Naemi Bengtsson, som lovade att söka hjälpa pastorn att få ut ytterligare 10 böcker. Hade tänkt få träffa br B. men han hade för någon tid sedan gått hem till Gud. Vi hade en god bönestund tillsammans. Reste kl. 11,15 till Norrköping. Under de tre timmar jag var där medhanns flera husbesök och något arbete för missionens sak.

Kom så till Finspong där br Tjellander och en Rååbo mötte vid stationen Den senare, fastän ej avgjord

för Jesus, hade sänt bud till pastorn att han önskade få mig till gäst. Säkert hade Gud verkat fram detta. Jag hade ett par goda dagar hos dessa vänner. Min värds moder tillhör församlingen i Råå. Han cyklade även till Lotorp för att övervara mötet där. Han lovade pastorn att hjälpa honom få ut 10 afrikaböcker. Tack kära vänner för Eder vänlighet mot mig. Jag hoppas att I snart äro avgjorda för Kristus och helt med i församlingsarbetet.

Den nya kyrkan, i vilken jag nu predikade för första gången, är trevlig, särskilt invändigt och även kapellet i Lotorp har blivit renoverat sedan jag var där för 11 år sedan. Mötet i Lotorp blev i den gamla stilen och i Helig Ande. En syster som tillhör församlingen och blivit underbart helad från en dödssjukdom prisade uuder bönestunden Gud, i nya tungor med uttydning och även jag fick ett budskap. Detta gladde mig mycket och gav ej belägg på uttalandet att det gått tillbaka. Gud välsigne Eder syskon, fortsätt i Anden framåt och segern är viss. De sju böcker som fanns blevo utplacerade och 10 till fick sändas.

Flera husbesök gjordes och det var glädjande möta gamla vänner, trots de hårda domar man mötte från somliga av dem. Någon sade, på min uttalade glädje att få se dem igen: »Kom över till oss». Då svarade jag: »Jag är ju över hos Er, ty oss det är vi, och vi det är oss och när vi en gång kommer fram till målet hör vi till samma skara. Den blodköpta. Pris ske Gud!

Reste 1 maj till Lindesberg. Under vägen stannade i Örebro emellan ett par tåg och besökte vännerna Andersson och pastor J. Olsson. Broder Kindstedt mötte och följde i bil med hem till min bostad hos syster Bergius. Detta hem är en bland mina härliga viloplatser. Alliansmöte hölls på kvällen i Missionshuset, som var fullsatt. Tal hölls av Missionspredikanten, ledaren för Frälsningsarmén, undertecknad och fribaptisternas predikant. Sång och musik utfördes av en allianskör. Mötet i metodistkyrkan kvällen därpå var mycket gott.

Ett besök gjordes på vilohemmet i Kåfalla, dit broder Markström, tillhörande missionsf. skjutsade mig med sin bil. Syster Lisen Eriksson hade legat där en tid för hälsans vårdande. Vi hade en god uppbygglig stund med personal och patienter då jag särskilt erinrade om trons och tacksägelsens stora värde i det kristna livet. Sjöng flera sånger till zittran. Broder Markström talade även något. Syster Lisen var ej nöjd med mindre än att vi finge ytterligare en bönestund, vilket vi också hade, då Gud på nytt fröjdade våra hjärtan. Syster Lisen, fastän mycket svag till sin kropp, har ännu samma glöd kvar för själars frälsning och missionens sak som under kraftens dagar, och samma nit i förbönens tjänst inför Gud. Gud välsigne vår syster. Syster Mia Lindqvist, som hade föreståndareplatsen i den ordinaries ställe under hennes vilotid, såg kry och pigg ut. Vi åkte senare ut till Gysselby då syster Emanuelsson, som varit med, lämnades av i Linde och pastor Kindstedt intog platsen. Även detta möte var gott och broder Markström avlade även här ett vittnesbörd om Guds kärlek.

C. F. I-n.

Sprid Afrikaboken!

Säkert skördar du välsignelse därigenom. Den som sår på Andens mark skördar andliga välsignelser. Den som gör det i tro blir ej besviken.

Hänvänd eder till pastorn i metodistförsamlingen för erhållande av Afrikaböcker eller till C. F. Israelsson, Råå.

BAROMETER
å försålda afrikaböcker.

	16/1	30/4
Ankarsrum	- -	- -
Alingsås	40	- -
Arvika	3	- -
Aarhus	46	- -
Arboga	- -	4
Avesta	10	- -
Brooklyn	5	- -
Bergenforsen	- -	- -
Boden	20	- -
Bollnäs	- -	- -
Bomhus	- -	- -
Borlänge	65	66
Bäckefors	5	- -
Boxholm	- -	2
Bengtsfors	10	14
Björneborg	- -	- -
Borås	20	- -
Buttle	- -	- -
Bälinge	10	- -
Bånghammar	10	- -
Delarv	- -	- -
Djursholm	10	- -
Degerfors	20	- -
Eriksdal	- -	- -
Eksjö	- -	8
Emmaboda	10	- -
Eskilstuna	- -	- -
Falun	20	- -
Falerum	- -	- -
Falköping	- -	10
Finspong	- -	- -
Filipstad	- -	- -
Fagersta	20	- -
Fleräng	13	- -
Gevle:		
Matteus	50	- -
S:t Petri	43	- -
Glava	- -	- -
Grums	- -	- -
Göteborg:		
Matteus	10	- -
Efraim	30	- -
Emanuel	10	- -
S:t Jakob	24	- -
S:t Peter	- -	- -
Tabor	14	- -
Grängesberg	- -	- -
Hudiksvall	16	20
Härnösand	15	20
Hultsfred	10	- -
Huskvarna	20	40
Hälsingborg	13	- -
Höganäs	- -	10
Hallsberg	12	- -
Helsingör	9	- -
Halmstad	- -	- -
Hallstahammar	10	20
Heby	13	21

	16/1	30/4
Helsingfors	10	- -
Hässleberga	7	- -
Iggesund	- -	- -
Jönköping	7	12
Karlholm	- -	- -
Kiruna	- -	- -
Kärreberga	7	- -
Korsnäs	10	- -
Kalmar	4	- -
Karlshamn	50	59
Karlskrona och Rödeby	20	- -
Klagshamn	- -	- -
Karlanda	- -	- -
Karlskoga och Bofors	10	- -
Karlstad	10	- -
Kristinehamn	10	- -
Kumla, Stene	3	16
Kungsbacka	- -	- -
Klintehamn	62	- -
Kolsva o. Odensvi	3	- -
Kungsör	10	- -
Köping Eklunda	- -	10
Leksand	7	9
Luleå	- -	- -
Landskrona	10	- -
Linköping	- -	- -
Loftahammar	20	27
Lotorp	3	- -
Lund	22	- -
Lanna	- -	- -
Lidköping	44	46
Lindome	2	9
Lindesberg	70	80
Ludvika	- -	- -
Limhamn	- -	10
Lärbro	10	- -
Malmberget	- -	- -
Mora	- -	- -
Malmö	2	- -
Motala	- -	- -
Mönsterås	- -	1
Märsta	7	- -
Mörkö	- -	- -
Munkfors	18	19
Mölndal	10	17
Norrköping:		
Betel	37	40
Salem	60	- -
Nässjö	- -	10
Nykroppa	- -	- -
Norberg	4	- -
Nyköping	4	- -
New York	- -	1
Orsa	- -	- -
Oslo	60	- -
Oskarshamn	13	- -
Rönneshytta	3	- -

	16/1	30/4
Råå	108	- -
Roma Kloster	10	- -
Rotebro	- -	- -
San Diego	20	- -
Sandviken	10	- -
Skutskär	- -	- -
San Francisko	3	- -
Sund	- -	- -
Siknäs	10	- -
Sollerön	10	- -
Sommen	10	- -
Sundsvall	- -	- -
Skruv	12	- -
Strömstad	4	- -
Svartå	- -	- -
Säffle	10	- -
Sala	- -	7
Slite	- -	- -
Stockholm:		
S:t Peter	67	69
S:t Paul	- -	- -
Trefaldighetskyrk.	15	- -
S:t Marcus	7	- -
Örby	- -	- -
Kungsholmen	3	- -
Midsommarkr.	- -	- -
Surahammar	- -	- -
Södertälje	15	- -

	16/1	30/4
Torsång	- -	- -
Tranås	30	- -
Trollhättan:		
Natanael	10	17
Tabor	10	- -
Uppsala	38	- -
Valbo	10	- -
Vivstavarv	- -	- -
Valdemarsvik	10	- -
Vetlanda	3	6
Virserum	- -	- -
Västervik	10	- -
Växjö	- -	- -
Vara	10	- -
Valda	- -	- -
Vittsjö	6	- -
Varberg	- -	- -
Vänersborg	- -	- -
Visby	13	19
Västerås	171	188
Åmål	10	25
Åtorp	- -	- -
Östersund	10	- -
Ödeshög	- -	- -
Örebro	36	43
Östergarn	- -	- -
Öregrund	25	- -

Ökning: 257. Försålda böcker: 2.238

Vi fortsätta i Jesu namn, till glädje för oss själva, till uppmuntran för Jesus, och med ett levande hopp att när tiden är inne för utsändandet av en medhjälpare åt Syster Ruth, böckerna äro utsålda. Låt oss bedja och arbeta därför. C. F. I-n.

REDOVISNING.

Inkommit genom försålda Afrikaböcker 16 jan.-30 april:

F. Lundqvist 40: —. Emanuelsson 10: —. Hannström 35: —. Westin 25: —. Annie E. 5: —. Hulda J. Stockh. 10: —. H. Magnusson 35: —. Lindström 30: —. J. O. A. 22: —. Greta o. Marta 30: —. Karin S. 10: —. Fanny A. 5: —. Becker 5: —. Bråvik 50: —. Östergren 20: —. V. Olsson 10: —. H. Östlund 50: —. Jönköping 15: —. Westerlund 10: —. Winell 100: —. Past. Hamilton 7: 84. Bjurström 20: —. Elmblad 75: —. Lydahl 15: —. Lilla Askö 35: —. Kindstedt, för Sala 30: —, för Lindesberg 10: —. Lindqvist 30: —. Melin 20: —. Karlsson, Eklunda 50: —. Lalin 25: —. Söderlund 50: —. Maria C. 50: —. Ceder, för Mönsterås 5:- Tunström, redovisat konf. 1934 40: —. Gunnar A. 15: —. Emil. K. 19: —. Westlund, för Limhamn 50: —. Berglund, för Trollhättan 50: —. Laners 25: —. H. Danielsson, för Boxholm 10: —. Hörling 10: —. Jos. Börgeson 45: —. Atterling, Örebro 20: —. Fenk 47: —.

Insänt till fonden »För Jesus och Afrika» 960:— plus 40:— den 20 maj 1935.

Ett hjärtligt tack till alla mina medarbetare.

C. F. I-n.

Björks Boktryckeri - Råå 1935 650. 35. 1300.

ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse | Meddelanden från fälten

Rom. 6: 5-6

Augusti 1935. Årg. 2.

BIBELSTUDIUM.

SYNDAFALLET.

Kläder av skinn.

1 Mos. 3: 21.

Då Gud gav löftet om kvinnans säd, låg däri förborgad Guds tanke om en försonare. Gud hade sin stridsplan färdig då han uttalade dessa ord: »*Kvinnans säd skall söndertrampa Ormens huvud*». Men även en lidandets väg var utstakad för både Honom själv och Sonen ty »Ormen skulle stinga Kvinnans säd i hälen». Detta är Golgata i evighetens första ljusstrålar, som kastades över fallets hemliga djup.

Första steget.

Gud tog det första steget till försoning. »Han gjorde dem kläder av skinn». Detta säger oss, att Gud utförde själv den första offerhandlingen på jorden. Vad för slags djur som offrades säger ej detta ord, men när vi se på Abels offer och senare av Noahs, och de föreskrifter för offerhandlingar som Moses fick av Gud kunna vi förstå det. Abel offrade det förstfödda av sin hjord och djurets fett och *detta offer var behagligt inför Gud*, 1 Mos. 4: 4. Noahs offer var fyrfota rena djur 8: 20. Och i förerskrifterna till Moses hänvisar Gud till offer av årsgamla lamm 2 Mos. 12: 3 - 5. Det var således *offret av Sonen, som Gud en gång skulle göra,* som i handlingen att kläda Adam och Eva i skinn blev åskådliggjord både inför människor och onda och goda änglar. Gud visade hän till försoningsoffret på Golgata och dess förbindelse med människans fall och upprättelse, Luk. 2: 34.

Första offret.

Det var Gud som gav det första offret och tog på sig det första lidandet som följde därpå. *Kan Gud känna lidande?* Säkert, Jer. 8: 18 - 21. Adam och Eva och alla deras efterkommande stå på grund av synden avklädda inför Gud. Skaror av människor äro så blinda. att de ej se sin synd, skam och förvillelse. Och likväl är det en verklighet, att människan är naken och blottad inför Gud. När syndaren vaknar i tiden, eller då det är försent i evigheten, får han se detta och ropa: »Min synd, min synd»! Då står han oklädd inför både Gud och människor. Har han trätt inför Gud vid nådens tron och där erkänt domen över sig, tager Gud fram kläderna av skinn och sätter dem på den benådade syndaren och han går sedan iklädd den klädnad av rättfärdighet, som Kristus förvärvade på Golgata, Luk. 15: 22; Upb.

19: 8; Ef. 2: 10. Detta är ett iklädande av Kristus, Rom. 13: 14. Utan denna klädnad kan ingen syndare bestå inför Guds rannsakande blickar, Matt. 22: 11 - 13; Upb. 3: 18. Lövdräkten måste avklädas syndaren om hon skall få Jesu rättfärdighets dräkt. Det är även nödvändigt att söka bevara dessa kläder rena från världsandens besmittelser och icke inblanda världsväsendet med dess andelösa kristendomsprål i den kristna bekännelsen för att därmed förgylla upp sig, Upb. 16 - 15.

Hänvisning.

Guds handling i påklädandet av Adam och Eva hänvisar till, vad han skulle göra med Kristus och församlingen. Liksom Adam blev utblottad för Evas handlings skull, 1 Mos. 3: 11 - 12, blev Kristus utblottad för församlingens skull, Fil. 2: 7; Matt. 27: 28; Joh. 19: 23 - 24. Därför blev Han iklädd hela Guds rättfärdighet Matt. 3: 15, och Han gjorde honom till en fullkomlig frälsningshövding Hebr. 2: 9 - 11. På samma sätt blev också församlingen iklädd sin rättfärdighet Kol. 2: 8 - 15.

Vi tacka dig vår himmelske Fader för allt du givit oss genom Jesus vår Frälsare, så ock för den rättfärdighetsklädnad som givits oss, hjälp oss att alltid bevara den ren genom din nåd och kraft. Amen.

En bolschevik-dam.

Jag såg henne första kvällen sitta med hånlöjet spelande på sina läppar. Hon hade en väninna i sitt sällskap som ej visade sig bättre. Vid samtalet med dem, sade de sig ej tro på någon Gud. De kallade sig fritänkare. Jag sade dem att det namnet betyder tvivlare, men inte tvivlar man på det som ej finnes till. Frågade, om jag fick bedja för dem, när jag kom hem. Ja, det fick jag gärna, det gjorde dem ej något, ty de trodde ju ej på någon Gud. Sade dem att jag brukada anteckna namnen på dem jag fått löfte att bedja för, och önskade få deras namn. De tvekade att börja med, men jag framhöll att då de ej trodde på en Gud, så kunde ju ej detta göra dem något. Jag antecknade namnen och lämnade dem med ett »Gud välsigne Er».

Jag bad mycket ofta för dem och nämnde deras namn inför Gud. De bevistade en del möten, och för varje gång sade jag dem, att jag bad för dem. Frågade dem om de förnummit något, vartill de svarade »nej». En kväll var endast den ena av dem närvarande. Under samtalet erkände hon sig ha blivit så orolig och tyckte att de förkunnade sanningarna gick rätt igenom henne. Jag uppmanade henne till avgörelse för Jesus. Hon sade sig ej kunna göra detta, enär hon ej trodde på någon Gud. Jag sade henne, att de förnimmelser hon hade av oro inom sig var en uppenbarelse av Guds verk. Vid ett annat möte sade hon, att hon ej förstod sig på sig själv, ty hon kunde ej vara ifrån mötena. »I kväll» sade hon »skulle jag varit på ett klubbmöte, men jag drogs ohjälpligt till kyrkan». Jag sade henne, att det var Guds Ande som kallade. Man förstod att Gud förberedde henne till mottagandet av frälsningens nåd. Efter en söndags fm. gudstjänst gick hon och en annan ung vän med in i lilla salen, där pastorn och jag kämpade med dessa tvenne själar. Det var en kamp med alla mörkrets andar. Det dröjde ett par timmar innan ljus gick upp för henne som ej trott på någon Gud. Detta var icke heller så underligt när man närmare lärde känna hennes livs historia.

Ögonblickligen började Satan med sina nattsvarta förföljelser. Ibland när hon kom hem från mötena hade hennes forna vänner satt upp stora plakat på hennes dörr, varpå målats de

mest slippriga bilder och ord som kan tänkas. Hon gick dock fram en tid i tro på Herrens hjälp och behöll sin nyvunna skatt. De troende inbjöd hon till sitt enkla hem att hålla bönestunder, ty därefter längtade hon. Så började hon även offentligt vittna om sin frälsning, vilket grep åhörarnas hjärtan. Hon var glad över att få göra det.

En dag kommer tvenne av hennes systrar på besök. Hela hennes familj voro fritänkare. De hade hört talas om denna förfärande nyhet och kommo nu för att söka omvända henne till sitt gamla liv av synd och skam. De sade henne att det var en gruvlig skam, som hon bringade över hela deras familj, genom att tro på en sådan dårskap, och uppmanade henne att kasta bort dessa griller. Hon svarade, att hon ej kunde handla annorlunda än hon gjort. Hon grät mycket när hon sade dem det. Då blev en av systrarna mycket rörd av det systern sade och föll henne om halsen och sade: »Skall du då vara en kristen, så bliv en riktig kristen och ej en hycklare».

Någon tid därefter kom hon i en förfärlig kamp. Anden hade påvisat för henne orättfärdiga saker som hon gjort under sitt otrosliv och nu undrade hon om hon skulle vara tvungen att bekänna dessa. När hon förstod att så var förhållandet och hennes släktingar, vänner och forne fästman vidhöll bekantskapen, föll hon för frestelsen att gå bort från den rätta vägen, och det blev sorg i Jesu hjärta och bland vännerna.

Dock fick jag höra det vittnesbördet om henne, att hela hennes liv dock visade en stor förändring och att hon ej mera levde det liv som hon levat förut. Säkert är, att den stund skall komma för henne då det blir full uppgörelse med Gud, och hon en gång står frälst bland skaran inför tronen, rentvagen genom tron i Lammets blod.

Raka Linier.

Frågor och svar.

Moses skickade sändebud från Kedemots öken till Sihon, konungen i Hesbon, med *en fridens hälsning* och lät säga: »Låt mig tåga genom ditt land. *Raka vägen skall jag gå utan att vika av vare sig till höger eller till vänster.* Mat att äta må du låta mig köpa för penningar, och vatten att dricka må du giva mig för penningar; jag begär allenast att få tåga vägen fram härigenom - detsamma som tillstaddes mig av Esaus barn, Seirs innebyggare och av moabiterna, Ars innebyggare - så att jag kan gå över Jordan in i det land som Herren vår Gud, vill giva oss».

Men Sihon, konungen i Hesbon, ville icke låta oss tåga genom sitt land, ty Herren, din Gud, förhärdade hans sinne och förstockade hans hjärta, för att han skulle giva honom i din hand, såsom nu ock har skett. Och Herren sade till mig: »Se jag begynner nu att giva Sihon och hans land i ditt våld. Begynn alltså du nu att intaga det, så att du får hans land i besittning». Och Sihon drog med allt sitt folk ut till strid mot oss, till Jahan. Men Herren, vår Gud, gav honom och allt hans folk i vårt våld». 5 Mos. 2: 26 - 33.

Detta är raka linier, raka vägen till seger. Vill icke fienden låta oss vara i fred då vi äro på väg till löfteslandet, utan ger sig i strid med oss, då ge vi ej efter, ty framåt gå vi och fienden skall övervinnas i Herren Jehovas namn. »Detta är segern som övervinner världen, vår tro».

Ett hjärtligt tack!

till alla, som bidragit till att resultatet av sändningen till Syster Ruth Hansson, Afrika, blev så gott. *C. F. I-n.*

Hur erhålles nit för själars frälsning? Tänk på

N:o 82.

C. F. I:n — C. F. Israelsson

O, kä-ra själ, som trampar syndens stig, Hur länge skall du sö-
ka nö-ja dig. I världens flärd, dess tomma nöjesliv? Vänd om till
Gud och honom hjärtat giv! KÖR. Hör, nu han kallar dig! Hör, nu han
väntar dig! O, varför dröja, O, varför tveka! Då Anden
manar, O, skynda, skynda, Du sälL och lycklig då bliva skall!

Ur Golgata Toner.
Textbok pris 60 öre. C. F. Israelsson, Råå.

AFRIKA.

Från Syster Ruth.

Utdrag av brev till en av hennes många vänner.

1935.

Jag fick en så stor lust att sända dig några rader. Jag har tänkt på dig särskilt under denna vecka, beroende på att jag tog de stickade undertröjorna, som du gav mig, till sjukhuset i dag. Vi fingo in 3 patienter med lunginflamation och de svettas mycket så att vi behöva byta om ofta, varför dessa undertröjor blev oss till stor gagn. Som väl är ha vi Afrikas sol, som torkar så bra. O, hur jag önskar du kunde se dem. Jag tyckte mig känna din närhet då jag satte tröjorna på dem. Jag sade till mina svarta flickor: »De här tröjorna ha mycken bön och välsignelse med sig».

Så får du, fastän tusen mil härifrån, tjäna Gud bland Afrikas lidande barn. Jag känner mig så gränslöst lycklig att få vara med. Deras nöd har gripit mitt hjärta så att jag känner nöden med dem. Så har mitt eget hjärta jublat åter och åter inför Guds underbara ledning. Han uppehåller oss på ett underbart sätt.

Vi ha det nu så hett. Hur jag önskar att vi kunde ge er lite av vår värme, ni med Nordens bistra vintrar. Vi ha haft det så regnigt förut, och nu slår en ånga upp ur jorden, som gör att vi gå i ett ständigt ångbad.

Vad jag ofta tänker på besöket i ditt hem. De stilla stunder av vila,

vad det kostade Jesus att frälsa dig. Hebr. 2: 9 ; 5: 7-9.

och din goda mat. Jag behöver inte säga att jag längtar varje gång jag tänker på dig. Inte heller vågar jag tänka på »nästa gång», ty det ligger så långt in i framtiden. Vi veta ej vad som kan hända, men vi veta att den, som har framtiden i sin hand, ställer det så, att vi kunna vara trygga varhelst vi äro.

Syster Irene och jag ha det gott tillsammans. Jag tackar Gud dagligen för henne. Hon är mig till mycken glädje.

Välsigne så Herren dig med sin egen välsignelse och fylle Han alla dina behov. Med varm hälsning

Din vän Ruth.

Se vad Gud har gjort.

Hälbrägdagörelse.

En troende broder kom med sin hustru åkande på en sparkstötting, från sitt 20 min. därifrån belägna hem till lokalen, där förbön hölls för sjuka. Hon hade en längre tid varit mycket klen. Hade ej kunnat se till hemmet som hon önskat och kunde icke ens bära in ett litet fång ved från vedboden, som låg strax invid köksdörren. Stora knölar hade växt fram på armar och händer och värken var mycket svår. Nu önskade de båda att hon skulle få förbön. Hon bars fram inför vår store Läkare, Jesus, och det blev strax förbindelse med kraftkällan. Vi trodde och tackade Gud. Innan hon gick visades hon på möjligheten av smärtokänslor. Hur att fienden med sin otro skulle anfalla, och komma med påståendet att det ej hade skett något. Men att hon då skulle i tro hålla fast vid, att i och med förbön och handpåläggning skett i Jesu namn, hälsokraften förmedlats till kroppen och att det var denna som anföll sjukdomshärden i henne. Därför kunde det hända att hon fick känna knakningar och sprakningar i kroppen, men när så skedde skulle hon tacka och prisa Gud att hälsokraften verkade.

En vecka senare kommer hon åter till ett möte. Vid tillfrågan om hur det varit säger hon: »Jo, nog har jag fått veta att det knakat och sprakat i lederna, men *se här vad Gud har gjort*» - hon visade på sina händer - »alla knölarna äro borta». Någon dag senare sade hon: »Jag har gått fram och tillbaka fyra gånger till samhället utan att känna mig trött. Ja, vi ha i sanning en Gud som hjälper.

Sedan levde denna syster en del år och var frisk och stark, men lades så ned i en annan svår sjukdom som blev hennes bärare fram till målet. Men hon hade blivit en erfarenhet rikare och Jesus och himlen härligare för henne därigenom.

Brev-vittnesbörd.

»Tack för brev. Jag hade väntat mig ris istället för kärleksfulla ord, för min otro och tvivel, men bestämde mig för att under allt, tacka mig igenom. Blev så tacksam för förståelsen. Böckerna har jag även mottagit, Tack!

Brukar då jag sitter och lyssnar till förkunnelsen fråga; var står Jesus nu? Ibland synes Han så tydligt framträda. Men en del ha Honom bakom sig, en del på ena eller andra sidan, åter andra långt ifrån, men själva synes så stora. Men det dyrbaraste är då Jesus står framför. Tycker det är så få, som kan framställa Kristus så. Är det månne orätt att sitta i sådana tankar? Jag fick mycket dessa dagar, hjälp till både ande, själ och kropp.

Vad nu angår Afrikaboken, blev jag i sanning mycket överraskad, då jag förut bestämt att ej taga flera. Men då farbror I. frågade, var det den naturligaste sak att ge ett jakande svar. Nu vet jag varför. Vet, att jag är i Herrens vilja, och att det var Han som ledde det.

Ett par dagar efteråt kom en syster och frågade, om jag ville skaffa en Afrikabok till åt henne. Då hon hörde jag hade tagit 10 st. till, tog hon 2 st. Vad glad blev jag inte. Samma kväll, efter ett möte, stodo vi några och talade om boken, då säger en annan: »Ja, den boken har jag läst, den kan jag rekommendera». Själv tog hon så en. Det blev 5 st. samma dag, innan jag emottagit böckerna. Fick vid samma tillfälle veta att boken varit utlånad till ofrälsta och de hade tyckt mycket om den. Hur stort att vara i Guds vilja, sedan betyder det föga vad ärende Han ger oss att utföra».

Denna syster tillhör ett annat samfund.

Metodistsystrar; gån och gör sammaledes.

BLIXTVISITER.

På lördagen och söndagens fm. besöktes Arboga. Br Lundqvist, som var Råå församlfngs predikant för 45 år sedan, mötte vid tåget. Hos br Melin fick jag min bostad. Mötena goda, men mångas tankar voro upptagna med utställningen som skulle hållas där. Kanske det var detta som gjorde att ej mer än en bok såldes.

På söndags em. gick resan till Västerås. Hade möte kl. 6 samt tisdag och onsdag, vilka voro välsignade av Gud. På onsdagens fm. sade jag till min värdinna: »Jag undrar om ej något märkligt även denna gång skall ske, som det brukat att göra förut». Men det kom strax därpå med besök av en bedrövad själ och på mötet förbön för tvenne sjuka vänner och ett avfälligt barns kommande tillbaka till sin Gud under djup syndanöd. Hur underbar i kärlek är icke vår Gud. Hos syster Carlsson hade jag min trevna bostad.

Ett besök i Hallstahammar, på måndagen, hos mina vänner Söderlund och möte på kvällen, var till stor gemensam glädje för oss.

Under resan till Motala gjordes ett uppehåll i Kumla då jag hälsade på min värdinna och hade en uppfriskande bönestund.

I Motala har br Ceder det gott. De 10 böcker som fanns fick avgång och flera till. Syster Uhr tog 10 böcker och 5 Fläktar. Var till kväll hos syster Ester. Hon blev frälst under mitt besök i Motala för 31 år sedan. Besökte också syster Berg, denna Herrens trogna tjänarinna i församlingen. Hon är nu utarbetad och trött. Vi hade en vederkvickande bönestund.

Mötet i Hästholmen var likaledes gott och syster Johansson tog de kvarvarande 7 böckerna för att söka avyttra.

I Boxholm hade vi tvenne kraftiga möten och flera afrikaböcker såldes. Br David Kindstedt, där jag bodde, har ett trevligt hem. Deras lille gosse grät när farbror Israelsson sade adjö till honom.

I Tranås hölls K. Y M:s årsfest på em. kl. 4 med mycket folk och tal av mig. Musikföreningen sjöng och spelade kraftigt. Möte kl. 8 em. samt på måndagen, i vilka möten Herrens Ande förnams nära. Altarmötet på måndagskvällen tillförde längtande och behövande själar ny kraft. Ett underbart bönemöte hölls hos syster R. Scheutz, där Guds kraft uppenbarades till hälsa och kraftförmedling. Det blev ett verkligt jubelmöte. En syster hade tagit flera med till mötet på måndagen från Sommen, hon tog ytterligare 10 afrikaböcker. Detta är

glädjande därför att hon hör till våra vänner baptisterna. Jag skulle vilja säga till många av våra medlemmar: »Gå och gör sammaledes».

Fortsatte sedan till Eksjö där tvenne kraftiga möten höllos med gott bokresultat, i det att tvenne vänner tog vardera 10 böcker. Past. K. Karlsson kom med och deltog i mötet på onsdagskvällen, då vi gemensamt fröjdades i Herren.

Den sista platsen under denna min resa var Vetlanda där de tvenne möten som hölls voro välbesökta, välsignelsebringande och med gott bokresultat.

Jag anlände hem den 18 maj efter nära fyra mån. besök i församlingarna. För all nåd tackar jag Gud.

C. F. I-n.

En Gudsförnekare.

En evangelist sade en afton i ett eftermöte då han inbjöd själar till avgörelse för Kristus: »Om det finnes någon här som vill pröva på om Gud kan frälsa, och den vill ingå på villkoren, så vågar jag garantera att detta skall ske inom en timma». En del s. k. fritänkare voro med sin anförare närvarande. De sade till sin ledare: »Gå nu fram och avslöja denne bedragare». Men han var tveksam och ville icke gärna göra det. De sade då: »Du som är vår ledare skall väl icke låta detta tillfälle gå dig ur händerna. Gå du och vi ha vunnit en stor triumf för vår sak».

Då gick han. Framkommen sade han: »Ni får använda experimentet på mig. Jag tror ej på det och ej på någon Gud». »Det gör ingenting endast Ni gör som jag säger. Böj edra knän här» sade evangelisten. Därtill svarade han »nej». »Då måste Ni gå härifrån med skammen att Ni blivit besegrad, ty jag sade att den som skulle bli frälst måste gå in på villkoren». Han hade då intet annat att göra än böja sina knän. När han gjort detta uppmanades han att bedja. Detta ville han heller icke och sade: »Jag har ju sagt er att jag inte tror på en Gud». »Då måste Ni erkänna er besegrad» sade vittnet. Men då började evangelisten själv att bedja, under Andens väldiga kraft, för hädaren och gudsförnekaren. Han känner att denna själ hänger över avgrundens djup och håller på att störta ned däri. Han uttalar dessa tankar i bönen. Gudsförnekaren börjar sucka och kvida och ge ifrån sig ångestrop. Han uppmanar honom då att ropa till Gud om förbarmande, ty eljest kan hans själ störta ned i fördärvet. Den arme syndaren ropar till Gud i stor ångest om förbarmande och till kamraternas både vrede och fasa, tackar han Gud för frälsningen i Jesus Kristus. De stå upp. Han uppmanas avlägga ett vittnesbörd om sin erfarenhet. Han gör det och när han slutat tar evangelisten upp sin klocka, den fattas fem minuter i en timma. Således hade det gått åt 55 min. för att rädda denna själ ur ormens jättearmar. Ja, Gud står bakom sina vittnen när de ge sig i öppen strid med avgrundsanden. Denne man blev sedan en framgångsrik själavinnare för Herren.

Väckelsearbetet.

Det uppstod en kraftig väckelse. Många sökte Herren. De nyfrälstas antal blev stort. De flesta voro från hem där föräldrar och arbetsgivare tillhörde en annan troende grupp. Självklart, när man ej kunde se saken annorlunda, påverkades de nyomvända att sluta sig till den församling dessa tillhörde. Således fick den större församlingen inhösta största skörden, och glädjas över en stor medlemsökning. Den lilla församlingen

däremot fick stå och se på medan den större fröjdade sig. Möjligen hade icke alla medel som använts för att få denna medlemstillökning varit så lojala.

Den mindre gruppen glömde, för denna sak, till vilken välsignelse den varit för Guds rike. De blevo modfällda och tänkte människotankar: »Vad tjänar det till att ha väckelsemöten då andra inhöstar skörden». Man blev lamslagen inför det skedda och ville ej mera ha den hjälp som Gud på detta tydliga sätt visade sig kunna använda. Det blev en hård tid för den lilla gruppen. Hade detta kunnat förhindras? Säkert. Det hade varit bättre att börja på nytt igen. Fattat nya tag, men låtit sig besjälas av tanken, huvudsaken är att Jesus får själarna. Gud hade säkerligen då sett till troheten mot honom och givit även dem en riklig skörd. Den vanliga termen, att sätta skulden på redskapet håller ej streck här. Den har satan använt sig av under många år för att misstänkliggöra väckelsearbetet, för att få fram sina djävulska planer att förhindra att väckelsen kommer åter. Vakna upp Guds folk och giv ej fienden tillfälle att hindra i det själavinnande arbetet.

På besök.

Från församlingen i Lindome kommo aderton stycken hit midsommarafton kl. 3. De hade ju här i Råå sin för ett år sedan församlingsherde, och i Landskrona, vilken plats de besökte midsommardagen, en pastor som de haft för några år sedan.

I lilla salen fingo de göra det så trevligt för sig som möjligt.

Klockan 5 var fest anordnad med kaffe, vilket våra vänner fritt bjödos på. De deltogo alla med liv och lust i mötet. Br Johansson från Göteborg talade först, livligt och kraftigt. Ute i trädgården, där kaffet dracks, fortsatte sedan mötet med ett gott vittnesbörd av Br Svensson. Alla övriga deltogo med genom att sjunga och spela, och det gjorde de med hänförelse under Br Börjessons goda ledning. Flera nyomvända voro med. På kvällen voro de ute och besågo Sofiero. Kronprinsparet fingo de även se. På tisdagen reste de till Köpenhamn, och kommo sedan tillbaka så att de kunde sjunga några sånger på symötet och sedan företogs avresan kl. 8 på kvällen.

Naturligtvis tillgodogjorde de sig de härliga baden som här bjudes på. I övrigt uttalade de sin stora överraskning att det var så vackert här nere.

Gud välsigne Eder kära vänner och tack för besöket.

C. F. I-n.

REDOVISNING.

Inkommet till Syster Ruth Hanssons underhåll 14 jan. - 30 april 1935.

Villig Håg 25:—. B. Nordkvist 45:—. Hjärteönskan 20:—. E. Bengtsson 4:—. Beda J. 30:—. Hallberg 10:—. Ingrids sista slant 1:03. Glad givare 75:—. Med glädje 10:—. Kumla 25:—. Stene 7:—. Mimmi 5:—. C. F. P. 5:—. Ruth K. 10:—. Hulda P. 10:—. Mathilda B. 10:—. Vera 25:—. Ida M. 10:—. Östergren 5:—. Vilhelmsson 5:—. Siri, Hulda, Magda 25:—. Nässjö 9:—. Larm 10:—. Huskvarna 15:19. Bonander 25:—. Tenhult 14:90. Elin J. 5:—. Lotorp 11:—. Barnavän 10:—. Mia C. 5:—. Lindesberg & Gysselby 18:—. Andens Maning 90:—. Allt av nåd 200:—. Gabriel B. 30:—. Till tröst 10:—. Erlandsson 5:—. Boxholm 17:55. Motala 8:—. Hästholmen 4:53. Ellen L. 10:—. Lisa, för Afrikaduk 5:—. Greta B. 14:—. Vetlanda 5:—. Engelbrektsson 100:—. Persson & Andersson 5:—. Onämnd 2:—. Barnavän 10:—. Dagmar N. 1000:—. Nordlund gn Eklöf 151:15. Flodin 10:—. En guldkedja.

Insänt till missionskassören den 29 jan. 1000 kr. och den 6 maj 1000 kr., av insamlade medel.

Tack kära vänner för Edert trogna arbete och villighet att lyda Guds röst. Säkert erfar Ni själva välsignelse i givandet. Hälsningar medföljer från Syster Ruth Hansson och undertecknad.

C. F. I-n.

Björks Boktryckeri - Råå 1935 674. 35. 1300.

ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse — Meddelanden från fälten

September 1935. — Rom. 6: 5-6 — Årg. 2.

BIBELSTUDIUM.

SYNDAFALLET.

Ont och gott.

1 Mos. 3: 22 — 24.

»Se mannen har blivit såsom en av oss». Människan utgången ur Guds hand hade blivit danad med andra egenskaper än änglarna. Innan fallet var hon omedveten om både det onda och det goda. Således var hon icke allenast främmande för synden utan även för Guds kärlek. Denna hemlighet uppenbarar Gud i orden »så att han förstår vad gott och ont är». Detta hemlighetsfulla i människans väsen, innan hon föll, förmildrar fallet och ansvaret inför det skedda. I befallningen om Kunskapens träd behövdes ej hänvisas till dessa egenskaper ty det gällde endast att lyda. Ansvaret för följderna av lydnaden blev då ej människans utan Guds. Så är det än med Guds befallningar; *vi ha endast att lyda* och då går det aldrig illa. Vi komma understundom in i situationer då det är svårt att fatta följderna av att lyda Gud. Men lyda vi, blir ansvaret Hans. Lydnadens följder finna vi starkt markerade i Josefs erfarenhet 1 Mos. 37: 12 - 14, 18 - 20, 23 - 24; 39: 6 - 9, 20 - 23; 41: 14 - 16, 37 - 46. Olydnaden däremot hos Aron och Israels barn 2 Mos. 24: 12 - 18; 32: 16, 15 - 20, 25 - 35.

Skiljaktigheter.

Änglarnas fall skedde genom inbördes uppror mot Gud, och därför blev det en överlagd självmedveten syndfull handling mot Honom och därför blevo följderna svårare. Adam och Evas handling var ej en mellan dem överenskommen sådan mot Gud. Den fallne Kerubens listiga anslag mot Gud och Kristus, voro Adam och Eva omedvetna om. Därför blevo följderna för dem av deras olydnad, fastän svåra, dock ej så svåra som för änglarna. På grund av denna inställning mot Gud ägde de möjlighet att utveckla sig till prövning av ont och gott när frestelsen kom. Detta för att lära känna det godas sötma och det ondas bitterhet. Möjligen hade de, om de varit med och sett följderna av änglarnas fall, tagit sig till vara. Det är inte nödvändigt att göra en synd för att kunna få veta dess följder. Troligen var det på denna väg Gudomspersonerna kände till det onda. Man behöver ej bli en drinkare, tjuv eller mördare för att få veta följderna därav. Det är många som ej taga till sig den varning som andras liv i synden ger. De skola först själva göra den och då äro de inne i de bittra följderna av olydnaden.

Beblandelse.

»Må han nu inte räcka ut sin hand

och taga jämväl av livets träd och äta och så leva evinnerligen». Kunskapens träds frukt betydde evig död, livets träds, evigt liv. Hade de i sitt fallna tillstånd hunnit äta av livets träd och därigenom fått leva evinnerligen, hade säkerligen Ormen vunnit en förfärande seger, trots den förbannelse Gud uttalat över honom. Kanske detta var hans beräkning, ty han hade ju vetskap om Livets träds egenskap. Hade möjligen änglarna, efter deras fall, stulit sig fram till detta träd och därför förts in i detta eviga mörker, som de blevo hänvisade till? Judas 6. Om syndalivet inblandats i evighetslivet, hade människan blivit en ond ande. Samma fara är för handen när frestaren får en människa att tro sådant kan ske, att Kristus och Belial kan förlikas, ljus och mörker förenas eller Guds tempel med avgudar. Sker detta, då har ormen på ett dubbelt sätt försäkrat sig om en sådan själ för sina ondskefulla djävulska planer och därmed lagt ut ett förskräckligt hinder för denna själs frälsning. Från sådana bedrägliga tankar bjuder oss Gud att skiljas 2 Kor. 6: 14 - 18.

Kristi offer.

Då Kristus började sin vandring mot Golgata gick han in i släktets fall och blev delaktig av dess erfarenheter. Han fick genomgå dess lidande, och fostrades fram mot dess mål. Han lärde offra sin egen vilja Luk. 22: 41 - 42. Lärde lydnad av det Han led Hebr. 5: 8 - 9. Han var frestad i allting likasom vi 4: 15 och blev trött som vi Joh. 4: 5 - 6. Han grät som vi Hebr. 5: 7 och kände liknande smärtor Joh. 11: 33 - 35. Ja, Han blev såsom en av oss Fil. 2: 6 - 7.

Sedan Kristus blivit förenad med det fallna släktet kände han, att det ej fanns för honom någon möjlighet att återvända till sin forna ställning. Därifrån var han avstängd, ty Han säger sitt »Jag måste» lida och dö Mark. 8: 31; Luk. 22: 37; 24: 44 - 46.

Tack välsignade Frälsare att Du gick in i mina erfarenheter, som förlorad syndare och tog på Dig min skuld, allt för att jag skulle bli frälst och gå fri. Bevara mig då, o himmelske Fader från världsväsendets besmittelser och led mig in i Kristi död från synden Rom. 6: 6 - 11, på det jag må få leva evighetslivet med Dig. Amen!

1.

På underbara vägar.

Ett brev överlämnades vid sista mötet. Av vem, visste ingen, endast att det var ett barn som kommit med det, och vaktmästaren som mottog brevet kände ej igen barnet. Brevets innehåll visade att den som skrivit det var i nöd och att den i ungdomstiden varit en kristen. Avslutningen av brevet lydde: »När Ni läst detta brev, om Ni då skulle känna att det finnes något hopp för mig, så bed att Gud frälsar min själ». Det var sedan undertecknat med orden: »En skeppsbruten som önskar komma i hamn». Brevskrivaren nämnde även, att den ej kunde känna sig berörd vid mötena, varför den tänkte sig vara övergiven av Gud. Jag kände i min ande att Gud skulle möta denna själ. Jag framlade dennas nöd för vännerna och vi bådo Gud, att han ville söka rätt på den.

Hade just fått meddelande från nästa plats som skulle besökas, att de önskade besöket två dagar senare, varför vi kommo överens om att ha tvenne möten till, vilka höllos ute på tvenne lantplatser. På det sista, som hölls i missionshuset, var lokalen fullsatt av åhörare. Guds Ande var kraftigt nära. Efter predikan gick jag ned och talade med de församlade. Flera voro mäktigt berörda av ordet. Stannade inför en yngre fru

och talade med henne om avgörelse för Gud, men fick inget svar. Hon såg sorgsen och bedrövad ut. Gick från henne till ett par män och talade med dem. Men förnam genast i anden att jag skulle gå tillbaka till den dam som jag sist talade med. Hade ingen ro och stillhet i min ande då jag talade med männen vid tanken på denna kvinna. Då jag åter kom tillbaka och samtalade med henne, omtalade hon att hon förr varit en kristen. Ögonblickligen sade Anden: »Detta är brevskrivaren». Jag sade: »Syster, är det Ni som skrivit brevet som jag fick i måndags»? Hon blev så överraskad att hon ej hann svara utan förrådde sig genom att tiga och se mot golvet. Omtalade då för henne hur jag förnummit det när jag läste brevet och huru jag blivit viss om, att Gud skulle frälsa henne. Visade henne på hur Gud nu uppenbarat denna sin vilja, i det han fört mig direkt till henne. Hon böjde sig inför Gud och han förlät synderna och frälste henne. Strax efter ställde hon sig vid sidan av en av de män som jag talat med. Bad honom följa sin hustru till Jesus, men han sade sig ej kunna detta. Jag bad om deras adress och fick den, och lovade taga dem båda som böneämne.

Från nästa plats sände jag ett brev till denne man, på vilket hustrun svarade på uppdrag av honom. Hon säger däri till slut: »Gud verkar på min man, och jag tror säkert Han skall frälsa honom. Fortsätt och bed för honom. Nu behöver jag ej skriva mitt namn anonymt utan är namnet - - ». Underbart vakar Gud över sökande själar. Skulle detta läsas av någon sådan, tala om din nöd för honom och Han skall skynda till din hjälp. Förtvivla icke, om du än skulle, för tider tillbaka, varit en kristen. Märkena har du kvar efter denna tid och därmed också förbindelsen med Gud. Du känner det, fast du ej tror därpå. Du är dock eftersökt av honom, fastän du vikit av vägen men vet, att du aldrig åter kan bli tillfredsställd med mindre än du fullt godkänner Jesus som din Frälsare och tager helt avstånd från världen. Gör det nu, och du får ditt välsignade möte med Gud, din Fader, och Jesus, din broder, och Helig Ande, din ledsagare.

Brev-vittnesbörd.

»Ja, ingen verklig frid gives utan lidande. Ett sargat och blödande människohjärta lider och känner ångest och smärta, som om det vore lön för gemensam sak med mörkret, men när sanningens ljus får tiltträde till det sargade hjärtat och uppenbarar synden och orenheten blir ljuset en kraft som frigör trälen och skapar frid därinne; *Guds frid, förblivande frid. Frid som bevarar, frid som ger mod att lida för Kristus.* Tänk att få äga Sanningen Jesus Kristus och Hans fullhet som sin egen personliga rikedom och enda villkoret är att vara villig att öppna och taga emot. Jag har haft mycken kamp med mitt eget motstånd. Ibland tycker jag det känns som om det började ge efter. Brukar ibland säga: »Jag var ändå långt borta, som har en så lång väg tillbaka». Det som man förr underlät blir till motstånd sedan man återvänt. Men efterföljelsen i Sanningens fotspår leder alltjämt framåt. Ja, stor är vår Gud i nåd och i Hans under med människors barn. En författare säger: »Det finns en Kristuslivets kemi, som gör att även det minsta, ja det vidrigaste material kan framkalla ett heligt och gudomligt rent människoliv. Det är underbart att veta sig vara föremål för så höga värden».

Sprid Afrikaboken!

Det rätta allmänna kristna broderskapet

Syster Ellen till höger och kongomissionär Brastrup till vänster, vid sidan av honom föreståndarinnan för missionshemmet. Taget på hemmets trappa i Kapstaden, Afrika under Syster Ellens sista semester 1929.

AFRIKA.

Old Umtali 19. 5. 1935.

Fridshälsningar!

Alla andra äro i kyrkan. Jag fick gå hem därifrån just som mötet började. Vi har ett illa bränt barn i sjukhuset och en gosse med lunginflammation, som behöver ständig vård. Den brända flickan är ett tvillingbarn, som blev räddat här. Ständigt är hon ute för missöde och olyckor, så för de svarta ser detta ut, som vore deras påstående och tro riktig, att tvillingbarn äro straff från andevärlden och endast bringar hemmet olycka. Många skuggor av oro och fruktan har svept över det hemmet sedan dessa tvillingar kommo. Det behöves verklig tro på Gud och mod för att kunna stå emot de hedniska anfallen och icke dragas med i strömfåran som släktled efter släktled kontrollerat deras göranden. Vi ha ej annat att göra än bedja Gud för sitt namns skull hela denna lilla illa brända kropp.

Fienden är med i allt för att göra det svårt för dem att se att Gud är starkare än all fiendens makt.

Tomma armar.

I går kom en moder hit, som förut förlorat tio barn. Hon sade så betecknande: »Se mina armar äro tomma». Jag ömmar för dessa sorgtyngda mödrar. Hur hopplöst är icke deras liv och fullt av oro, då vi äro skyddade och ha en framstående ställning i samhället. Det är ett långt steg till den dag då den svarta kvin-

skildras av aposteln Paulus i 1 Kor. 9: 16-23.

nan når vår ståndpunkt. Ibland tycker jag vi förmå så lite, och att vår kraft är så ringa. Fienden tyckes ibland vara oövervinnelig. Ofta har jag långa samtal med Gud därom och i synnerhet under nattens tysta timmar. Jag förstår mycket väl att fienden vill försöka ingjuta missmod i själen, och särskilt när jag ser på konferenslistan och tänker på alla dessa missionärer som kyrkan sänt ut och som stannat endast en kort tid. En del några månader, en del ett år, andra en femårig termin, sedan ha de gripits av modlöshet på grund av hedendomens tryck och infödingarnas till synes otacksamhet. De ha tyckt livet vara bortkastat att stå på detta sätt, och så ha de lämnat. När jag ser detta och förstår hur de känt det, då brinner en eld i mitt hjärta och bönen går upp till Gud: »Herre, låt mig inte tröttna, låt mig inte övervinnas, utan låt mig segra över all hedendomens makt». Jag är så glad att jag älskar de svarta, och mitt hjärta har ingen högre önskan än att få vinna dem för Jesus. Så vill jag hålla ut. Vara trogen under den mörka som ljusa dagen, tills Han själv kommer.

Det är söndag igen. Har varit i kyrkan på fm. men varit hemma på kvällen ty när solen går ner är malariafebern besvärligast, och man måste därför hålla sig inne. Den besvärar ibland om nätterna och man känner då sig trött och kraftlös. Hur glad jag är att vi äro två som kunna dela arbetsbördan, vet endast Gud, i synnerhet då krafterna nedsättas och arbetet synes hopa sig skyhögt. Ja, då är det outsägligt stort att veta att arbetet har nödig tillsyn. O, hur har jag inte tackat Gud för denna Hans godhet under denna vecka.

Guds omsorg.

I går fick jag en postanvisning på pund 6. 12,10 från K. De kommo verkligen i Guds egen tid. Som jag förut nämnt, har jag önskat komma ut till Gandanzara denna vinter på den årliga distriktsresan, men det såg ut som om jag skulle blivit hindrad därtill genom brist på medel. Vi har haft mycket stora utgifter särskilt i mödraarbetet. Injectionmedicinen är dyrbar, och det såg ut som det skulle bli omöjligt anskaffa nytt förråd. Jag sade till Gud: »Det kan väl ej vara meningen att vi inte skall få medel nog för detta viktiga arbete»? Så fick jag nåd att i tro vila på löftet: »Eder himmelske Fader vet att I behöven allt detta», och så kom denna gåva, som är just tillräcklig för ökning av medicinförrådet här, och även taga med mig det mest nödvändiga. O, vilken trygghet ha en sådan Gud. Det kom mitt hjärta att flöda över av kärlek och tacksamhet, inte enbart för gåvan utan för Guds underbara, trofasta ledning.

Ämnat besök.

Om Gud vill lämnar jag O. U. den 10 juni för att besöka Gandanzara distr. Hoppas vara hemma första dagarna i juli, ty konf. börjar den 8 juli. Som detta besök synes bli mitt enda tillfälle måste jag göra det nu. Jag vet att de på distriktet vänta mycke ivrigt på besök. Det har glatt mig obeskrivligt att höra hur folket i Butcha verkligen försöka leva efter det ljus de fick vid mötena i fjol. Både lärare och pastorer ber att jag inte skall glömma dem och säga: »När skall vår bön bli hörd». Jag tror att Gud lagt sin välsignelse till dessa besök och jag gör dem med både kärlek och glädje och därför blir det även för mig själv välsignat.

Vi har en svensk flicka här, Astrid Bernander, en Svenska Kyrkans missionärsdotter från Imene. Hon är tolv år och har kommit hit för att lära sig

engelska. Så vi ha en Lill-Syster.

Hälsa vännerna.

I arbetet förbundna *Ruth.*

En märklig syn.

Frälsning.

En man som blivit frälst, har omtalat följande syn, som han hade för ett år sedan.

Han låg sjuk i en allvarlig sjukdom. En dag när han började bli bättre, och låg vaken, fick han plötsligt se, huru i ena hörnet av taket bildades en omkring två meter stor öppning. En stark hand fattade honom och lyfte honom ur bädden. En sky omslöt honom. Han fördes upp genom öppningen i taket. Det bar uppåt, ständigt uppåt. Snart befann han sig i den mest underbara trädgård, med en skön palmlund. Plötsligt fick han se sin för flera år sedan hemgångne far, samt ett par män, som han kände från den trakt, där de då bodde. Hans far var en gudfruktig och from man. Han bodde i en mycket mörk trakt i Västergötland. Han brukade predika och detta synes vara den enda fria verksamhet, som förekommit där i trakten. Han fick utstå mycken förföljelse och försmädelse av både sin hustru och prästen, men han höll troget ut. Han gick hem till Gud 1918. Tre månader därefter dog hustrun, och hade sonen ej förstått att hon förändrat sitt sinne, innan hon dog.

Det blev ett gripande möte inför fadern, som säger till honom: »Du skall bättra dig också, så att att du får komma hit till denna plats, där jag är. Här är lyckan fullkomlig. Det går icke alldeles med detsamma, men gör sinnesändring, så att vi få mötas». Därefter blev sonen strax förflyttad från denna plats.

Gripen i sitt innersta, fördes han ned genom rymden, som han tyckte. Samma sky, som förut omslutit honom, när han lyftes upp, tog honom fången. Han insveptes däri, och ständigt bar det nedåt. Strax därpå befann han sig på en annan plats. En förskräcklig ångest och fasa grep honom. Trakten var fruktansvärt tom och ödslig, liknande ett stort träsk med en mängd små sjöar. Mellan dessa var marken delvis stenbunden. Skymning och mörker voro härskande, och från hela området uppsteg en hemsk dimma, som liknade svavelångor. Stenarna voro heta av värmen. Under djup ångest och fasa sökte han springande komma från denna hemska plats. Men då snubblade han på den stenbundna marken. Stenarna brände honom, och han ropade i förtvivlan på hjälp. Men ingen hjälpare syntes till.

Då grep honom den starka handen igen. På nytt omslöts han av den tjocka skyn, och han kände sig åter förflyttad. Han lyftes ned genom öppningen i taket. Snart befann han sig i sin bädd. Med öppna ögon såg han öppningen i taket liksom sluta sig helt sakta och allt var snart i sin ordning igen. Han förstod det var en syn som han haft. Men o, vilken syn! Hur skulle han glömma den.

Mannen tillfrisknade efter sin sjukdom. Han hade inte besökt sin kyrka sedan han konfirmerades, utom någon gång han varit med sin hustru på frälsningsarmén. Guds Ande talade till honom, och synen kom åter och åter. Men det dröjde med sinnesändringen. Det blev samma liv i synden som förut. Samma fortsättning på den breda vägen.

I början av detta år, 1935, blev mannen åter svårt sjuk. Läkaren gav intet hopp. Det blev blodpropp i ena armen, och den syntes gå ned till hjärtat. Tillståndet var mycket allvarligt. Sjuksystern, som var troende, såg snart hur mannen hade det. Hon förstod att Gud talade till honom, och tårarna glänste i hans ögon. Jag besökte honom och fann en själ mo-

gen för frälsning. Guds löften om förlåtelse och rening blevo levande för honom. Ljus gick upp för honom och förvandlingen var påtaglig. Det onda som svårt ansatte hjärtat, var som försvunnet. Han sade själv att det »tunga» i bröstet var borta.

Snart var han ute från lasarettet. I söndags var han med på mötet. Han satt på en av de första bänkarna. Han strålade. O, vilken ändring i liv!

Så hade ändå Herren lyckats. Synen såg ut att vara fullt biblisk. Han fick besöka de båda platser, där de tvenne vitt skilda skarorna skola dväljas. Å ena sidan paradis, där den frälsta skaran vistas under mellantillståndet. Och å andra sidan den fruktansvärda boning, där de förtappade skola bo. Måtte dessa rader nå någon syndens träl och bli till väckelse. Gör bättring och sinnesändring innan det blir försent. Frälsaren tar emot dig i dag. Skynda, skynda dig och Hans nåd mottag!

B. Nyberg.

Skruv-besök.

Skruv besöktes 10 - 15 aug. Några vänner önskade hjälp med dopet. På lördagskvällen hade jag tillsammans med dessa ett förberedande möte. Gudsordet, Luk. 6: 20 - 41; Kol. 2: 9 - 15; 1 Petr. 3: 13 - 32, lästes och erinrades om dopets betydelse som invignings- och förpliktelsehandling där mottot bör vara; den utgivande kärlekens- och det ödmjuka tjänandets mission. I bönestunden kom Herren oss verkligt nära.

På söndagen företogs färden i bil till sjön Viren, där förrättningen hölls kl. 12,30. Flera av vännerna hade haft starka påfrestningar av fienden under natten, men då inte övertygelsen att taga detta steg skett genom människors inflytande, som ofta andra tro, så blev beslutet därigenom ännu mera stadfäst. Vädret var det vackraste och platsen den bästa för en sådan handling. Vi stodo alla, denna sköna dag, vitklädda vid stranden, prisande Gud för hans nåd och villighet att taga emot vår ringa hyllningsgärd. Sången »Klädd i Guds frälsning» tonade från våra hjärtan. Gudsordet, Rom. 6: 1 - 11 lästes och alla tackade Gud för stundens betydelse. Under sångens toner »Jubla nu mitt sälla hjärta» företogs dophandlingen i Faderns, Sonens och den Helige Andes namn. Den Helige Ande var oss nära, liksom Han var när Jesus var med om denna handling. Vägen till stranden företogs under tacksägelse. Bönestunden, sedan vid stranden då alla prisade Gud och välsignande händer lades på deras huvuden, var underbar. Budskap i tungor gav vittnesbörd från Gud om hans välbehag och ord till uppmuntran under den fortsatta vandringen på livets väg. Fem lyckliga systrar åkte sedan tillbaka hem.

Välkomstmötet för evangelist Engman på kvällen, som fått uppdraget att förestå församlingarna i Emmaboda och Skruv under past. Hydéns sjukdom, blev ett jubelmöte. I saknad av inledare fick jag uppdraget att som församlingens ombud hälsa br Engman välkommen. Efteråt var en familjestund anordnad under vilken vi fröjdades i Herren.

Tre dagar senare var det ytterligare tre vänner som bad om hjälp till dopet. Vännerna som på söndagen blevo döpta hade ej velat på något sätt inverka på andra i denna sak och därför ej delgivet denna för andra än dem själva, så att ej rykte om agitation skulle uppstå, varför dessa vänner liksom de andra vilka under åratal tänkt på saken, ej blivit underrättade därom. Några vänner följde då med och hade vi även då en välsignad stund inför Herren. »Saligt, saligt att Guds barn få vara» åtföljde tonen

från våra hjärtan där vi vitklädda stodo vid stranden. Luk. 3: 16 - 32 och Hebr. 10: 10 - 25, blev ordet från Gud innan dophandlingen skedde. Mottot: »Utgivande kärlek, ödmjukt tjänande», påvisades. Vädret var något kyligare än sist, men vi sökte oss till en lugn stilla vrå där vi, medan vi väntade på bilen, samtalade, sjöng och prisade Gud.

Mötena dessa dagar voro välbesökta och välsignelserika och inte minst det sista mötet då Guds kraft förnams nära. Broder Engman jublade högt och vi deltogo med honom. Både hans och församlingens önskan är att en skördens tid må komma för dessa trakter. Bliven själavinnare, kära vänner. Detta och vårt fullkomnande i Kristus må vara oss angeläget. Stöd br Engman i arbetet.

Det sades mig att past. Hydén var på bättringsvägen. Låt oss hålla på att bedja för honom.

Brodershälsningar. *C. F. I-n.*

En bland de många.

Gång efter annan får någon av mina goda, trogna medarbetare kallelse att nedlägga arbetet för att gå bort och vila sig till dagen kommer för lönens utdelande. En bland dem var fru Gunhild Emanuelsson i Lindesberg, som nu lämnat den stridande församlingen. Begravningsakten hölls den 30 juli i Metodistkyrkan och leddes av past. Kindstedt.

Hon ägde ett ovanligt mjukt och vänligt sinnelag, delvis prövad dit genom sjukdomslidande och annat, som mött henne i livet och som lärde henne taga sin tillflykt till Herren, där hon sedan fann vila för sin längtande ande.

Sista sammanträffandet med henne var under besöket först i maj månad, då hon var med ute på besök hos fru Lisen Eriksson på Kåfalla vilohem. Hon kände sig då mycket trött och svag. På grund av vårt samarbete för missionens sak genom spridning av Afrikaboken och Andliga Fläktar mottog jag några rader från henne den 4 juli, då hon bl. a. skriver: »Jag skulle skrivit förr, men det är så när sjukdomen tynger, man tappar lusten för allt. Tisdagen den 16 juli skall jag in på lasarettet i Örebro för operation i näsan och magen, och det står i Guds hand om man får tänka att bli bra. Jag ville ännu en tid leva för mina små barn, de bli annars utan både mor och far. Bed för mig farbror I. Jag är alldeles nere, trots detta har jag ej legat hittills en dag. Så i hast dessa få rader med de varmaste hälsningar till familjen. Guds rikaste välsignelse följe alltid Eder».

Syster Emanuelsson måste ändå lämna sina små ej långt efter detta skrevs. Vi beder och önskar att Gud må vaka över hennes små.

En syster i Herren skriver senare: »Fru Emanuelsson som gick så hastigt bort. Hon var hemkommen från lasarettet efter det hon blivit opererad i näsan. Men så en natt, under sömnen, började den blöda. Hon vaknade och väckte jungfrun. Doktorn kom och tog henne med till sjukhuset, men var hon redan döende när de kommo dit».

Gud har olika vägar varpå han för hem de sina. Herren give oss nåd att alltid vara redo. Vem skall taga hennes plats i missionsarbetet.

PAKETER

för Syster Ruths räkning i Afrika har emottagits från nedanstående platser: Avesta. Borlänge. Fagersta. Göteborg. Hälsingborg. Karlshamn. Kristinehamn. Kumla. Lidköping. Lindesberg. Mölndal. Salem, Norrköping. Roma Kloster. Råå. Tranås. Trollhättan. Valbo. Vide. Västerås. Aarhus, Danmark, allt utgörande två större lådor vilka sändes med Transatlantics ångare Kaaparen från Göteborg den 12 aug. till Beira. Antages vara framme i O. U. om 2 mån. Många böner om välsignelse åtföljer sändningen. Varmt tack! C. F. I-n.

Björks Boktryckeri - Råå 1935 694. 35. 1300.

ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse | Meddelanden från fälten

Rom. 6: 5-6

Oktober 1935. Årg. 2.

BIBELSTUDIUM.

SYNDAFALLET.

Förvisningen.

1 Mos. 3: 23.

»Herren Gud förvisade Adam ur Edens lustgård». Lägg märke till namnet »Herren Gud». Detta namn har fått sin förklaring i nya förbundets skrifter, i namnen, »Gud vår Fader och Herren Kristus», eller »Vår Herre Jesu Kristi, Gud och Fader» Ef. 1: 2 - 3. Detta säger oss att alla de handlingar som äro förenade med namnet, »Herren Gud» i 1 Mos. 1 - 3 kapitlen äro utförda av Fadern och Sonen. Så var det med förvisningen ur Lustgården. Vilket vill säga oss att bakom denna handling låg en plan, som i tidens fullbordan skulle uppenbara Faderns och Sonens verkliga sinnelag. Därför gällde förvisningen endast till en tid och hade tvenne påtagliga mål: förhindrandet av inblandningen av syndalivet i evighetslivet eller ätandet av Livets träd, och ett utvidgat arbete på jorden. Så och tvenne därunder liggande mål: återförening med Gud med nytt tillträde till Livets träd samt fostran till arbete på andlig mark.

Orsak.

Orsak till förvisning ligger oftast däri att man har sitt medborgarskap i ett annat land, och när därtill kommer en förrädisk handling, medveten eller omedveten, så blir saken ännu värre. Eller också att frihetspapperen ej äro klara. Så var det här. Synden upphäver alltid rätten till medborgarskap i Gudsrikets rikedom och löftenas härlighet. Möjligheten låg dock kvar: sökandet av nya rättigheter. Då lidandet för syndens skull kommer, och tomhet och fridlöshet följer därpå, ropar själen efter nytt medborgarskap i löftena Ef. 2: 11 - 12. Syndens orsak till förvisning finna vi hos Israels barn, då de stodo vid gränsen av Kanans land 4 Mos. 14: 28 - 35. Och hos Jerusalems innevånare Luk. 19: 41 - 46.

Den avfälliges lott.

Att skillnaden blev stor på omständigheter och förhållanden inom och utom Lustgården kan tänkas. Men ingen annan förstår det än den som levat in i en innerlig gudsgemenskap och sedan fallit för frestarens illfundiga anslag: »Skulle Gud ha sagt; Ingalunda». Avfällingens lott är dyster och svår. Saknaden av löftenas porlande, friska källvatten och dess

Se, Jesus kommer snart -

härliga ord, saknaden av Livets träds livgivande livsfrukt, och minnena av Jesu forna närhet medför bittra stunder och mycken samvetskval för själen. Arbetets möda i den dagliga gärningen och själens andliga kamp och strid för att komma till ro och vila utföres under den ständigt tryckande känslan av en förgången lycklig tid. Är det icke så du avfällige broder och syster? Jag vet att så är, därför deltager jag med dig uti din nöd. Men mer än andra deltager Fadern och Sonen för dig. De kände djup smärta för dig när de sågo dig vandra bort ifrån dem.

Till stoft.

Adam skulle bruka jorden till dess han åter blev stoft. Så händer det med varje själ som synden skiljer från Gud. En återförening med jorden sker och själen och anden bli jordebundna. En innerlig Gudsgemenskap gör själen fri från träldom under materien, motsatta förhållandet binder henne vid denna. Ja svår är dens lott som vänt åter till världen, men pris ske Gud, det finnes ännu hopp!

Kristusgestalten.

Kristus fick även ingå i denna förvisning. Han fick uppleva avfällingens hemska erfarenhet: skilsmässan från Gud Luk. 27: 15. Hör detta, du avfälliga barn Jer. 3: 11 - 14. Såsom Guds Son född av evighet Joh. 1: 1, 14, 18 behövde han icke dö. Men detta evighetsliv måste han offra och gå in i döden, som var en följd av fallet Apg. 5: 22 - 23. Därefter förenades han åter med evighetslivet på det av Gud bestämda sättet v. 24. Men först måste han genomgå »Döden döds» fruktansvärda mörker. Sedan förenades evighetslivet, gudsgemenskapen, med kroppen som därigenom blev oförgänglig 27 - 31. Samma erfarenhet skola vi uppleva av oförgänglighet 1 Kor. 15: 21-23, 51-55.

Jag prisar Dig min Frälsare för lidanden som föra fram till oförgänglighet.

Änkans son.

Mötet var slut. Jag stod och ordnade något vid altaret, kände då att någon drog mig i rocken. Jag vände mig om och såg en högväxt ung man i arbetsdräkt stå framför mig. Hans ögon voro röda av gråt. Han sade med tårkvävd stämma: »Kan Ni hjälpa mig, så gör det»? Och därvid kastade han sig ned på knä vid altarrunden. En gammal veteran böjde sig ned vid honom och med sin fickduk torkade bort tårarna ur hans ögon. En handling som berörde våra hjärtan. Gud frälste denne vän härligt.

När han kom hem var kl. 12 midnatt. Han var mors ende son och hon var änka. Hon hade lagt sig men kunde icke sova. När sonen kom in sade hon: »Mitt barn, varför blir du ute till så sent och går och fryser. Jag har legat och väntat på dig och ej kunnat sova». Sonen stiger genast fram till mors bädd och säger: »Mamma, jag har varit i Metodistkyrkan i kväll och blivit frälst. Kan du förlåta mig vad jag brutit emot dig?» »Är det så min son» säger hon »då måste jag stiga upp att vi får tacka Gud tillsammans att han hört min bön, och jag förlåter allt». Det blev bön och tacksägelse i änkans hem under nattlig timma, ty Jesus hade uppväckt hennes son och han hade blivit given henne tillbaka. Tolv år senare, vid besök i en broders hem, ringde en man upp min värd och ville tala med honom. När han utfört sitt ärende, frågade min värd honom om han visste att jag bodde hos honom. Det visste han inte och bad att få tala vid mig. Han frågade då om jag mindes den unge man, som den sena kvällen för 12 år sedan kom och bad om hjälp

att bli frälst. Ja, jag mindes det. Han sade, att det var han: »Gud har bevarat mig och jag tyckte att det skulle vara en glädje få säga det». Jag tackade Gud för detta glada budskap.

Fick senare veta att han var en trogen arbetare i vingården och en betrodd man i staden. 1932 gick han frälst och salig hem till Gud för att där få möta Jesus och sin moder.

Ja stor och väldig är Herrens nåd.

Tungomålsgåvan.

Guds Ande verkade med kraft i mötena. Även tungomålsgåvan var i verksamhet och uttydning följde därpå. Syndare varnades att icke vandra på syndens väg. I eftermötet syntes en ung fru gråta. Hon omtalade att hon blivit väckt genom budskapet och ville bli frälst. Hon böjde sig för Gud och fick erfara frälsningens fröjd.

Någon dag senare blev jag i tillfälle att lyssna till ett telefonsamtal emellan tvenne personer. Jag förstod det gällde tungomålstalet. Den osynlige talaren hördes vara mycket uppbragt på det som försiggått på mötet.

Någon dag efter då jag var på väg hem från ett sjukbesök sade Anden mig att gå och besöka denne person. Då jag kom hem till hemmet där jag bodde och frågade efter dennes bostad sade värdinnan: »Min son står just färdig att gå ut och han skall gå den vägen». »Å« sade jag »detta är säkert ett bevis på att jag fattat Andens maning rätt». »Men jag undrar om han är hemma nu», var min nästa fråga. Hon svarade att hon ej visste tiden för hans tjänstgöring. Jag sade: »Är jag ute på Guds viljas väg, så är han hemma». Vi gingo. När jag ringde på kom han själv och öppnade. Han bad mig stiga in och vara välkommen.

Jag sade att jag kommit för att tala med honom om tungomålstalandet. Han undrade över att jag, som varit en så förståndig man, hade kunnat låta mig fångas av sådant oförnuft. »Ja» sade jag »det är sannt, det är oförnuftigt, men det är ju hela vår lära om Kristus. Kan du förstå hur det var möjligt att Kristus kunde födas av Jungfru Maria såsom Guds Son utan att vara syndig såsom vi? Kan du förstå hur det var möjligt att Jesus kunde bära all världens synd och försona den? Hur var det möjligt att Jesus som död person kunde uppstå ifrån de döda? Hur var det möjligt att Jesus kunde uppfara till himlen? Kan du förstå allt detta? Jag kan det inte. Det är således oförnuftigt». Han svarade: »Detta måste man tro». »Ja, men varför måste du göra det» sade jag. »Jo, därför att det står i bibeln» blev hans svar. »Ja, du säger rätt, det är därför att det står i bibeln som jag tror på tungomålstalandet. Men det är en annan sak som gör saken ännu säkrare och det är erfarenheten och upplevelsen. Har man uppplevat frälsningen, försoningen, så har därmed det oförnuftiga blivit andligt förnuftigt. Sammaledes är det med tungomålsgåvan. Jag har erfarit detta och har således detta oförnuftiga blivit för mig andligt förnuftigt. Det man upplevat kan ingen, och har ingen rätt till att kalla oförnuftigt, särskilt när man även har skriften på sin sida. Här är det både teori och sakkunskap som går sida vid sida». Han ville dock ej förstå det eller böja sig för varken det ena eller andra utan sade sig icke blott stå oförståelig gent emot det, utan var motståndare till detta. Jag varnade honom för denna hans ståndpunkt. Trots dessa motsättningar inför bibelordet föreslog jag likväl att vi skulle bedja tillsammans och det gjorde vi och skildes som vänner.

Huru svårt är det icke för en själisk människa att förstå vad som tillhör Guds Ande.

Mina älskade, uppbyggen eder på eder allra

N:o 95.

C. F. I:n C Gs C. F. Israelsson

Se him-mel-ri-ket är å-ter likt En köpman som efter pärlor sök-

C Gs F C Gs

te. Han funnit pärlor och var så rik. Men något fanns som hans längtan

C Gs C Gs

ökte. På väg och stigar, han gick och tänkte: "Jag pärlan fin-

C F

ner. Det styr-ka skänkte. Kör: En kostbar pärla så underbar, Jag

Gs C

vill nu söka till den jag har. Ty himmelriket det måste finnas,

Gs C F G C

rik.

Och pärlan dyrbar den måste vinnas. I den är himmelriket lagd.

Ur Golgata Toner.
Textbok pris 60 öre. C. F. Israelsson, Råå.

1.

AFRIKA.

Syster Ruth Hansson

Gandanzara Kraal 10. 6. 35.

Fridshälsning!

En gentleman.

Jag önskar visa konung Gandanzara. Han är en liten man med ett rent, friskt och glatt ansikte. En slående likhet med den Mästare, som är hans hjärtas Konung. Hans glada vänliga sätt vinner allas hjärtan. Så snart han hörde jag var här kom han med hela sin familj, och en get, och hälsade mig välkmmen. Ja, han är verkligen en gentleman, fastän han ej kan räkna eller läsa. Jag tog ett kort av honom och hans hustru, hoppas det blir bra så skall jag sända det. Vi blevo bjudna till hans hem, där var så snyggt och rent. Jag var ej det minsta rädd att äta hos dem. Vi fick ris och höns. När vi skulle gå hem gav han oss potatis och ägg. Att gå tomhänt ifrån dem skulle sårat honom. Vi var hos dem en hel afton och jag kände mig fullständigt hemma. Han berättade en del från sin ungdom, även hur han blev en kristen, och hur han fick sin

heligaste tro, och bedjen i Helig Ande. Jud. 20.

Kristus — Vi — Du och jag

Korssmälek Hebr. 12: 2.
Korsbärare Joh. 19: 17.
Korsförsonare Ef. 2: 16.
Fastnaglare Kol. 2: 14.
Fridstiftare Kol. 1: 20.

HAN är skyldig till döden. Matt. 26: 66.

Självförsakelse Matt. 16: 24.
Korstagande Mark. 10: 21-23.
Korsförföljelse Gal. 6: 12.
Korsberömmelse Gal. 6: 14.
Köttet korsfäst Gal. 5: 29.

Ödmjukade sig. Fil. 2: 8.

KRISTUS målad som korsfäst för edra ögon. Gal. 3: 1.

Blev förhärligad. Joh. 13:31

Smakat döden för oss Hebr. 2: 9.
Dött för alla 2 Kor. 5: 14.
För våra synder 1 Kor. 15: 3.
För ogudaktiga Rom. 5: 6.
Lossat dödens vånda Apg. 2: 24.
Såg ej förgängelse Apg. 2: 31.
Trogen Hebr. 3: 1-6.
Död, men lever Upp. 1: 17-18

JESUS blev korsfäst till följd av svaghet, men lever av Guds kraft. 2 Kor. 13: 4.

*

Icke smaka döden Matt. 16: 28.
Dör ej för sig själv Rom. 14: 7.
Dött från synden Rom. 6: 11.
Rättfärdiggjord Rom. 5: 9.
Övergått till livet 1 Joh. 3: 14.
Iklädd oförgänglighet 1 Kor. 15: 53-54.
Trogen intill döden Upp. 2: 10.
Död för att leva 2 Tim. 2: 11.

MÄNNISKOSONEN

som nu sitter på Faderns högra sida manande gott för oss. Rom. 8: 34.

hustru. Och huru de beslöto att bliva kristna. Hur han nekade följa de gamlas råd att såsom konung ha flera hustrur o. s. v. Det var verkligen mycket intressant och givande, och när vi gick var det jubel i våra hjärtan över vad frälsningen i Jesus Kristus kan utföra. Men vi gladdes även över att de voro våra vänner.

En dröm.

Det kanske synes underligt att en så varm vänskap kunnat uppstå redan vid första sammanträffandet, och vi talade just därom under vägen hem. Dagen efter fingo vi delvis förklaring därpå. Konung Gandanzara kom med sin fru på besök mellan mötena. Hon hade haft en dröm, att en vit kvinna kom till dem med ett ljus i handen, och det lyste liknande ljus ur hennes båda ögon och hjärta. När hon på morgonen tänkte på drömmen trodde hon att det var en ängel som besökt henne - i de svartas tanke äro änglarna vita - döm därför om både hen-

nes och min förvåning, att när jag kom hon tycktes känna igen samma ögon som hon sett i drömmen. Det var därför som vi kände oss så förenade.

De ville nu att deras äldsta dotter Kristina - jag kallade henne så efter syster K. i Aarhus - skulle få komma till oss. Hon heter egentligen Shonga, men hon ville ha ett namn till som kristen. Hon är ännu mycket ung, men visst skola vi taga emot henne. Det synes på hela denna kraal att de ha en kristen ledare. Han har förbjudet slå på trumma vid dödsfall.

En dödstrumma.

Medan vi voro där blev det ett dödsfall i en by. För att ge detta tillkänna har en man som vi kallar vaktmästare uppdraget att ringa i kyrkklockan. Först ett långt slag som dallrar och sedan 10 långa slag med lite uppehåll emellan varje slag. Därmed vet alla att det är en dödsklocka. Då jag hörde detta tänkte jag; huru mycket bättre att detta var än de vilda trumslagen, som ofta kommer blodet att stelna i ådrorna. I trumslagen lägges ned både vrede och sorg, hat och fruktan, ledsagad med de svartas jämmer och klagan. Att höra en dödstrumma ute i kraalerna är något fasansfullt, ty den återger hjärtats känslostämning.

En hjälte.

Den s. k. »regndoktorn», som eljest brukar vara konungens vän, har här ingen makt. Inga offer och inga fester får anordnas för regnguden. Om dessa som ännu leva i hedendomen har det, så måste detta ske i smyg och borta från konungens närhet. Det samma är fallet med häxeri och all annan trolldom. Konungen är emot allt sådant och visar sig som en verklig hjälte emot detta. De som ännu tro på sådant äro bittra på honom. De försöka genom alla möjliga trollkonster skada honom, men han går glad, stilla och lycklig sin vanliga rond, och intet ont händer honom eller hans familj. Hans folk står högre i andligt hänseende än i många andra byar.

Här är en stor kyrka som rymmer 700 personer, men 1000 kan gå in då de sitta tätt packade på golvet.

I skolan ha de 150 barn och ändå sända de många till Old Umtali, därför att kraalskolan är endast för de yngsta. Men även här kunde vi se att trolldomen har stor makt. Fastän förbjudet att öppet praktiseras, så ligger det och pyr i hjärtan och liv. Vid sjukdomsfall slår det ut i full låga.

Ndingi 16. 6.

Plågor och stank.

Hur annorlunda är det icke här i Ndingi. Folket är förfärligt smutsiga, vidskepliga och fulla av trollkonster och med de smutsigaste seder i mödrars och barnens liv. Här fann vi en moder som legat tre dagar i de svåraste plågor, lukten och stanken var så ryslig att vi kunde vara i hyddan endast några minuter. Vi måste ut och ha frisk luft. Lukten sitter ännu i näsan och jag mår riktigt illa. Hur det kommer att gå med henne är ej gott att säga. O, denna förfärande liknöjdhet. De kunna sitta ett tiotal män och kvinnor hos henne och endast prata och prata utan att lyfta ens en hand för att söka hjälpa den sjuka och föra henne dit där hjälp kan erhållas. Jag beder för dem, samtalar med och undervisar dem, ja t. o. m. grälar på dem, allt i hopp att kunna skaka om dem, ty det är just det de behöva. Om kvinnan dör så säga de att »så var Guds vilja». »Nej», säger jag »det är Eder trögghet, smuts och likgiltighet som dödar Edra hustrur. Ni skulle ej tillåta dem stanna i dessa smutsiga hus, så långt från hjälp. Ni borde icke tillåta alla dessa hedniska seder, ty då skulle Edra hustrur leva och vara friskare. Man måste ibland vara hård och sträng

och männen får ofta höra obehagliga sanningar. Det är i allt deras fel, ty kvinnorna i detta land ha ej själva någon motståndskraft. O, när skall Afrikas mödrar få det bättre. Jag känner och upplever dagligen Livingstones rop: »Afrika är världens öppna sår, vem vill hjälpa mig att hela det».

I mitt hjärta svarar jag: »Här är jag, sänd mig». Jag beder Gud om kraft, om en djup kärlek och en intensiv glöd, som trotsar allt motstånd och eggar mig till att gå framåt i ett osjälviskt utgivande, som gör det omöjliga möjligt. Allt detta finnes ju ej i mig själv, men jag vet var källan finns och jag har föresatt mig att vinna så mycket av Afrika för Kristus som möjligt, eller också dö.

Den 18. 6.

Två spetälska.

Två spetälska, en moder med sin son, kommo till oss i dag. O, vilken ynklig syn! Vilket lidande! O, hur mitt hjärta ömmar för dem. Jag hoppas något kan ordnas för dem. Här gå de omkring och sprider smittan med deras rysliga sår som äro fullsatta av flugor. Modern är mera angripen än sonen. Här äro många sjuka. En del dagar komma ett hundratal för att få hjälp. Vi måste gallra ut bland dessa de som äro svårast sjuka och hjälpa dem, ty vårt medicinförråd är inte stort. Vi vill inte heller att de skola sätta tro till medicinen, utan lära sig renlighet. Om de nu bara inte vore så smutsiga, så skulle de helt säkert ej ha så många sjukdomar.

Frågor och piskrapp.

Söndagen i Ndinge var underbar. Vi ha ingen lärare där och inga penningar. Kristna länder, när vill ni fatta edert ansvar? En fråga som ofta möter mig är: »Men om Ni och Ert folk känt frälsningen så länge, varför har Ni inte skyndat till oss förr? Vad skall då Gud göra med alla de hedningar som dött sådana»? Dessa frågor träffa mig som piskrapp. Ja, varför har vi inte? Vanligtvis svarar jag dem: »Det finnes hos oss, som hos Er, många som äro själviska, de vilja ha allt för sig själva, utan att tänka på att dela med sig». I mitt hjärta finnes en djup längtan, att jag må få nåd till att ge mig själv ut. Detta är målet för mig i Afrika.

Chikuruwo 22. 6.

Mannen döende.

Vi kom hit i torsdags. En moder kom springande med ett döende barn. Den lilla dog i convulsioner. Föräldrarna sade att barnet var förhäxat. En man är sjuk, hans broder dog hastigt i fjol. De äro alla troende och kristna, men likväl tro de på häxeri. Jag sände Lazarus till dem så snart jag hörde om hans sjukdom. Men då han kom var mannen döende. Hans sista ord riktades till brodern: »Du kommer snart också». Mannen dog i lunginflammation, men ingen trodde det, utan det var häxeri och trolldom. Detta är så bergfast rotat att det behövs en djup gudsfruktan för att sådant skall kunna drivas ut ur hjärtat.

Ett bränt barn bars in. Hela den lillas kropp var full av ohyggliga djupa brännsår. Den lilla dog. Det är samma gamla historia; Modern drucken och har försummat den lilla.

Just nu tröska de svarta sin säd. Under denna tid förekomma många ohyggliga saker på grund av deras starka drycker, dans och hedniska seder.

Hälbrägdagörelse.

En sjuttiosexårig man.

En broder berättar: »I december 1925 blev jag på morgonen kl. 6 kallad till en sjuttiosexårig man, som dagen förut blivit funnen på gatan sjuk.

Läkaren blev eftersänd och han sade, att han led av hjärtkramp. Hans anhöriga hade väntat hela natten på, att han skulle sluta. Han begärde att få någon, som kunde be för honom, ty då trodde han sig bliva frisk. Han höll på med denna begäran, så länge han kunde tala. Jag blev eftersänd, och just som jag lade händerna på honom började han tacka Gud och sade: »Det var väl det jag trodde». Alla smärtor försvunno. Han hade ej ätit något på 3 dagar, men nu bad han att få mat och det var ej lite han åt. Därefter sov han i 24 timmar och steg sedan upp frisk och stark.

På vintern 1934 föll han ned från en stege. Då han låg i sin bädd kunde han ej vända eller röra sig. Läkaren ville ha honom till lasarettet, ty han trodde mannen fått inre skador. De sände bud om besök. Han blev åter föremål för förbön. Strax därpå satte han sig upp i bädden, och alla smärtor voro borta. Dagen efter var han åter i arbete. Fjorton dagar efter sade han, att han ej känt sig friskare på 10 år, än han var nu. Han var en åttiosju års man.

Hembud.

Återigen har en av mina medarbetare i missionsgärningen fått kallelse att gå hem till missionens Herre, nämligen fru Rylén i Råå. För cirka fem år sedan kom hon hem från Amerika. Något år innan hade hennes man dött. De hade tillhört baptisterna där, men då här ej fanns någon sådan församlingsgrupp tillslöt hon sig metodistförsamlingen. Det låg alltid något andligt friskt, gott och förhoppningsfullt över denna syster, såväl i hennes närvaro som i hennes böner, ty hon var en verksam bedjare i församlingen. Hon var en bland dem, som man tycker en församling har svårt att undvara. Den senaste tiden hade hennes hälsa varit vacklande och efter endast 14 dagars sjukbädd fick hon kl. 12, natten mellan den 20 - 21 september, hembud.

Bisättningen skedde den 21 på em. då pastor Nyberg i sorgehuset läste några strödda bibelord och bad till Gud. Begravningsakten skedde torsdagen den 26 september. En minnesstund hölls i Betel, missionsvännernas lokal, som leddes av past. Nyberg vilken även förrättade jordfästningen. Tal hölls av Br. Hjalmar och Israelsson. Solosång av Helfrid Holm. Stunden präglades av evighetshopp.

För endast en månad sedan var jag inne i den lilla fruktaffären, som hon hade, då hon räckte mig fem kr. och sade: »Tag denna till Afrika, jag har tänkt på det länge».

Den syster, som bott tillsammans med henne, sörjer hennes bortgång mycket. På uppståndelsens morgon mötas vi med förhärligade kroppar, allt för den korsfäste och uppståndne Kristus skull. *C. F. I-n.*

Salig den, som tager vara på profetians ord. Upb. 22: 7.

Det är underbart att se huru Gud även i dessa dagar verkar. Han möter sina lidande barn, helar och hjälper dem».

* * *

»En ung man blev sparkad av en annan i huvudet. Han låg sanslös åtta dagar på lasarettet. Läkaren hade sagt till hans hustru, att det var bäst att han fick dö, ty kom han att leva mister han förståndet. Han blev föremål för förbön och handpåläggning, och Gud grep in. Åtta dagar därefter stod han på torget och sålde sina varor».

Sprid böckerna: "På Andelivets Område" och "I Lammets Fotspår" pris kr. 1:75 och 1:-.

Björks Boktryckeri - Råå 1935 718. 35. 1300.

ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse | Meddelanden från fälten

Rom. 6: 5-6

November 1935. Årg. 2.

BIBELSTUDIUM.

SYNDAFALLET.

Adam utdrives.

1 Mos. 3: 24.

»Han drev ut mannen». Dessa ord visar huru bunden Adam var med sina erfarenheter vid Edens lustgård. Troligen inneburo orden »Han förvisade», som vi förut vidrört, att Gud med detta delgav Adam beslutet därom. Men att han nu ändå sökte stanna kvar. Det kändes svårt för Adam att förena sig med tanken att lämna vistelsen i Edens lustgård, där han levat sina lyckligaste dagar. Detta kan ingen annan sätta sig in uti än den, som stått i en innerlig förbindelse med Gud, men på grund av synd blivit utvisad från de andliga tillgångarna av frid, vila och glädje, och känner sig genom samvetets röst tvingad att lämna Jesu vänner, Guds församling och dess förmåner. Särskilt smärtsam är denna erfarenhet för

MINNESBLAD.

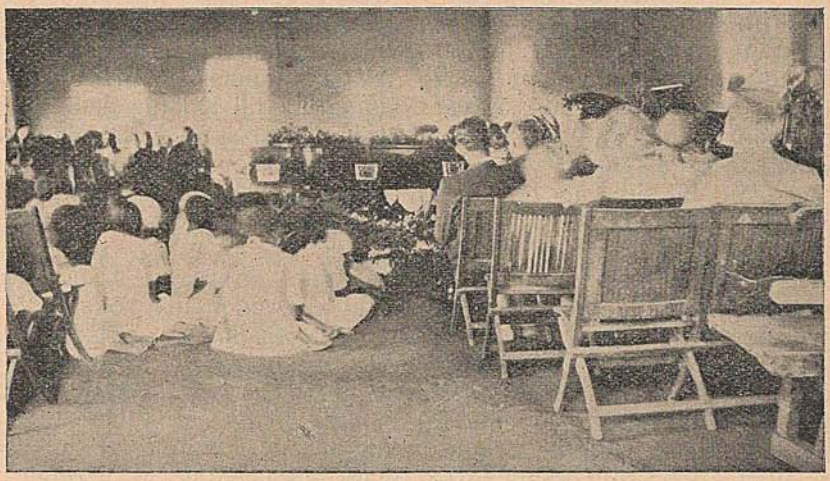

Minnesgudstjänsten den 19 nov. 1930 i Old Umtali, Afrika, med Syster Ellens stoft, sid. 84.

rena unga själar, som levat i oskuldens ljuva gemenskap med Jesus, men som blivit orenade till både kropp och själ. Man får ofta höra deras nödrop, se deras tårar. Gud skone dig käre unge vän för sådana bittra erfarenheter. Den lag är omutlig som är given för sådd och skörd. Så är det även med synden Gal. 6: 7 - 10.

Även Kristus kände denna tveksamhet hos sig när han sade: Fader, är det möjligt så låt denna kalk gå ifrån mig Matt. 26: 39». Men detta lät sig icke göra. Han måste dricka den.

Keruberna.

Keruberna sattes att bevaka vägen till Livets träd. Dessa voro troligen högt stående änglaväsen vilka stodo Gud närmast. Därför se vi dem i de förebilder Gud gav Moses, få sin plats på nådastolen, - locket på förbundets ark - där de skulle med sina vingar utsträckta över denna skydda, och med nedåtvända ansikten vaka över den, under det att Gud tronade emellan dem 2 Mos. 2: 20 - 22; 1 Sam. 4: 4. Nådastolen hade sin plats i det allra heligaste, dit översteprästen endast en gång om året fick gå in, och var syndaren eller menige man utestängd därifrån, och därmed också tillträde till Gud. Kerubernas uppgift var att skydda och vaka över att dessa Guds intressen ej överskredos. Så var det även med lustgården varur Adam blivit driven. Ingen som vill leva kvar i sin synd får tillträde till Gud.

Det ljungande svärdets lågor.

Till Kerubernas hjälp kom »Det ljungande svärdets lågor». Dessa lågor synes höra till dem som omtalas i Hes. 1: 4 - 14, 10: 1 - 7. Troligen en förebild av Guds förtärande eld Hebr. 10: 27, 12: 20 för dem som vill söka tilltvinga sig inträde på helig mark utan att ha följt givna föreskrifter eller också icke hålla sig på avstånd. För Moses uppenbarade Gud sig i en eldslåga, men förbjöds att träda honom nära. Han skulle taga skorna av sina fötter 2 Mos. 3: 2 - 5. Israels barn blevo av samma orsak förbjudna att stiga nära Sinai berg 19: 10 - 25. Att brott emot Guds föreskrifter åtföljdes av svåra straff se vi på Arons söner 3 Mos. 9: 22 - 24, 10: 1 - 7. O, vilket allvar ligger ej häri. Huru förfärligt skall det icke bli för själar som trampa Guds bud under sina fötter. Sök därför icke att tilltvinga dig Guds välsignelser, om du har bedrägliga tankar och ett obotfärdigt sinnelag. Tag varning av »Det ljungande svärdets lågor». Gud har satt ett skydd för att ej hans välsignelser skall blandas med smuts och orenlighet. Gud lägger ej ned sina gåvor i orena käril.

Österifrån.

Nu var Adam och Eva utestängda från Livets träd. Österifrån kunde de se »Det ljungande svärdets lågor». Där var vägen till Livets träd, men avstängd. De stodo där och mindes om både sorgliga och lyckliga erfarenheter. Mot öster kommer alltid deras blickar att rikta sig som gått bort från Gud. Från öster skall skenet bebåda Jesu återkomst. Vilken bävan skall ej fylla det avfälliga barnet vid tanken på österns sken, då Jesus skall komma i sin härlighet. Motståndarna till Kristus skall också bäva inför denna syn, ty då känna de sin synd. »Såsom ljungelden synes ifrån öster allt intill väster, så skall Människosonens tillkommelse vara Matt. 24: 27.

Kristus drevs ut från Jerusalem, först av Anden ut i öknen Mark. 1: 12 - 13. Sedan av fariséerna ut till ett högt berg att förgöras Luk. 4: 29 - 30. Sist fördes Han ut till Golgata, till platsen som benämnes »utanför lägret» och plöjde där den andliga mark, som skulle bli världen till så stor rikedom Hebr. 13: 11 - 13; 2 Kor. 8: 9, Ef. 2: 4 - 5.

2.
På underbara vägar.

Mannen till hustrun, som omnämndes i septembernumret, som på ett så underbart sätt mötte Gud, förblev för oss ett ständigt böneföremål. Jag skrev ett par gånger till denna familj.

Ett par år senare besöktes en plats några mil därifrån. En dag kom ett telefonmeddelande att den omnämnda frun önskade ett samtal. Hon kom åtföljd av en frälst väninna och sin man. Då jag såg honom blev jag storligen överraskad och sade: »Är broder - - med». »Ja» sade han »nu går det inte längre», varefter han lutade sitt huvud mot min axel och grät. »Gud vare tack» kom det från mig »Broder - - vill således bli frälst»? »Ja det vill jag» svarade han. Vi gingo alla ned på knä inför Gud, gräto och prisade honom för Hans stora nåd. Jesus frälste honom härligt, och hans hustru blev även styrkt till sin kropp. Hon hade haft en svår kamp för sin mans frälsning, så att t. o. m. sömnen flytt från henne under nattliga timmar, hon tyckte sig se allt vara så fullkomligt hopplöst. Hon skrev därom senare: »När allt syntes hopplöst, och jag slutat upp att tro, då kom Herren plötsligt med bönesvar».

Troende systrar, som har ofrälsta män, ge inte hoppet förlorat. Tacka och prisa Gud i tro på att bönesvaret kommer.

Han omtalade sedan, att hans hustru önskat att han kvällen förut skulle gått fram till förbön å mötet i kyrkan, men han ville det icke. När de kommo hem, hade han sagt till henne, att de skulle telefonera efter mig. Hon var ej med på det, ty hon tänkte att mannen möjligen ville komma så lätt ifrån det, och att ej en öppen bekännelse behövdes. Så var dock ej hans tanke, utan som han senare sade, han ville låta mig få glädjen att föra honom till Jesus, ty han tyckte jag haft så mycket besvär med dem, och att Gud på ett så underbart sätt fört mig i deras väg.

På morgonen, innan han gick till sitt arbete, tillsade han sin hustru i bestämda ordalag att telefonera till mig att de kommo på besök, och att hon skulle beställa en bil som stod färdig att köra dem till tåget. Bad henne ha hans kläder i ordning så att, när han kom från arbetet, han kunde hinna komma med tåget. Nu måste hon lyda. När han kom hem var allt i ordning, och det bar iväg med såväl bilens som tågets hastighet in i Guds rike. Halleluja!

När en själ blir frälst, sker det understundom på egendomligt sätt och hastigt. Dessa vänner blevo senare goda medarbetare i missionsgärningen. De togo det första tiotalet av Afrikaboken för spridning, och ännu hålla de på därmed. Det är på denna väg Gud givit mig en stor del medhjälpare i det missionsarbete, som Gud av nåd anförtrott mig. Om man blir till välsignelse för andra följer därpå heligt intresse hos dessa för Guds rike inom den del av vingården, som den, vilken välsignat dem fått sitt arbete förlagt.

Aran tillhör Gud och Lammet för denna själsfrändskap troende själar emellan.

Mina kamrater visar det.

En ung man bevistade kvällens möte. Han var nu på väg ut. Jag står vid dörren och hälsar på mötesbesökarna, och tilltalar denne unge man. Han är sökt av Gud och tårar komma i hans ögon. Jag uppmanar honom till avgörelse, men han säger, som de många andra: »Jag kan icke». Säger honom, att det är det bästa han kan göra. Därtill svarar han gråtande: »Ja, det tror jag, ty mina arbetskamrater, som äro troende, visar detta, så jag har ej något emot det». Sökte åter nödga och överbevisa honom om nödvändigheten att göra det nu, men han gick, liksom den rike ynglingen, bedrövad bort. O, hur svårt för själar, som låtit sig bindas av synd och av vänner, att slita dessa band. Och icke ens detta behövde de göra, om de ville anförtro sig åt Jesus, ty han kan göra fången fri.

Minnesord.

Den 19 november är det fem år sedan vår kära syster, Missionären Ellen Björklund, blev kallad till vilans land för att där invänta kröningsdagens härlighet. Till Guds ära och många missionsvänners uppmuntran, anföres här nedan några drag nedtecknade av Biskop Johnsons i Afrika dotter Dorotea Bota, taget från boken »För Jesus och Afrika»:

Himlen via Rhodesia.

»Vi ha var och en vår särskilda väg att gå, vägar som kan leda fram till himlens land. För somliga börjar och slutar vägen i egen hemstad, återigen måste andra vandra världen runt, innan de komma fram till resans slutmål.

Ellen Björklund, »mbuya» kallad, var en av de senare. Från ett litet svenskt landskap leder hennes väg ut till Kina och Japan, samt vidare under det Rysk-japanska kriget till Amerika, 1902 gick vägen till portugisiska Ostafrika och 1915 till Old Umtali, där hon fullbordade sin nära sextiofyra-åriga resa den 19 nov. 1930.

Berättelsen om hennes resa är såsom en saga, om hängivande kärlek till det folk, vars spår hon följde. Hon bar synnerlig omsorg om detta lands mödrar vid deras kritiska tillfällen, och många äro de kvinnor, som hon räddat och hjälpt, och som välsigna hennes namn i dag.

Den första tiden när »mbuya» var kommen till Old Umtali, voro kvinnorna rädda att komma till henne. Trolldoktorernas makt var stor, och även den gamla vidskepliga kvinnans - hedniska barnmorskan - viskning om förfärliga händelser, vilka skulle ske, om ej släktens sedvänjor blevo iakttagna, allt orenliga seder som borde undanrödjas. Men »mbuya» har gått oavbrutet på, vinnade förtroende inför folket och ständigt bevisat, att

Syster Ellen vid sitt besök i Gävle år 1923.

den hygieniska vägen är bättre än den gamla vidskepliga. Därför står också nu en liten nätt tegelbyggnad upprest som B. B. för att mottaga väntande mödrar, och även flickor som skola utbildas till barnmorskor. Många av hennes flickor ha gått tillbaka till byarna för att bistå mödrar, som vänta sina barn. Sådana mödrar vilka eljest skulle varit omgivna av ogudaktiga, avskyvärda, vidskepliga personer. Dessa flickor gå omkring liksom Mbuya gjorde, icke allenast för att söka läka sjuka kroppar utan även sjuka själar i detta land, där både dödligheten bland barnen tilltager och hedendomen synes utbreda sig ännu mera. **På Mbuya Björklunds vägsträcka till himlen stå stora skaror av tacksamma kvinnor, vilka sörja**

hennas bortgång. Hennes sista vittnesbörd var: **"Vi ha en underbar Frälsare, en underbar Fader, Han gör inga misstag".**

Dagen innan hon nådde fram till destinationsorten frågade hon syster Ruth om hon ville fortsätta det arbete, som hon, Mbuya, hade påbörjat. De begrovo henne vid solnedgången, och enligt hennes egen önskan buro svarta flickor, klädda i vita kläder, henne till graven. Själv låg hon i sin kista iklädd systerdräkt. Trots all sjukdomskamp hon haft, låg hon likväl mild och fridfull, som när en slumrande drömmer om något, som är mycket skönt. De infödda sörja henne med stor klagan och de mödrar, som hon hjälpt, synes mest av alla djupt förkrossade. Hon hade ju varit så oändligt mycket för dem.

Men i händerna på syster Ruth, som är en hängiven, skicklig sköterska och missionär, skall ej Mbuyas arbete lida något avbräck. **Med bistånd av hennes folk i hemlandet skall detta arbete föras framåt i triumf.**

Nära sextiofyra år färdades Mbuya runt jordklotet på sin väg till himlen, och vid slutet av denna sin färd sammanfattade hon allt i orden: **"En underbar Frälsare, en underbar Gud. Han gör aldrig några misstag".**

Några ha gjort anmärkning mot bilden, som återfinnes i boken »För Jesus och Afrika», där syster Ellens stoft vilar uti kistan, men blir icke Gud stor för den själ som ser på bilden på ett andligt sätt. *Det var ju endast ett stoft Han använde till att utföra ett så underbart arbete i Afrikas urskogar,* därför tillkommer honom ära, pris och tack. Även vi få vara med i detta stora arbete.

2.

Syster Ruth Hansson, Afrika.

Chikuruwo den 24. 6. 1935.

Gummans dröm.

Här är en gammal gumma, Mbuya Bernera, som jag blivit så god vän med. Lade märke till henne redan vid första mötet. Vid avslutningen bad jag henne leda i bön. Hon bad så gripande. Förstod genast att hon var en verklig kristen. Under mötena ha vi ofta samtalat med varandra. Hon har haft egendomliga drömmar, En gång drömde hon sig vara i himlen och fick se en stor skara barn, alla voro vitklädda och de sjöngo en sång som översatt lyder: »Den dagen, dagen, dagen, den dagen, den dagen alla som tro på Kristus skola glädja sig. Den dagen, dagen, dagen då alla skola gråta som icke känna (lyda) Kristus». Hon har bl. a. även en sång som lyder: »Strid icke mot brudgummen, ty dörren sluter sig, dörren sluter sig om du strider mot brudgummen». Hon har en enastående förmåga att fatta andliga ting. Dessa sånger har hon lärt de unga.

Vi har nu väckelse här. Hon är med både tidigt och sent. O, hur hon beder! Det är verkligen underbart. Jag är verkligt glad att fått möta med henne, denna gamla okunniga kvinna, men hon är likväl rik och vis, ty hon har redan nu sin umgängelse i den himmelska världen. En kväll gick vi till hennes hydda. O, vad glad hon blev. Hon tog mig i famn, och hon satte fram allt vad hyddan förmådde. Jag skulle sårat henne om jag ej ätit. Vi fick först ägg och bananer, och det var rent och gott. Men så bar hon in kokt pumpa och gav oss med sina smutsiga händer, som voro fulla av sår. Ja, nog ville det då fastna i halsen. O, det behöves mycken bön för att komma över det egna »jaget». Jag ville likväl inte såra den gamla, ty för henne var detta allt hon ägde. Kanske nästa dag åt hon endst lite, ty hon levde av det andra gav henne. Då det mänskliga hos mig reagerar mot smutsen, så tror jag att Gud både vill och kan välsigna, så att intet ont skadar oss. Jag kommer alltid att

ha denna gamla i åtanke och så snart jag kommer till O. U. skall jag sända henne kläder och en filt, ty hon fryser ofta. Jag har ju två nya filtar och jag kände genast att hon skulle ha en av dem.

Här är också en stor kyrka, mycket bättre än i Ndingi. Där hade de endast en större hydda, så att vi fick dela på folket för att de skulle få rum. Kyrkan här är byggd i de inföddas byggnadsstil, men stor och rymlig. Vi ha goda och kraftiga möten.

Mukahanana den 29. 6. 1935.

Giftermålsfest.

Jag vänder hem till O. U. måndag, ty mycket arbete väntar på mig där i konferensförberedelser. Här äro många sjuka i dysenteri och lunginflammation. Under det jag varit här har det hållits en hednisk vigsel- eller giftermålsfest. Det var verkligen ruskigt, vilt och beklämmande. Dansen var så ful och satanisk som någon kan vara. Sångerna och trumslagen kom blodet att stelna. De druckna, spruckna rösterna gjorde det hela till ett obeskrivligt elände. Mitt hjärta värkte ty jag visste att de flesta av dem ej vet av en Gud, sådan som vår. De ha ingen vetskap om en Frälsare, som kom för att befria dem från all synd och driva bort mörkret och inljuta frid i hjärtat.

Brevet är skrivet i många repriser och sammanhanget dåligt, beroende på att skrivstunderna varit så korta. Vi ha haft fyra möten om dagen. Söndagarna ha varit mest upptagna. Först bibelstudium, sedan undervisning i att hålla rent, barnens vård, hemmets skötsel, de mest vanliga sjukdomar och deras orsaker m. m. Syklasserna och patienterna ha upptagit oss hela dagen.

Halsen blir torr.

Vi ha inga möten på kvällarna, ty hyddorna eller kyrkorna äro så otäta att de stearinljus jag har med ej kan hållas tända, ty vinden sveper helt igenom. Ibland tända vi en brasa mitt på golvet, men röken gör halsen torr och ögonen vill ej gärna vänja sig därvid. Avslutningsmötet är dock vanligtvis på kvällen, ty det drar alltid ut på tiden. Kvällarna användas till besök i hyddorna, och dessa besök äro ljuspunkter under dessa resor. Där vid deras egen härd lär jag mig förstå dem allra bäst. Lär mig att se med deras ögon och förstå med deras hjärtan. Då berätta de för mig underliga historier, som för dem äro verkliga. Därefter talar jag om för dem vad jag erfarit och vad jag vet om Jesus Kristus. Det är dessa samtal som drager våra hjärtan fram mot ett mål, Afrikas frälsning. Jag beder alltid tillsammans med dem på knä. Allt detta gör att Afrika fått ett verkligt grepp om mig. Det kan kanske tyckas underligt höra att jag verkar hård i tillrättavisningen, i synnerhet av männen, men man må söka sätta sig in i deras likgiltighet och stora okunnighet parad med deras tro på trolldomens alla konster, under det de tro att vår undervisning passar endast för de vita och inte alls för dem. Jag måste ofta bedja Gud om nåd att kunna visligt bestraffa, och ofta känner man sig mera som pådrivare än som ledare. Ibland få vi liksom driva dem fram för att de skall kunna se att det verkligen är för dem, och att det är möjligt för dem att nå ett högre plan. Jag gör ofta undersökning om motivet för mina handlingar, och jag tror att de äro för Afrikas frälsning och Guds rikes förhärligande.

Många småkryp.

Jag bor för det mesta i gräshyddor. Föredrar detta framför de smutsiga och av ohyra fulla hyddorna. Om någon visste huru ofta jag ändå får ta itu med mig själv, ty det finnes så många småkryp, och golvet ojämnt och hårt att ligga på. Ibland måste jag upp om nätterna för att bedja, då

det ej går att sova. Men då tänker jag på himlarnas Son, som ej hade något att luta sitt huvud till. Ja, då blir det underbart att vara med. Glädje och frid fyller mitt hjärta och jag somnar som ett barn. Så i regel har jag god sömn. Men när vi så kommer till maten. All smuts, flugor och ohyra tar bort matlusten. Men även häri hjälper Gud, så att jag ej förlorar allt för mycket i vikt eller krafter.

När jag ser de svartas glädje, tacksamhet, kärlek samt iver att lära, ser svårigheterna små emot möjligheterna att lära, då övervinnes allt.

Old Umtali Juli 2.

Hemma igen.

Måste i hast avsluta brevet. Mr Murphree skall in till staden och han tror sig hinna fram innan posten stänges. Hemma! O, vad det är underbart! Ja, det kan ej någon beskriva. Syster Irene och alla de andra voro friska. Vi kom hem sent i går kväll. De hade nästan uppgivit hoppet, men så blev glädjen så mycket större.

Här är nu stor brådska, ty konferensgästerna komma en del redan lördag. Det gäller nu att tänka snabbt, för att inte säga, vara kvick i vändningarna. Under jäktet få vi dock lyfta blicken uppåt. O, hur jag tackar Gud just nu för rent, friskt vatten, för hem och vänner. Syster Irene har utfört arbetet här så utmärkt och förträffligt, för detta tackar jag Gud. Här äro ännu många sjuka, men allt har gått bra. Det var svårt att sova i natt, ty jag låg och tänkte på vilket man först skulle ta itu med för att kunna få allt arbete utfört. Bädden föreföll även så mjuk efter det jag legat på det hårda jordgolvet, så att varje gång jag vände mig vaknade jag. Jag är frisk och duktig, och efter dessa tre veckor ute, har jag behållit vikten jämförelsevis bra. Jag är glad och tacksam att Gud själv bekänner sig till sin ringa tjänarinna.

Hälsning till hem och vänner.

I Jesus förbundna *Ruth.*

Einar Waermö.

Broder Waermö i Californien stod just i begrepp att resa till Sverige då han mottog mitt brev. Han skriver:

»Här i Chicago har jag redan fått se frukt av mödan. Nere i slummissionen predikade och sjöng jag i förra veckan, och fingo vi bedja med flera. Pris ske Gud! En man reste sig gråtande mitt i mötet och avgjorde sig för Gud. Sjöng också på stora operahuset här, där en grupp köpmän ha möten varje dag mellan kl. 12 - 1, vilket också radierades för tusenden av lyssnare. Så har jag sjungit och vittnat i Sv. Metodistkyrkan där Herrens Ande var mäktigt verksam, samt i en Sv. Frikyrka, där jag har ett sista möte i morgon kväll. Tre dagar har jag varit i Minneapolis i »Full Gospel Tabernacle», pingstvännernas lokal, och hade där underbara möten. Pris ske Gud! Herrens Ande var mäktigt å färde, och i går kväll, sista mötet, var det flera som kom gråtande till korset för att få frid. I dag sjöng jag åter i operahuset, och efter mötet kom en ung man gråtande fram och tillsammans fingo vi blanda våra tårar vid Jesu fötter. Han hade blivit gripen av sången. Ja, pris ske Gud!

Nu är jag på väg till Sverige för några månader, för att om Gud vill verka tillsammans med en missionär Wickman från Spanien. Emellertid ser det hotfullt ut med krig, så antagligen kommer jag väl ej vara hemma så värst länge. Blir ju dock som Gud leder. Det vore roligt om vi finge mötas och prisa Gud tillsammans för Hans stora nåd. Huruvida jag har någon uppgift hemma kan jag ej säga, men nog ser det ut som om Herrens ledning visar så just nu».

Giv till julgåva missionsboken
«För Jesus och Afrika»
Fråga pastorn efter den.

Hemförlovningar.

Den 22 september fick Fru Augusta Aronsson i Öregrund kallelse till härligheten. Under en längre tid hade hon varit klen till sin kropp.

Syster Aronsson hade, särskilt under sina yngre dagar, genomgått svåra prövningar. Hennes första man gick bort på sjön, och lämnad ensam med flera barn hade hon att kämpa för deras underhåll under uppväxtåren. Men hon hade satt sitt hopp och sin förtröstan till Herren och fann däri sin styrka. Hennes hem var en fridens boning och Herrens vittnen rönte där mycken gästvänlighet.

En mycket god hjälp hade jag även från detta hem i underhåll av syster Ruth i Afrika. Jag tackar Gud för denna systers och hennes mans livsgärning, och ber Gud styrka de kära som lämnats efter. Snart äro vi alla hemma och stå inför tronen.

Vemodigt och överraskande kom budet om Broder Axel Östergrens i Karlshamn hemförlovning den 23 september. Jag vistades i deras trevna hem i våras och gladlynt och fridfull som br Östergren var, tänkte man icke på att han så snart skulle få flytta högre upp. Även från detta hem har Guds kärlek uppenbarat sig i omsorg för hednamissionen. Gud välsigne och tröste de kära som lämnats efter.

Då jag genom Guds nåd fått varit med att föra familjemedlemmar till Herren i båda dessa hem, är det ju ej så underligt om man känner sig i anden särskilt förenade.

C. F. I-n.

Tidningsmedarbetare.

Även för nästa år kommer, om Gud vill, »Andliga Fläktar» att utgivas. Den uppmuntran som från tidningens läsare kommit mig till del genom uttalanden om genom den erhållna välsignelser, ger mig frimodighet att fortsätta detta, som jag tror, Gud välbehagliga arbete.

Tidningens program är redan känt. Meddelanden om Guds härlighet uppenbarad i svaga människobarn blir tidningens mål. Missionsarbetet i Afrika, särskilt där syster Ruth Hansson arbetar, omvändelser, hälbrägdagörelser, dop i Helig Ande, nådegåvorna och Kristi snara återkomst kommer med den Helige Andes bistånd att betonas. Likaså kommer ett bibelstudium att inflyta såsom en fortsättning av de förra.

Önskligt vore om mina vänner som taga 5 ex. i mån. ville öka ut antalet till 10. Till alla dem som taga 10 ex. och däröver sändes ett nummer gratis. Tidningen sändes även under 1936 till alla dem som haft tidningen för 1935, utom till dem som ej likviderat för 1934, såvida ej något annat meddelande inkommer. Pris och format blir som förut, 1: 20 pr år, 10 öre lösnummer.

Helig Andekraft vile över alla mina medarbetare. Välsignelsens evighetsskörd väntar alla som så på Andens mark.

C. F. Israelsson
Råå

En av väckelsens fäder.

Olof Gustaf Hedström. »Den svenska metodismens fader» är en intressant skildring av de andliga väckelser som uppstodo genom pastor Hedströms verksamhet på Betelskeppet i New York och vars inflytande sträckt sig till vårt land såväl som till grannländerna. Rekvireras från Nya Bokförlaget, Stockholm, eller från förf., Pastor Carl Thunström, Eksjö.

Björks Boktryckeri - Råå 1935 751. 35. 1300.

ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse | Meddelanden från fälten

December 1935. | Rom. 6: 5-6 | Årg. 2.

STRÅLGLANS.

Herre förnya i dessa år dina gärningar - -. Då uppstår en glans såsom av solljus, strålar gå ut ifrån Honom, och Han höljer i dem sin kraft.
Hab. 3: 2-4.

Julhälsning

* * * * * * * * *

Herrens härlighet kringstrålade dem - - "Se jag bådar Eder stor glädje -, ty i dag är Eder född Frälsaren".
Luk. 2: 9-11.

Tidigt i släktets historia uppenbarar sig Herren omgiven av strålglans såsom av eld. Första gången strax efter fallet, i de »ljungande svärdets lågor», som stodo som skyddsvakt vid vägen till livets träd, 1 Mos. 3: 4. Abram får senare se Herrens härlighet, då han under mörker och förskräckelse, får uppenbarelse av Gud att hans efterkommande skola leva i fyra hundra års träldom, 15: 12 - 16.

Likaså får Moses se Herrens härlighet i elden från törnbusken vid Horebs berg, 2 Mos. 3: 2. För Israels barn uppenbarade den sig i moln- och eldstoden, 15: 20 - 22; 14: 25, och vid Sinai berg, där Moses mottog lagen och sinnebilderna, 19: 16 - 20; 20: 1 f.

Så ock vid Tabernaklets invigning, då Aron och Moses offrade sina första offer, 40: 29 - 38; 3 Mos. 9: 7; 22 - 24, och när David hade bekänt synden att han räknat folket, och lytt uppmaningen att bygga ett altare på Onans tröskplats, på vilken plats senare templet blev byggt, 1 Krön. 21: 1, 7 - 30; 22: 1 f.

När Arken fördes in på sin plats i det nya templet, 2 Krön. 5: 5 - 14, och även efter Salomos bön vid templets invigning, 7: 1 - 3, uppenbarade sig Herrens härlighet.

Sedan gick en lång tid då Israel

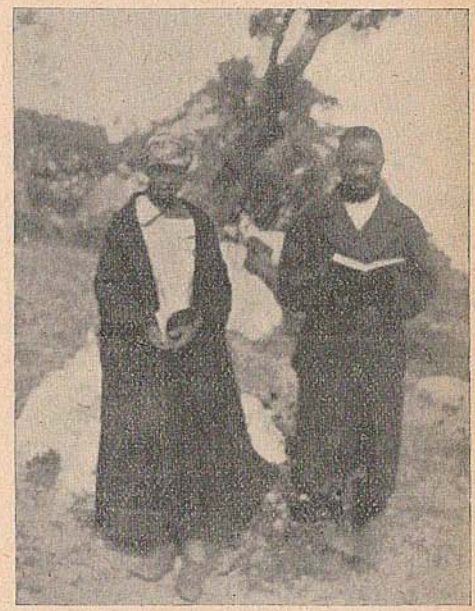

Konung Gandanzara m. gemål. Se sid. 76 i okt. numret.

var utan den sanne Guden, utan präster som undervisade dem och utan någon lag, 15: 3. Då ersatte de Guds härlighet med offereldar, som tändes åt avgudar, därvid vederstyggliga gärningar utfördes, 28: 1 - 4. Gud lät då profeter uppstå, som varnade dem, och när de bekände sin avfällighet kunde de visserligen vid sina högtider sjunga lovsånger till Herren, Esra 3: 6 - 15; Neh. 12: 43, men Herrens härlighet syntes icke, och därför blev det stor nöd ibland de sanna av folket, v. 14, 22.

Jesaia ser Herrens härlighet i förbindelse med sin kallelse, Joh. 6: 1-8. Hesekiel ser i denna härlighet Människosonen, Hes. 1: 36-28.

Till Sakarja, en av gamla testamentets sista profeter, säger Herren: Om det ödelagda Jerusalem: »Jag själv skall vara en eldsmur däromkring och skall visa mig härlig därinne» Sak. 2: 5.

Vid änglarnas budskap om Jesu ankomst gives åter mänskligheten hopp om uppenbarelsen om Herrens härlighet. Jesus var ju själv härlighetens återsken, Joh. 1: 14. Under det herdarna lyssnar till budskapet: »I dag är eder född Frälsaren», kringstrålar dem Herrens härlighet, Luk. 2: 8 - 11. Sedan uppenbarar sig denna härlighet vid Jordan när Anden sänker sig ned över Honom, Joh. 1: 14, 32 - 34. Så ock på förklaringsberget, Luk. 9: 29 - 32, vid Hans uppståndelse, Matt. 28: 1, och vid Hans himmelsfärd, Apg. 1: 9 - 11.

Försoningsverket var nu fullbordat och därmed vägen lagd till mottagandet av Guds härlighet. Han satte sig på Faderns högra sida och sände sedan genom den Helige Ande ned sin härlighet till sin lilla väntande skara, Apg. 2: 1 - 4. Likaså över Stefanus, 7: 55, Paulus, 9: 3; 26: 12 f., Petrus, 12: 7 och Johannes, Upb. 1: 12 - 17.

Herrens härlighet uppenbarar sig alltid i förbindelse med det som rör sig om Golgata, offer eller löften om Frälsaren. Studera bibelcitaten.

Antingen kommer den såsom ett insegel på givna välsignelser eller också som varning att ej lägga orena händer på försoningsverket, 3 Mos. 10: 1 - 3.

Ofta kände människorna inför Herrens härlighet förskräckelse och fruktan, särskilt motståndarna, Matt. 28: 4; Dan. 10: 7. Även Guds folk har känt det, men ej på samma sätt, v. 8, Upb. 1: 17. Men när den »Stora dagen» kommer, då skola »syndarna på Sion förskräckas», Mal. 4: 1. Ingen kan bestå inför Herrens ansikte, som ej mottagit Julnattens budskap, vilket är evangeliet, som sänder ut strålarna av Herrens härlighet från Kristi ansikte, 2 Kor. 4: 6.

Låt oss alla bliva bärare av detta budskap för det nya år som kommer, då skall Herren förnya sina gärningar och låta strålglansen av sin härlighet såsom av solljus stråla över oss, och vi skola erfara, att Han däri döljer sin väldiga makt.

En härlighetens jul och nytt år tillönskas alla mina vänner och medarbetare i missionsgärningen.

Råå i december 1935.

C. F. Israelsson.

En femårig själavinnare.

För en del år sedan blev en fru omvänd till Gud, som hade en liten rar fem års flicka med långt lockigt hår och runda röda kinder och som liknade en liten ängel. En afton var hennes pappa med på mötet. Jag samtalade med honom och uppmanade honom att komma till Jesus, men han sade sig ej kunna det. Hans hustru kom och satte sig i bänken vid vilken vi stodo och samtalade. Hon grät vid mannens nekande. Flickan kom även och ställde sig vid vår sida och när hon hörde sin far neka

att komma, grät också hon och sade med tårkvävd röst: »Pappa, varför kommer du inte, ser du inte att mamma gråter. Pappa, varför kommer du inte, ser du inte att mamma gråter». När jag hörde denna lilla ängels maning, bad jag fadern följa flickan fram. Men han lade sin hand på flickans huvud och sade: »Min lilla flicka, jag kan inte». Hon upprepade likväl samma ord och grät. Jag måste lämna dem.

Efter en liten stund hördes fotsteg från den plats där dessa vänner hade stått och vad få vi se? Jo, flickan med sin far i handen, leder honom fram till altarrunden och hustrun kommer efter. Flickan lägger sig på knä emellan föräldrarna, och det är som om hennes strålande ögon ville säga: »Det lyckades ändå att få pappa med. Nu har jag både en frälst mamma och pappa». Det var hjärtegripande. Det fanns ej många av de närvarande som ej grät. Jo, det var glädje bland himlens änglar och i Faderns hjärta över denna syn.

En tid efter skrev kustrun: »Det är som om jag fått ett nytt hem. Allt är så ljust och fridfullt».

Ett tiotal år gick och jag besökte åter platsen. Min första tanke var, om jag kunde känna igen denna lilla rara flicka. Inkommen i lilla salen, stod juniorerna med sina gitarrer, de skulle deltaga med i kvällens möte. Jag såg efter flickan. Får då se ett strålande ansikte. Går till henne och säger: »Är du den lilla flickan som förde din pappa till Jesus»? »Ja», säger hon med jubel och glädje. »Och du älskar Jesus», då hon även säger »Ja».

Några år därefter gick hennes pappa hem till Gud. Själv har hon ett litet trevligt hem och en liten son. Tiden går fort och snart samlas släkten inför Guds tron, då möjligen även detta minne från förgänglighetens värld kommer att framdragas.

Så kunna även de små få vara medhjälpare åt Gud, pastorn och evangelisten. Skulle någon liten gosse eller flicka läsa detta, så gå du och gör på samma sätt. Om inte far och mor äro frälsta så bed dem gå till Guds hus och lämna sig åt Jesus.

Afrikanske evangelisten Lazarus

skriver: »Mina kära vänner i Sverige! Jag blev mycket glad då Mbuya (mormor) bad mig skriva något om vårt arbete här. Nu beder jag Gud, eder Gud men också min, att välsigna orden så, att Hans namn blir förhärligat.

Först önskar jag tacka eder vänner i Sverige för eder kärlek till oss. Ja, jag vet att ni älskar oss, emedan ni sänt oss två av edra egna. Mbuya Björklund kom till oss för flera år sedan. Ofta var hon i svårigheter, ensam i arbetet under trångmål och bedrövelser, ty det var vår sed, att icke vidröra en del sjuka, ty vi fruktade för dem. Men hon undervisade oss. Led för och med oss.

En dag, när hon inte längre orkade arbeta, så kallade Gud henne hem till sig. Vi stodo runt omkring och kände oss som barn utan mor, men vi kände också att om vi fortsatte på den väg hon ledde oss in på, skulle vi mötas igen.

Vår egen Mbuya Ruth upptog hennes mantel, precis som de gamla profeterna Elia och Elisa. Nu bär hon oss. ibland driver oss, undervisar, älskar oss. Hon helar oss då vi äro sjuka och nära döden. Ja, i sanning älskar ni oss, då ni sänt oss dessa två.

Vi se också eder kärlek i de gåvor ni sänt av kläder, tyg och förband. Vi känna det som kärleksgåvor, då vi se de olika plaggen. Vi skulle önska kunna tacka eder, men orden fattas, tungan kan ej uttala dem. Ni kan inte förstå till vilken stor väl-

Fastän Jesus var "Son" lärde Han

Juleklockan klämtar.

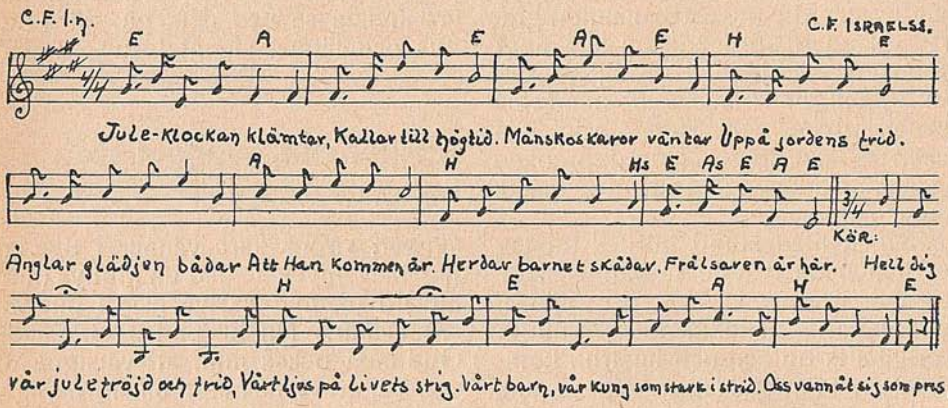

Obs.! Sista reprisen i kören skall vara: »Oss vann som pris åt dig».

Fröjden Eder alla, Gamla, unga, små.
Klockan vill oss kalla Att till stallet gå
För att barnet hylla, Som oss givet är
Att behoven fylla, Som vårt hjärta tär.

Ordet kött är vordet, Blivit Mänskoson,
Så oss säger ordet, Gud om oss är mån.
Han vår synd skall bära, Lida våra slag,
Att vi må oss lära Lyda Andens lag.

Gud, vår Gud, vi prisa Dig för kärleken.
I vår nöd Du lisa Gav i frälsningen.
Tack för rika gåvan, Tack vår Gud och Far
Himlens port därovan, Du oss öppnat har.

Ingen död skall finnas, Jesus smakat den,
Vi må detta minnas, Vår är himmelen.
Snart Han sina hämtar Ifrån jordens grus.
Himlaklockan klämtar Kallar till Guds hus

Änglasånger klinga, Natten har nu flytt,
De vill budskap bringa, Att vår dag har grytt.
Tron har åt oss givit Evig verklighet.
Han, som givit livet, Är vår härlighet.

---

signelse ni är för oss. Jag önskar jag kunde säga det i ord som fullt kunde tolka vad vi känna i denna sak.

Mbuya kallar hennes lådor för «Guldgruvor», men de äro även bättre, ty när Mbuya plockar fram ur hennes gruvor, se vi snövita kläder, då det från en verklig gruva endast kommer som vi se det, gråsmutsig sten. Så snövita kläder se vi icke eljest i Afrika. Snö se vi inte heller här, men frost ha vi vid floden och den kallar vi snö. Jag önskar ni kunde se vårt kära sjukhus, och se barnen då de iklädas de vackra svenska kläderna. Mina egna barn ha flera av dessa kläder. Varje gång vi ser på dem bli våra hjärtan djupt rörda, och vi känna att ni älskar oss med Jesu Kristi kärlek.

Jag önskar, jag kunde se er ansikte mot ansikte. Mbuya har ofta berättat för oss om sitt land. Hon har också undervisat oss om givandets glädje, och det största att giva oss själva helt för Jesu räkning bland vårt folk. Och det är ju endast i utgivandet man lär känna det verkliga lidan-

lydnad genom sitt lidande. Hebr. 5: 8.

det men också glädjen.

Jag är glad kunna vittna om att Jesus frälst mig och kallat mig att bliva Hans tjänare. Jag önskar verkligen lära förstå huru jag skall kunna ännu mera helt göra det.

I vårt arbete i sjukhuset se vi så mycken nöd, ett så djupt mörker hos hedniska, vidskepliga och sjuka människosjälar. Vi önska bota kroppen, men vårt mål är själar, själar för Guds rike. I vårt arbete bland de sjuka finna vi många, som blivit skadade genom synden. Små barn, som måste lida och dö på grund av våra gamla seder och bruk. Unga mödrar dö på grund av smutsiga seder bland kvinnorna. O, hur mitt hjärta värker! Afrika har kommit efter! Afrika är efterblivet! Kan ni höra dessa ord. Kan ni se det och förstå vilken förbannelse som vilar över oss, detta på grund av djävulens band vari vi hållas fångna. O, hjälp oss att vinna Afrika för Gud! Bed, bed som ni aldrig gjort förr! Vi ha en sång, som vi älskar att sjunga: »Gud hjälp Afrikas land under den brännande sol, där finnes många hjärtan, som längta efter Gud». Dessa ord äro sanna.

Mbuya Alice och jag har just varit ute på ett distrikt för att söka hjälpa folket. Bota deras sjuka, undervisa dem om en bättre väg, hjälpa dem till renare liv och hem samt tala om Jesus för dem. Detta är vårt arbete: predika, undervisa och bota sjuka. Under dessa resor se vi mycket, som kommer våra hjärtan att känna djup sorg. Vi längta efter en bättre tid för vårt folk. Mödrarna äro misshandlade, barnen sjuka och dö ofta en allt för tidig död, därför att mödrarna äro okunniga och de föda dem under behandling enligt de gamlas sed. I många fall stå mödrarna och barnen lägre än markens djur. O, jag har så ofta sett det! Inte är det därför, att mödrarna sakna kärlek till barnen,

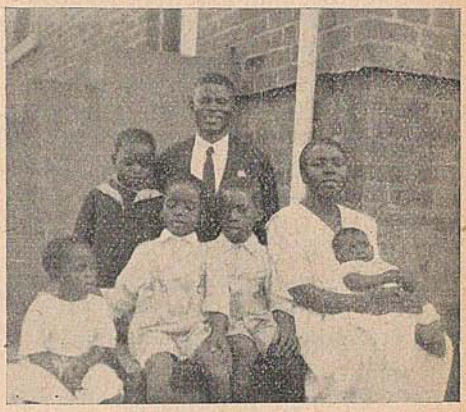

Evangelisten Lazarus med familj.

men de äro så okunniga.

Livingstone liknar Afrika vid ett öppet sår. Ja, vänner, så är det verkligen ännu i dag - ett öppet sår. Vi ha lärt oss i sjukhuset att ett gammalt sår är svårläkt på grund av döda celler, så är det också med det sår, som finns i hjärtat av Afrikas folk, det helas ej med ett hastverk. Våra missionärer ha kommit och undervisat oss om Jesus. Han var ju den, som helade sjuka såväl till kropp som hjärtan, och gjorde fångar fria.

Huru glada äro vi icke, att vi kunna se Jesus i Afrika i dag. Han frälsar och gör fångar fria. Han renar från synden, så att vi kunna leva i Honom och Han i oss. Vi här i Afrika hör ofta hedniska sånger, men vi som äro kristna sjunga: »Hallelujasången till vårt hjärtas konung». Vi vilja ej upphöra med arbetet förrän hela Afrika får se Jesus. O, hur underbart, då mitt hjärta först såg Jesus! Vi få följa Honom ända fram till korset, men inte endast detta, Paulus säger ju: »Om vi dö med Honom skola vi också leva med Honom».

Min mor och far äro ännu hedningar. Det är mycket smärtsamt för mitt hjärta att veta de sina ännu ej sett Jesus. Förstå ni huru svårt det

är här att bliva en kristen? Min far har tre hustrur och är även på annat sätt bunden i gamla seder. Om han endast fick sina ögon öppnade, så att han kunde se Jesus, skulle allt annat förlora sin kraft, ty Han har kraft för allt. Var god, bed för min far och mor som fött mig. Jag vet att eder bön har stor kraft.

Jag har själv fem goda, starka barn. Bed också för dem, att de må växa upp liksom Jesus gjorde, »i ålder, vishet och nåd inför Gud och människor». Vi ha givit dem alla åt Gud och vi önska de skola få bliva Hans redskap.

Nu beder jag att Gud skall själv mätta oss. Vi vilja mötas vid Jesu fötter, nådastolen.

Eder ödmjuke broder i Afrika»

Lazarus.

AFRIKA.

Syster Ruth Hansson.

Mukahanana 27. 6. 1935.

Här är det som Mayi Julia är ifrån. Ett med de första jag gjorde var, att söka upp den man som slog henne och barnen mycket svårt för att Julia, som är änka, nekade att bli hans tredje hustru. Lazarus och Alice gick med, ty de lämnar mig ej. Dit jag går, går de också. När han såg oss komma, sprang han sin väg. Jag gick in i hyddan och talade vänligt med en av kvinnorna och barnen. Kvinnan sände bud efter honom, men han kom ej. Sedan gick hon själv och efter hennes samtal med honom kom han till sist. Sedan vi hälsat sade han, med de svartas vanliga sirliga språk: »Du drottning bland kvinnor. Du goda moder. Du lysande lampa o. s. v.» Därefter talade han om hur mycket han älskade barnen och Julias barn, och hur ofta han längtade efter dem med ett hungrigt hjärta. Hans armar voro tomma trots det, att han hade sex egna barn. Han grät över att han icke fick se deras ansikten, och mycket annat sade han. Jag visste mycket väl att icke ett enda ord var sannt, men jag lät honom tala ut. Han omtalade vidare huru mycket Julia stulit från honom och hur hon beljugit honom m. m. Han höll på en hel timma. Men han förstod att jag såg hans tankar.

Jag såg ormen.

Min första fråga var: »Är Ni en kristen»? »Ja då, visst är jag det» blev svaret. Vem var det som gav Mayi Julia slagen? Vem misshandlade barnen till dess de höllo på att bli krymplingar? Vem tog getterna, korna och penningarna som hon fick av oss? Vem var mannen som till sist ville förleda en troende ensam änka och misshandla henne, allt därför att hon ville förbliva änka? Huru ofta har den mannen kommit för att se till de barn, som hans hjärta gråter efter att få se? På vad sätt har han visat sin kärlek till dem m. m. Att börja med sökte han slingra och vrida sig för att komma undan, men då han såg att jag höll fast vid mina frågor kunde han inte komma undan. Han kunde inte heller svara på dem, då han såg att jag hade mina ögon riktade på honom. Han fick två timmars välförtjänt näpst, ty jag såg ormen, den gamle bedragaren sticka fram över allt, och det var den jag ville åt. Jag sade honom till sist att allt sedan Mayi Julia kom till stationen med sina barn slagna och misshandlade, hade det varit min åstundan att få se den man i ögonen, som hade lagt handen på en änka och hennes barn. En sådan man är antingen vansinnig eller en Satans tjänare. Och nu har jag sett och hört honom och vet, att han är ondskans, mörkrets, hatets och lögnens tjänare.

Avslöjad.

Nästa dag sände han mig en get,

men jag sände den tillbaka med tillsägelsen att ödmjuka sig och ställa till rätta det han brutit, till dess ville jag ej veta av hans gåva. Jag gjorde så, därför att jag såg han var rädd och förstod han var avslöjad. De svarta brukar att giva gåvor för att blidka med. Först, sade jag, fick han omvända sig, sedan ge änkan och barnen sin rätt, det som han tagit ifrån dem.

Innan han gick frågade han vem som skulle ha Lucias - änkans flicka - lösesumma. Jag svarade att inte skulle han ha den, det kunde han lita på. Jag förstår så väl dessa gamla män, de visa ett vänligt ansikte för att få sin egen väg. Han visste mycket väl att enligt lagen hade jag rätt att taga denna summa, ty han har aldrig givit Lucia ett enda mål mat eller ett enda öre eller hjälpt henne på något sätt. Ibland har jag tänkt ta ut köpesumman för flickan och sedan ge den till henne och modern. I varje fall har jag föresatt mig att denne man ej skall ha ett öre.

Avfallet.

Här i Mukahanana brukar vi ha stor framgång i arbetet. Vi ha en kyrka rymmande cirka 300 personer, men många fler kan ju få plats när de sitta på golvet. Men stammens kung har avfallit från Gud. Innan han blev kung var han en kristen och gick i skolan i O. U. Men sedan han blev regent tog han sig flera hustrur. Deltager med i häxeri och dryckenskap och har fallit i de gamla hedniska sederna igen. Med honom gick så många andra. Men återigen andra ha fått sina ögon ännu mera öppna för det mörker som råder i hedendomen och hos likgiltiga bekännare, och har därför krupit närmare korset. Över denne regent har sorg och missräkningar hopat sig. Hans ord har ingen makt. Vilken kontrast till hans granne i K. Gandanzara.

En söndagsskolflicka.

En dag bad söndagsskollärarinnan sina flickor i klassen att söka få några med till söndagsskolan nästa söndag. En dag senare mötte en av söndagsskolflickorna två små flickor på gatan. Hon bad dem gå med till söndagsskolan nästa söndag, men de svarade, att deras pappa var fritänkare. Då flickan ej visste vad det betydde, frågade hon sin lärarinna därom. Hon sade, att de voro sådana, som ej älskade Jesus. Flickan blev bedrövad och tyckte synd om de små flickorna, som skulle ha en sådan pappa. En dag när hon var ute fick hon se flickornas pappa gå in på postkontoret. Hon ställer sig vid utgången och när han kommer ut går hon fram till honom och frågar: »Varför älskar Ni inte Jesus»? Han blev häpet överraskad av flickans fråga. Han hann icke svara förrän flickan ånyo, men med tårkvävd röst frågar: »O, var så god och säg mig, varför Ni inte älskar Jesus»? Utan att svara skyndar han sig bort för att komma undan förvirringen som frågan medförde. Men det lyckas ej att komma ifrån den. Den följer honom till hans kontor. Han känner sig illa till mods och skyndar hem. Ber sin hustru reda till hans bädd, varpå han sedan oroligt vänder sig. Vid midnatt fattar han sitt beslut i förbittring; han skall med bibelns ord bevisa motsägelserna och varför han ej vill älska Jesus. Han stiger upp, slår upp bibeln och hans ögon faller på orden: »Så älskade Gud världen, att han utgav sin ende Son». Hans hjärta träffas. Detta hade han ej sett förr. Han förebrår sig själv. Ger ordet rätt och ropar till Herren om nåd och frälsning, och när morgonen gryr är fritänkaren frälst och älskar Jesus. Flickorna sändes till söndagsskolan och den lilla flickan hade lyckats i sitt arbete för söndagsskolan och Jesus. Gå du och gör detsamma.

Resebrev.

Eksjö.

En serie möten hölls i Eksjö 22 okt. - 4 nov. Kyrkan, som nyligen undergått en välbehövlig restaurering invändigt, gjorde i sin nuvarande ljusa färgbeklädnad, ett behagligt intryck.

Mötena voro välsignelserika och Anden verksamt nära med ordet. Skada blott att inte flera av Guds folk sökte sig till Guds hus och till ordets rika flöden. Säkert hade detta lockat även syndarna, de ofrälsta, att i flertal söka sig till Guds hus och frälsningskällan. Må snart tiden komma då det blir verklig hunger och törst efter livskällorna. Tvenne själar sökte sig fram till korset. En av dem hade vid ett föregående möte, när hon gick ut, bett om förbön.

Vännerna hade sörjt för min välfägnad, och min bostad var hos past. Thunström där jag trivdes gott.

Tack mina kära vänner!

Sommen.

Den 4 - 5 nov. besöktes Sommen. På resan dit fick jag sällskap med fru Norman och past. Wästvik. Jag antar de togo minnet med sig av min agitation för Afrikaboken. Stannade över emellan tvenne tåg i Tranås, där jag besökte ett par Pingstsystrar som varit bidragsgivare till Syster Ruths underhåll allt sedan hon först reste ut.

I Sommen fick jag gästa i min gode vän Ivan Uhrs hem. Det var en sannskyldig trevnad att få samtala med varandra om den gamla tiden då vi båda voro med i Södra distr. epworth konvents styrelse. Hade ett enskilt möte hos en baptistsyster, som även är min medhjälpare i missionsgärningen. Ett möte hölls i baptistkyrkan, som välvilligt upplåtits, och då även en missionskollekt upptogs. Båda mötena voro rikligen välsignade. Flera sjukbesök gjordes, då jag även spelade och sjöng till min zittra.

Tack för all vänlighet.

Lidköping.

I Lidköping hölls möten 7 - 18 nov. Vid min framkomst fick jag veta att systrarna Signe Berg och Karin Nordeng haft en veckas möten vilka varit till rik välsignelse. Kvällen innan jag kom hade de fått bett med tre bedrövade själar. Jag tyckte då att de borde hållit på och jag vänt mig åt annat håll, men då möte var utsatt för dem i Efraim, Göteborg, kunde detta ej låta sig göra. Vi hade tvenne möten tillsammans, vilka voro besökta av mycket folk. Mötena senare voro mindre besökta, men Herrens Ande verkade och ett par vänner överlämnade sig åt Jesus.

Jag bodde hos past. Skogum. Vi hade i hemmet välsignelserika bönestunder och ofta påminde vi varandra om tiderna i Bengtsfors då de båda funno sin Frälsare. Flera besök gjordes i syster Anna Hörlings hem, då både hon och hennes syster gåvo mig bidrag till syster Ruths underhåll, vilket de gjort allt sedan syster Ruth reste ut första gången. Ett besök gjordes även hos Greta (Lindström) Josefsson, där vi hade en dyrbar bönestund. Broder Hilmer Carlsson fick vara Guds chaufför från och till stationen, och br J. Carlsson från Vara stack en slant i handen på mig till syster Ruths underhåll. Tack kära vänner för allt!

Värdefull Julklapp!

Böckerna »Eldsprofeten» av Göte Bergsten kr. 1:25, »Andens fullhet och Andens gåvor» av Th. Arvidsson kr. 0:75, samt »I Lammets Fotspår» kr. 1:—, »På Andelivets Område» kr. 1:75 o. »För Jesus och Afrika» av C. F. Israelsson, kr. 5:—.

Böckerna kunna erhållas från C. F. Israelsson, Råå.

Björks Boktryckeri - Råå 1935 775. 35. 1300.